

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SHANNON STACEY

Küçük Bir Aşk Hikâyesi

Keri Daniels, ülkenin en popüler magazin dergilerinden birinde çalışan bir muhabirdir. Yıllardır hayalini kurduğu editörlük koluna alabilmek için, patronunun ondan istediği çok zor bir iş yapmak zorundadır: ünlü ve müzavevî bir yazar olan Joseph Kowalski'yle bir röportaj.

Keri için sorunlar tam olarak bu ismi duyduktan sonra başlar. Çünkü Joseph, lise yıllarında, kalbini parçalarına ayırdığı gençlik aşkının ta kendisidir.

Keri yıllar önce Joseph'i acımasızca terk ettiğini unutup, bu tamıyamı röportajı yapmasını kolaylaştıracağını düşünürken, Joseph onunla aynı fikirde değildir. Oca zaman sonra ayağına gelen bu intikam fırsatını en iyi şekilde değerlendirecektir.

nemesis
KİTAP

6.20

SHANNON STACEY

Küçük Bir Aşk Hikâyesi

Küçük Bir Aşk Hikâyesi

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER
SHANNON STACEY

nemesis
KİTAP

Shannon Stacey
Bir Küçük Aşk Hikâyesi

Ki kitabın Özgün Adı: Exclusively Yours
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 219
Yazar: Shannon Stacey
Çeviren: Feyzan Kiper
Yayın Hazırlayan: Hasret Farlak
Dünya Fikirleri Dükânı
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9961-36-3

© Shannon Stacey
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ekim 2014

Baskı ve Cilt:
Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Küçük Bir Aşk Hikâyesi

SHANNON STACEY

Çeviren: Feyzan Kiper

Bir

“J.D. Salinger*’den bu yana kitapları en çok satan ve münzevi yazar olan Joseph Kowalski’yle ‘78 Ford Granada*’nın arka koltuğunda işi pişiriyorsun ve bana söylemiyorsun, öyle mi?”

Keri Daniels, meyveli içeceğinin son yudumunu da pipetle içip, patronuna omuz silkti. “Birilerinin öğrenmesini istemez miydin?”

“Joseph Kowalski ile seviştiğimi mi?” dedi Keri.

“Hayır, ‘78 model Ford Granada’*nın arka koltuğunda seviştiğini.” Keri, Tina Deschanel’in, lise yıllarında yaptıklarını, nasıl ortaya çıkardığını bilemese de, başının dertte olduğunu anlamıştı.

Haftalık magazin dergilerinden birinde, oldukça yüksek maaşla çalışan bir muhabir, baş editörün en çok istenenler listesinde bulunan bu ünlü kişiye ait.

önemli bilgiyi es geçemezdi. Ve Keri bu konuyla ilgili tüm detayları kendine sakladığı için, editör kol-tuğuna gittikçe uzaklaşıyordu.

Tina çantasından bir fotoğraf çıkarıp masaya koydu. Keri fotoğrafa bakmadı bile. Çünkü aklından, fosil yakıt kullanan arabaların en çirkinlerinden birinde, buğulanmış camların ardında neler yaptığını bilebilecek kişilerin kısa bir listesini geçiriyordu. Arkadaşları. Buğulanmış cama, son derece uygunsuz bir anda feneriyle vuran polis. O gece polisin keyifsiz olmasından dolayı belki de ailesi. Lisedeki yaklaşık altı yüz öğrenci ve onların bu olayı anlatabileceği kişiler. Pek de kısa bir liste değildi aslında.

“O olay yirmi yıl önce oldu,” dedi Keri, patronu ondan bir açıklama yapmasını beklerken. “Bu güncel bir olay değil. Ve sen, alışveriş bahanesiyle beni tuzağa düşürdün.”

Oturdukları masanın etrafı paketler ve alışveriş çantalarıyla çevriliydi; bu sayede Keri, kötü haberi almadan önce, biraz alışveriş terapisi yapabilsin diye orada olduklarını fark etti. Buna şaşırmaması gerekirdi. Çünkü Tina Deschanel, tam bir sahtekârdı ve arkadaşça yaklaşımının ardından, ona zarar vereceği çok barizdi.

Tina yüksek sesle, “Tuzağa mı?” deyince, halkın

arasına karışmış şekilde, paparazzilerin dikkatini çekmeye çalışan, iki Hollywood yıldızının dikkatini dağıtmıştı. Eğer sesini alçaltmazsa, bu durum Keri’yi de etkileyecek ve ikisi de kalabalığın öfkesine maruz kalacaktı.

“Ne hissettim sence?” diye devam etti Tina. “Blongunda, Joseph Kowalski’yle aynı liseye gittiğini söyleyen bir kadınla temas kurdum. Parayı görünce tüm kanıtları gösterdi, hatta bana birkaç fotoğraf gönderdi. Yanlarına not yazacak kadar da düşünceliydi.”

Fotoğraf burnunun ucuna doğru uzatılınca, Keri’ye çok tanıdık geldi. Bakımlı elleriyle fotoğrafa daha yakından bakmaya başladı.

Fotoğrafta gülümseyen bir kadın vardı. Pembe, tüylü bir kazak, rengi solmuş dar bir kot ve pembe yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kullandığı göz kalemi, kahverengi gözlerini daha da belirginleştirmişti. Dudaklarına pembe ruj sürmüştü, saçlarını da abartılı şekilde kabartmıştı.

Keri fotoğrafa bakıp gülümseyerek, saç maşası ile spreynin kullanıldığı zamanları hatırladı. Çevreyi Korumaya Dairesi o zamanlar, amigo takımının faaliyetlerine engel olsaydı, bugün küresel ısınma diye bir şey söz konusu olmayacaktı.

Sonra aynı fotoğrafta bulunan delikanlıya baktı. Çirkin, kahverengi bir arabaya yaslanmış, kolunu genç Keri'nin beline dolanmıştı. Joe'nun mavi gözleri, giydiği okul eşofmanı kadar koyu çıkmıştı, yüzünde masum ve edepsiz bir gülüş vardı. Ve o kahrolası gamzeleri... Keri onun gamzelerine bayılırdı. Joe'nun bal kalivesi saçları, Red Sox takımının şapkasının altında kalmıştı, ama Keri'nin, o saçların parmaklarının arasından nasıl kayıp gittiğini hatırlaması için, görmesine gerek yoktu.

Onu hâlâ çok özleyor oluşuna şaşırmıyordu.

Acaba kime gülümsüyorlardı? Keri ne kadar uğraşsa da, fotoğrafı kimin çektiğini hatırlayamadı. Sonra fotoğrafın altındaki notu okudu.

Joe Kowalski ve kız arkadaşı. Ara sokakta polis tarafından uygunsuz vaziyette yakalanıp ailesine haber verilen Keri Daniels. Dedikodulara göre, Joe onu bıraktınca, Keri'nin babası Bay Daniels, oğlunu eve kadar golf sopasıyla kovalamış.

Keri homurdandı. "Onu sadece bir blok kadar kovaladı. '78 model bir Granada, golf sopalı, orta yaşlı, şişman bir adamdan daha hızlı gitse de."

"Bunun neresi komik, anlamadım."

"Babamı bormozuyla, arabanın peşinden koşarken görmedin de ondan anlamadın. O anda da pek komik değildi aslında.

"Odaklan, Keri," dedi Tina. "Her gün yedek kütübesindeki ilan tahtasının önünden geçiyor musun, geçmiyor musun?"

"Geçiyorum."

"Spotlight Magazine'in En Çok Aranılanlar başlıklı sayfasını görmedin mi?"

"Gördüm."

"Joseph Kowalski'nin birkaç yıldır üçüncü sırada olduğunu fark etmedin mi?" Keri başını sallayınca, Tina öne doğru eğildi. "Bana o adamla özel bir röportaj ayarlayacaksın."

"Yoksa?"

Tina arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "İşi bu noktaya getirme, Keri. Bak, adamın on birinci kitabı, son on yılın gişe rekorunu kıracak bir yaz filmi olacak. Hollywood yıldızları bu filmde oynamak için sıraya girdi. Sonra da Oscar töreninde kırmızı halıda sıraya girecekler. Fakat adam tam bir muamma."

"Neden onun peşinden bu kadar koştuğunu anlamıyorum. Altı üstü bir yazar."

"Joseph Kowalski sıradan bir yazar değil. Medya-yı parmağında oynatarak ünlü oldu. Kızıl saçlı güzel Lauren Huckins'i koluna takıp gittiği o renkli New York partileri yetti de arttı bile. Sonra Lauren ona,

milyonlarca dolarlık duygusal çöküntü davası açtı; Kowalski de ona parayı verip ortadan kayboldu. Bu işin içinde bir iş var ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Merak eden herkes onu bir solukta okuyacaktır ve *Spotlight* ona hizmet edecektir; çünkü senin onunla, kimsenin sahip olamadığı bir bağlantın var,” dedi Tina.

“-dı. Onunla bağlantım vardı.” Keri iç geçirerek fotoğrafı masaya attı, fakat içten içe daha sonra bakmak için kendisinde kalsın istiyordu. “On sekiz yıl önce.”

“Sen onun lise aşkıydın. Özlem, hayatım! Söylenlere göre hâlâ bekârmış.”

Keri onun bekâr olduğunu biliyordu, çünkü Daniels ve Kowalski aileleri hâlâ New Hampshire’da yaşıyordu. Tabii Keri’nin annesinin anlattığına göre, Bay ve Bayan Kowalski artık daha güzel bir eve taşınmıştı.

“Bu alanda çabuk yükseldin,” dedi Tina. “Çünkü güçlü sezgilerin var, ikna kabiliyetin yüksek, bu yüzden sana çok güveniyorum. Fakat bu...”

Tina devamını getirmedi, çünkü Keri patronunu çok iyi anlamıştı. Ya bu özel röportajı yapmasını sağlayacaktı, ya da *Spotlight* dergisindeki işinden kovulup, bir başka dergide en alttan, yeniden başlamak

zorunda kalacaktı. Kariyeri, hayatının büyük bir kısmını teşkil ettiğinden, bu hiç de boş bir tehdit değildi.

Peki ya Joe’yu tekrar görmek? Bu fikir onu hem meraklandırmış, hem de korkutmuştu. “Lisede bir gönül ilişkisi yaşadık diye özel hayatını magazin dergilerine açacak değil, Tina. Sadece eğlenceli bir şey yaşadık, o kadar.”

Şu anda resmen yalan söylüyordu. Joe Kowalski, Keri’nin seks hayatında altın bir standart olmuştu. Çirkin bir araba, Whitesnake kaseti, ucuz şarap ve Joe; onun *Daha İyi Bir Orgazm* listesinin en üst sıralarındaydı.

Tina dilini üst dişlerinde gezdirdi; Keri patronunu, ölümcül darbeyi vurmak üzere olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

“Diğer hikâyelerini yeniden tahsis ettim,” dedi. Bu Tina’nın, dergide Keri’nin pozisyonundaki birine yapması, hiç yakışık almayacak bir müdahalesiydi.

“Bu kabul edilemez, Tina. Sınırı aşıyorsun...”

“Olmayan sınırları aşamam, Daniels. Burası benim dergim; yazı işlerine terfi etmen, Kowalski ile röportaj ayarlamana bağlı, bu kadar basit.” Tina çantasından bir evrak çıkardı. “Uçuş bilgilerin burada.”

Keri'nin şehre geldiğini duyduğunda, söz konusu olan münzevi ve ünlü yazar, kurutulmuş etini sade mi, yoksa teriyaki sosla mı yiyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Joe Kowalski, haberi veren ilk kişi olmak için telefonundaki müşterisini bırakan kasiyere, sadece başını salladı. Keri'nin buraya ilk gelişi değildi. On sekiz yıl boyunca ailesini ziyaret etmek için hiç gelmeseydi bile, Janie Daniels, Los Angeles'a uçar, kızını kulağından tuttuğu gibi eve getirirdi.

Ancak bu sefer Keri, Joe'yu aramak için gelmişti.

"Sizin telefonunuzu sordu," dedi kasiyer. Kowalski'ye aç bir pirana gibi bakıyordu. "Kimse numaranızı vermedi elbette, özel hayatınız konusunda hassas olduğunuzu biliyoruz."

Kimse numarasını bilmediği için, bunu belirtme ihtiyacı da hissetmemişti. Keri'nin onu aramasının bu kadar uzun zaman almasına şaşırıyordu. Özellikle de Tina Deschanel'in, ajansını sinsi sinsi izlediği düşünülürse.

"Belki de mezunlar toplantısına gelmiştir," dedi Joe. Kasiyerin suratı düştü. Çünkü ona göre okul toplantıları dedikodu malzemesi değildi.

Medya, Joe'nun ajansını yıllardır takibe almıştı, fakat sadece, Keri Daniels'in patronu olan Tina Deschanel bu işi çok ileri götürmüştü. Joe, Keri'nin ka-

riyerini başından beri takip etmiş ve onun kendisini açığa çıkarmasını beklemişti, fakat o bunu hiçbir zaman yapmamıştı. Tabii şu ana kadar.

Salinger gibi köşesine çekilmeden önce de, Joe özel hayatına önem veriyordu. New England'ta yaşayanlar, hayatlarını kurcalayan yabancıları sevmezdi; buna Joe'nun cömertliği de eklenince –beyzbol sahası, çocuk parkları, kütüphane bağışları ve ihtiyaç duydukları diğer şeyler– yerel halk onunla ilgili kimseye bir şey anlatmaz olmuştu. Joe parayı bulduğunda ise, şehirden taşınan sınıf arkadaşları onunla ilgili ilginç bilgileri çoktan unutmuşlardı.

Davada nasıl uzlaşıldığını avukatlar, Joe'nun ailesi ve Lauren dışında kimse bilmiyordu. Lauren sessizliğini bozacak olursa mali olarak mahvolacaktı. Ve görüldüğünden farklı olarak Joe ve Keri, medyada hiç yanyana gelmemişlerdi. Joe özel hayatını bir şekilde korumayı başarmıştı.

"Mezunlar toplantısı için yeterince yaşlı değilsin," dedi Tiffany, upuzun kirpiklerinin ardından ona bakarak.

Her birinden yarım düzine, diye düşünen Joe, kurutulmuş et paketlerini alışveriş arabasına attı. Arabaya sığmayacak kadar çok şey vardı listesinde. Terry ona yetişemesin diye hızlandı. Terry ikinci bir araba

alabilir ve çok konuşan kasiyerlere müdahale edebilirdi. Yılların tecrübesiyle, bu rolü iyi beceriyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, megafondan bir ses duyuldu. "Tiffany, bir numaralı kasaya gelir misin? On dakika sonra çocukları almam gerek."

Kız gözlerini devirdi, kasabanın küçük marketinin ön tarafına ilerlemeden önce, omzunun üstünden, "Ailesiyle kalıyor, ama siz zaten nerede oturduklarınızı biliyorsunuzdur," dedi.

Evet, Joe da öyle tahmin ediyordu. Tek sorun, bu konuyla ilgili ne yapacağıydı. Joe ve bütün ailesi iki haftalığına kasabadan ayrılmaya hazırlanıyordu, bu yüzden Keri'nin oynayacağı oyunu kaçırmaması çok yazık olacaktı.

Kendisi için gelmiş olduğunu varsayıyordu. Keri kasabaya geldiği için değil, kendisini aramak istediği için böyle düşünüyordu. Tecrübelerine göre, insanların küçük bir kasaba dedikodusundan kazancı olmasaydı, bu kadar önemsenmezdi.

Keri Daniels onun telefon numarasını bulmaya çalışıyorsa, biri eteğindeki taşları dökmüş olmalıydı. Yanında çalıştığı kuduz köpek gibi olan kadın, Keri'nin bir zamanlar Joe'nun rüyalarının kızı olduğunu keşfetmiş olmalıydı. Eğer durum böyleyse, onunla yeniden karşılaşacaklar ve bu sefer yalvaracak

olan Keri olacaktı. Tıpkı o Kaliforniya'ya giderken Joe'nun ona yalvardığı gibi.

Joe iki saat sonra, marketten aldıklarını boşaltırken, annesinin mutfağında ikiz kardeşini gördü. Theresa Kowalski Porter, mutlu olmayan bir kadındı.

"Orospu çocuğunun tekisin."

Joe sözcüklerle oynamayı çok severken, Terry ise aklına geleni söylerdi.

"O kadının pisliklerine katlandığın için aptal olduğunu düşünmüştüm," dedi Terry. "Şimdi yine ona yardım mı edeceksin?"

"Onu buraya, patronunun yolladığına yüzde doksan dokuz eminim. Geçmişimizi kullanarak benden röportaj koparmaya çalışması için."

"İnsanları kullanmaya gelince, Keri Daniels'in bu konuda hiç yardıma ihtiyacı olmamıştır. Diğer yüzde birlik olasılığı da boş mideyle düşünmek istemiyorum," dedi Terry.

Bütün Kowalski ailesi bir zamanlar Keri'ye çok alınmışlardı, ama Terry'nin kini yara haline gelmişti. Sadece kin tutmayı iyi bildiğinden değil -bunu çok iyi bilse de- Keri, Joe'dan önce Terry'i üzdüğünden...

Terry ile Keri, isimleri bile kaftıyeliydi ve anao-kulundan beri arkadaşlıklar. Sorunlar, Bay Daniels'in

büyük terfi aldığı zaman ortaya çıkmaya başlamıştı. O zamanlar birinci sınıftaydılar. Vücudu şekillenmeye başlayan Keri, babasının parası sayesinde yeni bir arkadaş grubuna girmişti. İkinci sınıfın başında Terry'yle görüşmeyi kesmiş; bu yüzden de Terry onu hiç affetmemişti. Terry ile ikizi Joe'nun arasına giren tek şey, Joe'nun Keri ile olan ilişkisiydi.

Bu yüzden Joe ilk ona gelmişti. "Ne durumda olduğunu hiç mi merak ediyorsun?"

"Hayır." Terry buzdolabından bir gazoz alıp ona teklif bile etmeden açıp içti. Bu hiç yapmadığı bir şeydi. "O seni üzdü, şimdi de aradan yirmi yıl geçtikten sonra bundan faydalanarak mesleğinde ilerlemek istiyor. Ne durumda olduğunu gayet iyi anlıyorum. Görmeme gerek yok."

Joe bir sandalye çekip mutfak masasına oturdu. "İkimize de kötülük etmiş biriyle sadece bir akşam yemeği, Terry."

"Bunları neden anlatıyorsun, Joseph? Keri Daniels umurumda bile değil. Onunla yemek yemek istiyorsan git ye. Artık büyüdün."

"Annemlere karşı beni koruman gerek," dedi Joe.

Terry güldü, dolaptan bir liste alıp kontrol etti ve sonra onu çöpe attı. "Evet, büyüdün sayılır."

"Yarından sonra hareket edeceğiz biliyorsun, annem başımın etini yiyor, hâlbuki her zaman ilk ben hazırlanmışımdır. Birkaç saat gecikirsem bile zıvanadan çıkacaktır."

"Gerçekten çok aptalsın. Annem onun geldiğini biliyor. Ona kalbini yerinden söküp üstünde tepinen fahişeyle yemeğe çıkacağını söyle. Üç kavanoz fıstık ezmesi yeterli olur mu sence?"

"Sadece iki haftalığına gidiyoruz. Bütün kasabanın onunla görüşeceğimi bilmesini istemiyorum."

"Sekiz büyük, beş çocuk... Sanırım yeterli olur," dedi Terry kardeşini umursamayarak.

"Terry..." Joe kardeşinin dönüp ona bakmasını bekledi. "Yedi büyük."

"Ne? Ha. Tamam." Terry kendi kendine gülse de, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Aptal kimmiş bakalım?"

"Aptal olan o," dedi Joe. Bunu ilk kez söylemiyordu. "Ajansımın tavsiye ettiği boşanma avukatını aramadın mı hâlâ?"

"Bu seyahatten sonra arayacaktım." Terry tartışmamak için ellerini havaya kaldırdı. "Bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim, ama Keri Daniels'la konuşmayı tercih ederim."

“Güzel. Yemek teklifini kabul ederse, herkese yarın akşam Boston’da bir toplantım olduğunu söyleyeceğim. Bana destek olacak mısın?”

“Neden bana da aynı yalanı söylemiyorsun?” Terry çok sinirlenmişti.

“Aklıma gelmedi değil. Ama Keri senden hep bir şeyler saklıyordu, kardeşim. Bunu öğrendiğinde ise çok üzüldün. Aynı şeyi bir de ben yapmak istemedim.”

Terry iç geçirdi, Joe zaferinin tadını almıştı. “Tamam, sana yardım edeceğim, ama hâlâ aptalın teki olduğunu düşünüyorum. Geçen yıl kaç kavanoz turşu götürmüştük?”

“Benden ne yapmamı istiyorsun sen?”

Joe ofisindeki eski deri koltukta gerinerek, temsilcisinin sesindeki dehşet dolu ifadeye gülmemeye çalıştı. “Akşam yemeği. *Spotlight Magazine* dergisinin muhabiriyle. Doğru duyduun.”

“O Deschanel kevaşesi çocuklardan birini mi kacırdı yoksa? Anneni mi tehdit ediyor? Tanıdıklarım var, Joe. Bu işi halledebilirim.”

“Yemeğe çıkacağım kişi Keri. Keri Daniels,” dedi Joe.

Uzun bir sessizlik oldu. “Harika. Bunu senin yapmanı çok isterim, Joe, çünkü büyük bir film galası var yakında ve teslim süresi yaklaşıyor. Lise aşkının kafanı karıştırmaması çok işime gelir elbette. Ve kendini kişisel olarak açtığın birine mesleki olarak da açacak mısın? Çok güzel fikir.”

“Dan. Sakin ol, bir nefes al.”

“O kadar çok nefes alıyorum ki, başım dönüyor. Hatta poşete nefes alıp vereceğim. Ya da o poşeti kafana geçireceğim, çünkü galiba beynin akmaya başladı.”

“Tina Deschanel’in Keri’yle lisede birlikte olduğumuzu öğrendiğinden eminim. Keri’nin de bunu yapmaya pek hevesli olmadığını biliyorum.”

“O zaman yapma. Lütfen, yüzde on beşimin hatırına, yapma,” dedi Dan.

“Sadece onunla yemek yiyeceğim, sonra o Kaliforniya’ya dönecek ve patronuna denediğini söyleyecek.”

“O halde neden onu sen aramıyorsun?”

Güzel soruydu. Ve Joe bu sorunun cevabını Dan’le paylaşmak istemiyordu.

Joe onca yıldan sonra, Keri’yle telefonda konuşmak istemiyordu. Onun sesini duymak ve aynı zamanda yüzünü de görmek istiyordu. Dürüst olması gerekirse, bir zamanlar aşık olduğu Keri’yi, karşısında görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

En kötü ihtimalle, Keri'nin Joe'yla ne gibi bir işi varsa, bu iş telefonda da halledilebilirdi ve böylece Joe onu görmek zorunda kalmazdı. Ancak merak ediyordu -eski günlerin hatırasına- ve evet, onu tekrar görmek istiyordu.

"Ben ünlü biriyim," dedi, umursamaz bir tavırla. "İnsanlara telefon etsinler diye para ödüyorum."

"Saçmalık. İnsanlara para ödemekten söz açılmışken, neden bu işi bana atıyorsun? Halkla ilişkiler ve medyadan Jackie sorumlu."

"O oldukça meşgul," dedi Joe.

Karşı tarafın sessizliği o kadar uzun sürdü ki, Joe, temsilcisinin telefonu kapattığını sandı. Ama öyle bir şey olmamıştı. "Joe, çok uzun zamandır beraberiz; on beş yıldır arkamı kollayan biri olarak söylemem gerekir ki, bu kişisel açıdan çok kötü bir fikir."

"Biliyorum, ama yine de yapacağım."

Keri suyundan bir yudum daha aldı ve saate bakmaya çalıştı. Cömert harcamalarla şımartılmış olabildi, ancak şehirde ucuz bir restoranda buluşmanın mahremiyet açısından, büyük bir bedeli olacağını düşünüyordu.

Ya Joe'nun temsilcisi aracılığıyla yemeği ayarla-

masına ne demeliydi? Telefonu kaldırıp kendi arayamamış mıydı? Belki de aşırı yüksek egosu onun telefon etmesine engel olmuştu, bu yüzden de Keri'ye yabancı muamelesi yapmış ve temsilcisini araya sokmuştu. Sanki Keri, onun sağ kalçasındaki amipe benzeyen doğum lekesini bilmezmiş gibi.

Maalesef fikirlerinin bir önemi yoktu. Tina, Keri'ye, Joe Kowalski onu çemberden de atlatsa, yazarı memnun etmek için; ponponlu etek giyip, gerekirse köpek gibi havlaması talimatını vermişti.

Böyle çıkmaz bir duruma düşmek canını çok sıkıyor ve patronunu düşündükçe şakakları zonkluyordu. İstifa etmek istiyordu ancak, herhangi bir dergiye başvurduğu zaman, hemen işe alınsa dahi, şu an bulunduğu mevkiye gelebilmesi için uzun yıllar çalışması gerektiğinin farkındaydı.

Altı üstü bir röportaj yapacaktı.

Altıncı kitabından beri Joe hakkında yeni bir haber ya da bir kitap kapağı fotoğrafı yayınlanmamıştı. Gülümsemediği, gamzesinin görünmediği o son fotoğraf Joe'ya çok benziyordu; ciddi ve dalgın yazar fotoğraflarından biri olduğu için, Keri o fotoğraftan nefret etmişti. Ancak, kazandığı para da göz önüne alınırsa, Joe'nun muhtemelen bencil, şişman, kel ve klavye başında oturmaktan kamburlaşmış olması

Öte yandan Keri kendisinin iyi durumda olduğunu düşünüyordu. Lisedeki gibi sıkı bir vücudu olmasa da, bu gece için seçtiği pahalı, siyah, mini elbiseye girecek kadar zayıftı. Saçları doğal sarı rengiyle omuzlarına dökülüyordu. Hatta saçında hafif röflesi de vardı.

"Selam bebek," diyen sesi duyunca, o sofistike kadın bir anda yok oluverdi. Büyük hayalleri, kabarık saçları ve sadece Joe Kowalski'nin uyandırabildiği duygularla, yeniden on sekiz yaşma dönmüş gibiydi. Ona doğru dönerken *Boone's Farm* meyve şarabının kokusunu duyar gibi oldu. Yaşlı, şişman bir Joe ile karşılaşmaya hazırlanırken... Joe'yu gördü.

Kahrolası, Keri'den çok daha iyi durumdaydı. Yüz ifadesi olgunlaşmış, yüzünde çizgiler belirmiş, ama o muzır delikanlı ifadesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Eskisi kadar zayıf değildi elbette, fakat lise son sınıfın büyük bölümünü, onun çıplak bedeniyle geçirmeyen biri bunu fark edemezdi.

Sonuç olarak, röportaja ikna etmeyi umduğu sıkıcı bir yazardan çok, onu heyecanlandıran genç bir delikanlı vardı karşısında.

"Selam Joe." Sevimli, hoş ve ciddi ifadeler takındı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Joe onun karşısına oturdu. "Zaman lehine işlemiş. Söylememde bir sakınca yoktur umarım."

Hayır, hiç yoktu. "Senin de. İlginç bir restoran seçimi yapmışsın bu arada. Zengin ve münzevi yazarın tuhaflıkları mı?"

Joe gamzelerini çıkararak gülümseyince, Keri'nin nefesi kesildi. Neden şişman, kel ve sadece kulağının arkasında bir tutam saç kalmış birine dönüşmemişti ki?

"Sınırsız salata büfesini çok seviyorum," dedi Joe. "Söyle bakalım, Tina masanın altında mı saklanıyor? Yoksa erkekler tuvaletinde mi üstüme saldıracak?"

Keri güldü. Konunun değişmiş olması onu rahatlatmıştı. "Hayır, şehirden ayrılmak istemedi. Temiz hava ciğerlerine iyi gelmiyormuş."

Joe'nun buğulu mavi gözleri ciddiyetle bakıyor olsa da, gamzeleri onu ele veriyordu. "New York Times'ın listesine girdiğimden beri, Terry senin beni açığa çıkarmanı bekliyor."

Keri, onun kız kardeşinin adını duyunca suratını ekşitti. Hakkında hâlâ kötü düşünüyor olduğunu bilmek Keri'yi çok üzüyordu. Bazen düşüncelere dalıp pişmanlık duyardı ve sadece iki pişmanlığı vardı; ikisinin de adı Kowalski'ydi.

"Mesleki olarak tehdit edildim," dedi Keri. "Spot-

light için seninle özel bir röportaj yapmazsam işimden kovulacağım.”

“Tahmin etmiştim. Kim ağzından kaçırdı?”

Keri çantasından fotoğrafı çıkardı, ona uzattı. “Bilmiyorum. Bunu kimin çektiğini hatırlıyor musun?”

“Alex. Hatırladın mı? Hani şu gece vardı ya... Fotoğraftan da anlaşılıyor zaten.”

Keri hatırladı. Alex, Joe'nun bir arkadaşıydı. “Fakat Tina, seninle aynı okula giden blog yazarının, bir kadın olduğunu söyledi.”

“Artık adı Alexis. Göğüslerine ne kadar para harcadığına inanamazsın,” dedi Joe.

Keri güldü. Joe ise hâlâ fotoğrafa bakıyordu. Hafifçe gülümsemesine ve başını yana eğişine bakılırsa, Tina *özlem* konusunda haklıydı.

Elinde adisyon tutan garson masaya yanaştı.

Joe başını kaldırmadı. “Sek votka içip Alex'in bilaro masasında striptiz yapmıştın, hatırlıyor musun?”

“Eminim Alex'in bilaro masası epey eziyet çekmiştir,” dedi garson. Joe o zaman başını kaldırıp baktı.

“Hem de nasıl,” diye cevap verdi, ama yüzü kızarmıştı.

“Artık Alex'le ilgili yeni şakalar yapılıyor herhalde,” dedi Keri. Joe gülmeye başladı.

Garson kalemini adisyona vurdu. “Ne istediğinize karar verdimiz mi?”

İşte Joe, bu soruyu duyduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Açlıkla Keri'nin gözlerine baktı. “Evet bayan, verdim,” dedi.

Keri saçlarından ayaklarına kadar ürperdi. Joe iki si için de sipariş verirken sessizce ve büyük bir kefiyle onu seyretti. Lisede çok sevdiği orta pişmiş pastırmalı hamburger, duble turşu, patates kızartması ve lahana salatası. Tabii ki sınırsız salata büfesi diye bir şey yoktu.

Garson gidince Keri ona sert sert baktı. “Son iki yıldır aldığım kalorilerden daha fazlasını ısmarladın, Joe.”

Joe elini savurdu. “Haydi, iş konuşalım.”

Keri iş konuşmak istemiyordu. Joe ona baktıkça içinde oluşan duygulardan çok hoşlanmıştı. O mavi gözler yirmi yılda etkisini hiç yitirmemişti. Joe arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Caydırıcı görünmeye çalışıyordu, ancak durum tam tersiydi; bu hareketi beyaz tişörtünün altından belli olan pazıların ve yanık tenini daha da gözler önüne sermişti. Anlaşılan kollarını çalıştırmak için sadece daktiloda yazı yazmıyordu.

“Durumumuzu özetleyebilir miyim bakalım,” dedi. “Ben hiç röportaj vermem ve sen röportaj istiyorsun. Hayır, aslında bir röportaja ihtiyacın var,

çünkü yanında çalıştığın kuduz köpek, seni işten atmakla tehdit ediyor. Yaklaştım mı?"

"Aşağı yukarı."

"Aşağı yukarı değil, bebek. Tam on ikiden vurdum. İhtiyacın olan şeyi sana vermezsem, palmiye ağaçlarının ardında gizlenip, sarhoş pop yıldızlarının sütyenlerini çıkarmalarını beklemek zorunda kalacaksın."

Bu sözler karşısında Keri'nin bütün ürpertisi geçivermişti. "Ödeşiyoruz, öyle mi, Joe?"

Joe'nun gamzeleri belirdi. "Öyle değil mi?"

Keri omuz silkti. Vaatlerde bulunmayacaktı. Yıllarca ünlülerle haşır neşir olduktan sonra, onları nasıl idare edeceğini öğrenmişti. Ama karşısındaki Joe Kowalski'ydi. Keri'yi çıplak görmüştü; ayrıca Keri onun kalbini kırmıştı. Bu her şeyi değiştiriyordu.

"Yarın kasabadan ayrılıyorum," dedi Joe. "İki hafta sonra döneceğim."

Keri yine ürperdi, ama bu kez beklentiden çok, panik yüzündendi. "Telefon, faks ya da e-posta kullanabiliriz."

"Gittiğim yerde bunlar yok."

Keri güldü. "Antarktika'ya mı gidiyorsun? Yoksa Amazon ormanlarında bir kulübeye mi?"

"Eyaleti bile terk etmiyorum."

Joe lisedeyken çok kötü poker oynardı ve elini hemen belli ederdi. Fakat Keri şu anda onun yüzünü okuyamıyordu. Onu *Spotlight* dergisinin en tepesine taşıyan sezgileri şu anda hiçbir şey söylemiyordu. Sadece, Joe'nun ona bir oyun hazırladığını ve bu oyuna katılmak isteyebileceğini hissediyordu.

Garson yemekleri getirdiği sırada, Keri de düşünme fırsatı buldu. Joe, hırçın karakteri olan biri değildi. Bu röportajın gerçekleşme olasılığı olmasaydı, Keri'yle akşam yemeğine çıkmazdı. Sırf eğlence olsun diye birini aşağılayacak bir insan da değildi.

Diyelim ki, kazandığı onca para onu değiştirmiş olsun; fakat Keri onu görmüş, annesinden dinlemiş, Joe'nun eski Joe olduğunu anlamıştı. Sadece artık daha pahalı oyuncakları vardı.

Tabii yine de Keri'yi, bir aslan terbiyecisi gibi, çemberden atlatmaya çalışabilirdi. Muhtemelen alevli çemberlerden atlatırdı.

Keri, pastırmalı hamburgerden bir ısırık alınca unuttuğu tatları damağında hissetti. Gözlerini kapatıp mırıldandı ve bu tadın keyfini çıkardı.

"Ne zamandır yemiyorsun bunlardan?" dedi Joe. Keri gözlerini açınca, Joe'nun ona baktığını fark etti.

Yutkundu. İştahla yemeğine devam etmek istiyordu. “Yıllar. Uzun yıllar oldu.”

Joe güldü, yemek yerken havadan sudan sohbet etmeye başladılar. Keri ona, film konusunu açtı, Joe genel konuşmaya ve röportaj değeri olacak herhangi bir şey söylememeye çok dikkat ediyordu.

Tina’yı, Keri’nin sırtından indirecek bir şeyler söylemesi için onu kandırmanın bir yolu yoktu.

Keri elinde hamburgeriyle, “Bu yemeğin tadını çıkarmak istiyorum,” dedi. “Ancak kafamdaki düşüncelerle bunu yapamam. Şartın ne?”

“Gelmeden önce biraz düşündüm. Bence benimle gelmelisin.”

“Nereye?”

“Gittiğim yere.”

Keri hamburgeri tabağa bıraktı. “İki haftalığına mı?”

Zamanın uzun oluşunun pek önemi yoktu, çünkü Keri röportajı yapmadan Kaliforniya’ya zaten dönmeyecekti. Ayrıca nasıl bir şeye bulaştığını düşününce de, hoşuna gitmeye başlamıştı.

“İki hafta kalıp kalmaman sana bağlı. Kowalski’lerle geçirdiğin her gün için, bir soru hakkın olacak.”

Keri, Joe’dan farklı olarak, çok iyi poker oynardı; bu yüzden sözlerini kafasında kurarak cevap verdi. “Kowalskiler derken, kimleri kastediyorsun?”

“Bütün aileyi.” Joe’nun gamzeleri belirdi. “Hepsi.”

Keri’nin aklına gelen ilk şey, *Kahretsin*, demek oldu. İkinci şey ise, *People* dergisinde personel açığı olup olmadığı.

Joe, kotunun arka cebinden bir kâğıt çıkardı. “İhtiyacın olacak şeyler burada yazılı. Otoparkta not almıştım.”

Keri kâğıdı açıp listeyi iki kez okudu ve nasıl bir işin içine girmekte olduğunu anladı.

GETİRİLECEKLER: Sinek ilacı, kot pantolon, tişört, eşofman üstü, biri kapüşonlu olacak, pazen gömlek (şart), pijama (isteğe bağlı), iç çamaşırı (bu da isteğe bağlı), mayo (tercihen ufaklık olanından), daha çok sinek ilacı, spor ayakkabı, su geçirmez botlar, kalın çoraplar, güneş kremi, telefon etmek için bol bol bozuk para.

GETİRİLMEYECEKLER: Cep telefonu, BlackBerry, dizüstü bilgisayar, kamera, fotoğraf makinesi, alarmlı saat, ses kayıt cihazı ve diğer elektronik eşyalar.

Keri bunun, Joe’nun onu yarı çıplak bir halde ve

yardım çağırmak için mesaj gönderemeyecek durum-
da olmasın istediğinden başka, ne anlama gelebile-
ceğini bilmiyordu.

İki

Her yıl tekrarlanan aile tatilinin ilk günü, Terry Kowalski Porter açısından her zaman berbat geçerdi. On iki günlük eğlence ve dinlencesinin, ilk iki günü, kendini herhangi bir karavanın altına atma isteğiyle başladı.

Kowalskiler eyaletler arası ve 3 numaralı yolda konvoy halinde gidebilmişler, kamp alanına girince dağılmışlar ve herkesin yerleşmesine yardım etmesi için de Terry'yi seçmişlerdi.

Kamp alanına önce ailesi girdi. On iki metrelik lüks karavan, gıcırtilar çıkararak uygun yere park etti. Leo Kowalski, oğlunun ona aldığı bu karavanı, kendisinden başka hiç kimsenin kullanmasına izin vermiyordu; bu yüzden Terry'nin başlıca görevi, babası defalarca manevra yaparak park ederken, sabırsızlanmakta olan kardeşlerini idare etmekte.

Sonra sırada iniş rampası, düzleme ve kanalizasyon borusu, su hortumlarıyla elektrik bağlantıları vardı. Bu noktaya kadar rutin işleri halletmişlerdi.

“Düzgün oldu mu Mary?” Terry’nin anne ve babası çok yüksek sesle konuşurlardı.

“İçerideyim, Leo! Nereden bileyim?”

“Sola mı yatıyor?”

Ardından ortanca kardeşi Mike ve ailesi geldi. Yatılmak için, yan yana üç bölgeye ihtiyaçları vardı. Birinci bölgeye, anne ve babalarıminkinden daha küçük olan karavanı koydular. Mike, Lisa ve iki küçük oğulları burada uyuyacaktı. Aynı zamanda barbeküyi de buraya koyacaklardı. Barbekü o kadar büyüktü ki, üç kardeş ve Mike’in büyük oğlu ancak taşıyabilmişlerdi. İkinci bölgeye, karavanla çektikleri, iki büyük oğlanın uyuyacağı açılır kamp arabasını koydular. Lisa buraya bütün ailenin çamaşırını kurutacak olan çamaşır askısını da kurdu.

Üçüncü bölgeye ise büyük bir sera ve tenteler koyuldu. Ne kadar yağmur yağarsa yağsın, Lisa gürtlü oğullarıyla karavana kapanmak zorunda kalmayacaktı.

Kowalski kardeşlerin en küçüğü olan Kevin’in işi ise çok kolaydı. Boşandığı için sadece küçük bir çadır, bir japon ızgarasına ve paranın satın alabileceği

en büyük soğutucuya ihtiyacı vardı. Sadelik yanlısı bir kampçı olduğunu iddia ediyordu, ancak ailesi yarın milyon dolarlık evlerinden uzaktayken, açgözlülerin, evlerini kullannmalarında bir sakınca görmediğini de Terry iyi biliyordu.

Joe her yıl kamptaki kulübelerden birini de kiralardı. Laptopunu getirir, burada yazılarını yazar, kendine özel bir yer edinirdi; normalde Terry onun jipini boşaltmasına yardım ederdi. Ama şu anda ikiz kardeşle konuşmuyordu, bu yüzden de kendisinin yerine kuzenlerini göndermişti.

Dört oğlanın kulübede yarattıkları kargaşa, Joe Kowalski’nin ödeyeceği bedelin sadece başlangıcıydı.

Joe telefonda, bir kavanoz fıstık ezmesine daha ihtiyaçları olacağını söylediğinde, Terry, o aptal kadının da onlarla birlikte geleceğini anlamıştı.

Kowalski ailesinin tatili yeterince heyecanlı değilmiş gibi, Joe bu karmaşaya, Keri’yi de dâhil etmişti. Daha da kötüsü, ailenin bütün üyeleri de Joe’yu desteklemişti. Annesiyle babası buna çok sevinmişlerdi. Mike ve Lisa çok hevesliydi, ya Kevin? Terry onun Keri’ye yaklaşmaya çalışacağını, başaramazsa da ağabeyini sinirlendirmek için Keri’yi kullanacağını iyi biliyordu.

Elbette hiçbirinin, kamp yapmaktan, mesajlaşmaktan bir saatten uzun süre uzak kalmaktan ve ailesinin ayrı olmasından nefret eden, on iki yaşında bir kızı yoktu. Terry'nin kızı, neden annesiyle evli olan babasının değil de, Joe'nun eski sevgilisinin davet edildiğini anlayamıyordu.

Ve aynı kız, hâlâ kapalı duran karavanın önünde şezlonga oturmuş, kolasını içiyordu. Terry'nin kardeşleri karavanı düzenlemesine, kanalizasyon ve su borularını kurmasına yardım etmek istemişlerdi; ancak Terry onları kovalamıştı. Artık ailede bu işleri yapacak bir erkek olmayacağı için, Terry ile kızı kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmek zorundaydılar.

Maalesef, Terry'nin, kızına herhangi bir iş yaptırması pek de mümkün olmuyordu. "Stephanie, hiç değilse fişleri takip pencereleri açmam söylemiştim."

"O işleri hep babam yapar."

"Baban burada değil. Ve sen ona hep yardım ederdin, nasıl yapıldığını bildiğini biliyorum."

Kız gözlerini devirdi. "Neden babamla kalamıyorum?"

Terry derin bir nefes aldı, kendi kendine, kızının babasını çok sevdiğinden değil de, evinde internet bağlantısı olduğu için onun yanına gitmek istediğini

söyledi. "Çünkü babamın evi yeterince büyük değil, onunla aynı kanepede yatamayacak kadar büyüdün."

"Joe Amca'yla eski sevgilisi ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum, Steph. Haydi yerleşelim de..."

"Galiba geldiler."

Terry döndü ve kızının önünde söylememesi gereken şeyler mırıldandı.

Elbette oydu. Keri Daniels bir gram bile kilo almamıştı. Kahretsin. Hâlâ zayıf ve çok güzeldi, ayrıca Terry'nin aksine hiçbir yeri de sarkmamıştı.

Keri etraftaki karavanlara, boşaltılmayı bekleyen kamp arabalarına ve kamyonetlere endişeyle bakıyordu.

Arkasını dönünce, uzun zaman sonra ilk kez Terry'yle göz göze geldi. "Bunlar da ne böyle?"

"Dört tekerli araçlar. On yaşındayken babam bizi gezdirirdi, onu da mı unuttun?" dedi Terry.

Keri kıpkırmızı dudaklarını tıksintiyle büzdü. "Tanrı aşkına. Joe'nun çuvala parası vardır. Neden bir tekne turuna çıkmadınız ki?"

"Biz bunu seviyoruz. Ayrıca, bütün aile bir araya geliyor." Terry en iyi arkadaşının allık sürülmüş yüzünün, bembeyaz olduğunu gördü. "Bir araya mı? Bunu yapamam."

"Steph, amcana haber ver, Keri Daniels geldi."

"Joe Amca! Kız arkadaşın geldi!" Stephaine bağırarak kulübelere doğru koşmaya başladı.

"Bütün kamp alanı duysun isteseydim, Stephanie Porter, bunu kendim de yapabiliirdim."

Ama aslında hiç de bağırarak istemiyordu. Daha çok çimlerde yuvarlanıp kahkaha atmak istiyordu.

Bayan Mükemmel, dumanı tüten inek dışkısına basmış gibi görününce, Terry bu iki haftanın o kadar da kötü geçmeyeceğini anladı. Artık ödeşme zamanı gelmişti.

Keri, elleri cebinde, gamzeleri çıkmış bir halde kendisine doğru gelen Joe'yu görünce, ona söyleyeceği şeyleri toparlamakta zorlandığını fark etti.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Kene var mı yok mu diye beni kontrol etmiyorsun, Joseph Kowalski."

"Ah, bebeğim, ilk günden umutlarımı yerle bir etme." Keri kendini aptal gibi hissetse de Joe sırtıyordu. "Terry'yi görmüşsün, bakıyorum da."

"O şeye binmeyeceğim." Keri ATV aracının arkasındaki gösterdi.

"Şu yeni, kırmızı olanı görüyor musun? O senin, bebeğim. Kuralları şimdiden unuttuğunu söyleme."

Sanki unutulmuş gibi. Keri o sabah uyanmadan önce, kurallar yazılı olarak, ailesinin evine gönderilmişti bile.

1- Spotlight dergisinde sadece "resmi" sorulara verilen "resmi" yanıtlar yayınlanabilir.

2- Nereye gittiğimiz, ne yaptığımız ve benim dışındaki herhangi bir aile üyesi hakkında yazılacak her şey, en güçlü avukatları, senin ve derginin başına büyük bela eder.

3- Kowalski ailesiyle geçirdiğin her gün için, bir soru sorabilirsin.

4- Resmi röportaj sorularının dışında Tina Deschanel'e herhangi bir bilgi verirsen, özellikle de nereye gittiğini söylersen, kendini hiç katılmak istemediğin bir korku şovunda bulursun. İnan bana.

5- Kowalski ailesinin etkinliklerine katılmak istemezsen röportaj da olmaz. (Kevin ve çıplaklıkla ilgili, onunla seks yapmayı içeren etkinlikler hariç.)

Keri, Kowalskilerden hiçbirisiyle çıplak kalmak niyetinde değildi. Kene kontrolü yok. Seks yok. Çıplak

yüzmek yok. Mayosu tek parçaydı ve aslında istediği pijamayı da giyemeyecekti.

Son düşüncesi aklına takıldı, gittikçe artan bir korkuyla kampçılara ve çadırlara baktı. “Ben nerede uyuyacağım?”

Joe hâlâ sırtıyordu, Terry ise kampçılarla sohbet etmekte olan kızına yardım etmeye gitmişti. “Köşedeki kulübede.”

“Kulübede mi?” Bu pek de kötü değildi. “Yani duvarları, kapısı ve yatağı olan bir yerde mi?”

“Hatta elektrik bile var,” dedi Joe.

Keri homurdandı. “Evde bırakmamı istediğin elektronik aletler için çok kullanışlı bir yer.”

“Arabayı park et de, ailenin geri kalanı burada olduğunu öğrenmeden seni yerleştirelim. Herkes kamp alanı sahibini ziyaret etmeye gitti. Kamp ateşi için odun da alacaklar.”

Keri kiralık arabasını tozlu dar yola soktu, Joe’nun büyük jipinin yanına park etti. Kulübe küçük olsa da iyi görünüyordu, hatta ufak bir verandası bile vardı.

Joe onu içeri buyur edince, Keri kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi daha da küçüktü, fakat tavan pervanesi, gazlı bir şöminesi ve de yemek bölümü vardı. İki kişilik yatakla, bir ranza vardı. Ahşap zeminde kiraz desenli bir halı seriliydi.

Ve her yerde Joe’nun eşyaları vardı. “Burası nedir?” diye sordu Keri.

“Kulübemiz. Sen ranzada yatacağsın, çünkü ben ünlü bir yazarım.”

“Seninle aynı kulübede kalacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmış ünlü bir yatarsın.”

“Diğerleri hafta sonu için kiralandı. Tabii istersen evine dönebilirsin. Eminim patronun bunu anlayışla karşılayacaktır.”

“Ya da çadırımda uyursun.”

Keri sesin geldiği yöne doğru döndü. Çok uzun boylu, yapılı bir adam... “Tanrım, Kevin? Seni neyle beslediler böyle?”

“Günde üç öğün Virgins ve Budweiser’la. Çok güzel görünüyorsun Keri. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Keri onun, Joe, Terry ve kendisinden kaç yaş küçük olduğunu hatırlamaya çalıştı. Altı yaş kadar olmalıydı. Onu en son gördüğünde sırık gibi, sivilceli bir oğlandı. Fakat şu an, hiç de öyle görünmüyordu.

Keri’nin cevap vermesine fırsat kalmadan, “Sen bile zor sığıyorsun çadırına,” dedi Joe.

“Üstümde uyuyabilir.”

“Defol,” dedi Joe, Keri gülerken. “Keri’nin çantalarını getir.”

Kevin iç geçirerek acıklı acıklı Keri’ye baktı. “Kowalski ailesinin tek, kaslı oğlu olmanın laneti.”

O gidince Keri, bir süre kendini toparlamaya çalıştı. Fakat başaramadı. Kaliforniya’da geçirdiği yirmi yıldan sonra bile, sakın kalmayı başaramıyordu.

Bir yanda Joe Kowalski’yle geçireceği on dört günü vardı. Bir yanda ise sallantıda olan kariyeriyle, devren kiraladığı pis bir apartman dairesi...

Sonra, pijamanın Joe için de isteğe bağlı olup olmadığını aklına gelince, tavan pervanesini çalıştırma ihtiyacı hissetti. Çünkü bir anda onu sıcak basmıştı. Pijamasız bir Joe’nun, iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bir türlü karar veremiyordu.

Kevin, Keri’nin çantalalarıyla geri geldi. “Kalabalığı geri püskürttüm, fakat on beş dakikaya kadar geri gelirler.”

Sonra gitti. Keri derin bir nefes daha aldı, kendini önündeki dakikalara/günlere/haftalara hazırlamaya çalıştı fakat bu bir işe yaramadı.

“Bu hiç de profesyonelce değil,” dedi, yastığını kabartıp, rahat yatağını denemekte olan Joe’yu suçlayarak.

“Tabii, yirmi yıl önce seks yaptık diye, özel hayatımı gözler önüne sermemi istemen mi bir profesyonellik örneği oluyor?”

Keri yatağını denemeye gitti. Ranza tam da görüldüğü gibiydi. Suntanın üzerine konulmuş, köpük bir

levhadan ibaretti. “İnan bana seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım, ancak kariyerim benim için çok önemli.

“Hayır, bebeğim, kariyerin senin için her şey demek. Ve biz sana başarının, gazetecinin yazdıklarından değil de gerçeklerden geldiğini göstereceğiz.”

Joe gülümsemiyordu. Keri onun, bu şekilde karpis yaparken ciddi olup olmadığını merak etti. “Yani bunu kendin için mi yapıyorsun? Basit bir prensesi, görkemli şatosundan kurtarmak için mi?”

İşte şimdi gamzelerini gösterdi. “İyi kalpli prens, basit prensesi fildişi basamaklarda yürütürken, saçına çamur buluşturmasını görmek istiyorum.”

“Yani beni utandırmak için yaptığın bir plan bu.” Keri kalktı, arabasına binmeye niyetliydi. “Belki de sorularına hiç cevap vermeyeceksin.”

Keri daha fazla ilerleyemedi, çünkü Joe onu tutup döndürdü ve onun sırtını ranzanın merdivenine dayadı. Ayağını Keri’nin ayaklarının arasına koydu, ellerini onun başının iki yanına yasladı. Keri bu kilit pozisyonunu hatırlayınca biraz rahatladı.

Keri ellerini, Joe’nun ön ceplerine sokmamak için yumruk yapmak zorunda kaldı.

Okuldayken her fırsatta bu pozisyonu kullanırlardı. Keri dolabına dayanır, Joe ona doğru eğilirdi. Sonunda da bir öğretmen onları görüp bağırırdı. “Daniels ve Kowalski, aranızda gün ışığı girsin!”

Şu anda da aralarında gün ışığı yoktu. Zaten onları bu halde bulacak bir öğretmen de yoktu, ancak her an ailesi gelebilirdi. Keri'nin bilmediği şey ise, Joe'nun ailesinin bundan hoşlanıp hoşlanmayacağıydı.

"Seni buraya utandırmak için çağırmadım, bebeğim."

Keri onun kendisine böyle hitap etmekten vazgeçmesini istediye de, bunun canını sıktığını belli etmeden onu durdurmayı başaramayacağını fark etti. "O zaman neden buradayım? Doğrudan hayır diyebilirdin, ya da iki hafta sonrasına randevu verebilirdin."

"Ama o zaman seninle vakit geçiremezdim."

Keri, lisedeyken nasıl olmuş da Joe'nun o gözleminde kaybolmamıştı? Joe ona böyle bakarken, ağzından çıkan sözlerle odaklanması çok zordu. "Neredeyse yirmi yıl oldu, Joe."

"Kesinlikle. Sadece kız arkadaşım değildin, en iyi arkadaşımydın ve bunun tekrar olmasını istiyorum. Oprah olsa, bir kapanışa ihtiyacım olduğunu söylerdi."

"Sanki Oprah seyrediyorsun da." Keri parmakları kaşındığı için, ellerini ceplerine soktu.

"Yeğenim seyrediyor, ona da sorsam Oprah'ın böyle diyeceğini söylerdi."

"Bence bu, yüzde on kapanış, yüzde doksan intikam."

Joe sırtıttı. "Yüzde yetmiş-yüzde otuz diyebiliriz."

Joe ona daha da yaklaşınca, Keri'nin kaçacak yeri kalmamıştı. Kafasından milyonlarca şey geçiyordu, ama sadece iki şeye takılı kaldı. Joe onu öpecek miydi? Ve bunca yıldan sonra, Keri bunu önemsiyor muydu?

İşte bu, *özlem* olmalıydı. Bir kızın ilk aşkını hiç unutmadığını söylerler. 1978 model Granada'nın arka koltuğunda pek çok hayalini yaşamıştı. Ancak şu anda bu, hayal ettiğinin ötesindeydi.

Kulübede bir flaş patlayınca, Joe alçak sesle küfür etti.

"Gülümseyin!"

"Bu Bobby olmalı," dedi Joe, Keri'den uzaklaşarak. Acaba Keri'yi gerçekten de öpecek miydi? "Bobby bu gezi için kullan at fotoğraf makinelerinden getirme hakkını kullandı."

"Fotoğraf makinesi getiremeyeceğimizi sanmıştım."

"Hayır, bebeğim, sen getiremezsin. Bizim fotoğraf makinelerimiz var. Kullan at türü, filmler, dijital kameralar, videolar, ne ararsan. Annemin çantasında eski model makinesi hâlâ duruyordu."

Keri, büyüyünce tıpkı amcasına benzeyecek olan

oğlanın sırtısına baktı. "Merhaba, Bobby. Fotoğraf çekilmeden önce gülümsemem gerekmiyor muydu?"

"Öyle yapınca herkes yüzünü saklıyor, ben de sürpriz yapmak istedim."

Keri gülümsedi, ama bir yandan da Bobby'nin annesinin, Joe'nun onu yatağa dayamış pozunu görünce ne kadar şaşıracağını düşündü.

"Büyükanem gönderdi beni. Saklanmayı bırak-sınlar da karavanları boşaltsınlar, böylece park alanına götürebilsinler, diyor. Ayrıca Bayan Keri'nin gelip bir merhaba demesini de istiyor, yoksa seni Kevin amcam götürecekmış."

Joe römorkların arasında gezinip, bağlarını çözerken, bir yandan da Kowalski ailesiyle sohbet etmekte olan Keri'ye bakıyordu. Onun mesleğini ve annelerinin hâlâ arkadaş olduklarını düşününce, Kowalski ailesinde kimin kim olduğunu aşağı yukarı çıkarmış olmalıydı; ancak Keri'nin hâlâ onlardan korktuğu barırdı.

Keri, Joe'nun annesini, babasını ve kardeşlerini tanıyordu, fakat Mike ve Kevin on sekiz yılda çok değişmişlerdi. Mike'nin karısı Lisa, Joe mezun olduktan hemen sonra Massachussetts'ten gelmişti, bu

yüzden de Keri onu hiç tanıımıyordu. Ve yerlerinde duramayan dört oğlunu da -Joey(on beş), Danny (on iki), Brian (dokuz), Bobby (altı)- tanıımıyordu. Terry'nin kızı Stephanie ise ergenliğe girmek üzereydi. Çocuksu bir çekiliği olan Kevin'le onlarca yılın kিনি içinde taşıyan Terry, ilginç bir ikili olmuştu.

İlginçlikten söz açılmışken, Joe, Keri'nin, onu bu-
raya sırf utandırmak için davet ettiğini düşünmesine çok şaşırmıştı. Yaptığı şey tam olarak davet etmek değildi belki, fakat Keri'nin onunla aynı şeyi düşünmediğini anlamıştı.

Belki de Joe, restoranda ondan aldığı mesajı yanlış yorumlamıştı. Aralarında bir kıvılcım olduğuna yemin edebilirdi. Joe hiç ümit bile etmemişken, Keri onun teklifini kabul etmişti; Joe da onun aralarında oluştuğuna inandığı kıvılcımı büyümek istediğini sanmıştı. Ancak Keri bunu şakaya vurmuş, Shakespeare oyunlarındaki gibi bir intikam planı olduğunu düşünmüştü.

Joe şu anda tam bir pislik gibi görünüyor ve kendini gerçekten de böyle hissediyordu. Ona restoran-dayken sunduğu teklifin, röportaj talebini reddetmek için bir oyun olduğunu açıklayamazdı. Keri'nin ona, tıpkı lisedeki gibi, başını döndüren o bakışlarla bakması hoşuna gitmişti; hamburgerinden bir ısırık alıp gözlerini kapatarak mırıldanması da onu çok etkile-

mişti. Bu aptalca plana evet dediğinde, Keri'nin de etkilenmiş olduğunu sanmış, sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışarak, hevesini belli etmemeye çalıştığını düşünmüştü.

Şimdi ise, beklenen duygusal eziyet karşısında metin davranmaya çalıştığını biliyordu ve bu çok kötü olmuştu. Bu noktadan sonra geri adım atacak olursa, Keri'nin yazacakları konusunda söz sahibi olamayacaktı; ayrıca neden en başından vazgeçemediğini açıklayamayacak, bu da onu aptal gibi gösterecekti.

"Orada durup akşama kadar eski sevgilini seyredeceksen kenara çekil."

Joe, Mike'ın sesiyle kendine geldi. Elinde römorkun ipiyle Keri Daniels'a dalıp gitmişti.

İpi Mike'a doğru atıp, ilk araca doğru gitti. "Anahatar var mı?"

Mike anahtarı ona verdi. "Bütün anahtarlar toplanmadan Terry kimsenin araba yolundan çekilmesine izin vermez. Zimba makinesiyle kafalarını zimbalar."

Joe ATV'yi çalıştırdı, rampadan indirdi, kenara çekti. Mike'ın, akbabalar gibi onu seyreden dört oğluna ölümcül bir bakış attıktan sonra römorka çıktı.

"Lisa ondan hoşlandı," dedi Mike.

"Nereden anladın."

"Vücut dili. On altı yıldır evliyiz, Joe. Artık ona çok iyi anlıyorum."

"Ama kirli çorapları yıkarken ne hissettiğini anlamıyorsun."

Mike ona vurmaya kalkınca, Joe geri çekildi, gülererek Joey'in arabasını boşalttı. Kamp alanına bakınarak adaşını aradı, ona bir kere daha bakıp yine rampaya tırmandı. Göz ucuyla Keri'nin kucağında bir şeyler taşıdığını ve çok şaşkın olduğunu gördü.

"Hamile kalmak istiyor."

Joe aniden döndü. *Hamile mi?* "Ne diyorsun sen?"

"Lisa bir çocuk daha istiyor."

"Ha..." Bu daha mantıklıydı. "Dört çocukla zaten zor idare ediyorsunuz. Bobby birinci sınıfa başlayınca Lisa parti verecekti. Emin misiniz?"

Mike başını salladı, Joe'ya Danny'nin ATV'sinin anahtarını attı. "Açıkça söyledi. Bu sefer kız olması bekliyoruz."

"Oğlan da olabilir. Kowalski ailesinde ikiz doğumları da çoktur. Düşünsene Mike, altı oğlan. Kamp araçlarınızla, arabalarınızı taşımak için adam kiralamanız gerekecek."

Mike gülse de, Joe onun tedirginliğini fark etmiş-

ti. İki yaş küçük olmasına rağmen, Mike daha büyük görünürdü ve bunun farkında olan sadece Joe değildi.

“Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun? Şu lanet şeyleri boşaltalım da iki kardeş bir gezintiye çıkalım.”

“Oğlanlar çıldırır,” dedi Mike, ama gözleri parlamıştı.

Kowalskiler, ATV'lerini değişik hızlarda sürerlerdi. En küçük iki oğlan annesiyle ve babasıyla ATV'ye binerken, diğerleri daha bir maceracı olurdu. Bazen bütün çocukları Leo ve Mary'yle bırakırlar, Joe, Kevin, Terry –geçen yıl kocası Evan da– Mike ve Lisa gezintiye çıkarlardı.

Ama sadece erkek kardeşlerin gezintiye çıkması daha heyecanlıydı. Sadece Joe, Mike ve Kevin. Testosteron, çamur, kayalıklar ve 2100 cc'lik dört tekerlekli araç gücü. Seks kadar güzeldi, ancak yıpranma oranı daha yüksekti.

Mike karısına bakıp, ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. “Her şeyi yerleştirmeye çalışırken oğlanlar ayak altında dolaşırlarsa Lisa çok sinirlenir. 2004'te beni serada yatırdığını hatırlıyor musun?”

Joe, Lisa'yı çağırdı. “Biraz hız yapalım diyoruz.”

Lisa kısa boylu, hassas yapılı bir kadındı, ama ta-

vırları tam tersiydi. “Bu kadar iş varken bir yere gidemezsiniz.”

Joe en güzel gülüşüyle ona baktı, ama Lisa on altı yıldır Kowalski ailesindeydi, dört Kowalski yetiştirmişti. Bu gülüşlere başışıklığı vardı. “Olmaz, dem.”

“Bir iki gün sonra Keri'yle ben oğlanları pizza yemeye götüreceğiz.” Lisa özgürlüğe pek alışık değildi. “Senle Mike da başbaşa bir gezintiye çıkarsınız. Yüzüne biraz renk gelir.”

Çocuklar olmadan rahatça seks yapabilme fırsatını duyunca Lisa, yelkenleri suya indirdi. “Bir saat. İlk havuz gezisinde cankurtaran siz olacaksınız.”

“Üç saat, iki kez cankurtaranlık ve oğlanlara dondurma,” dedi Joe.

“İki saat, dediklerinin tümü ve bu akşam yapılacak işler.”

“Anlaştık.”

Lisa gidince Joe sırttı. “Çok kolay oldu.”

“Bende hiç işe yaramıyor.”

“Çünkü sen kocasısın. Beni daha çok seviyor, çünkü çamaşırları yıkamak zorunda değil. Ayrıca ben daha yakışıklıyım.”

Mike güldü. “Ben ormanda sarhoş olurken hep bunu söyleyip duruyorsun.”

"Ormanı seviyorsun, çünkü sivrisinek ısıtınca pe-
ninin daha da büyüyor."

Joe, Mike'in kendisine atmak istediği yumruk-
tan kurtuldu ve Danny'nin aracını rampadan indirdi.
Keri onu seyrediyordu. Joe motoru çalıştırdı. Keri
ölerek, tıpkı lisedeki gibi saçını geriye attı. Joe ka-
fasını netleştirmek için küçük bir gezintiye çıkacaktı.

Joe'nun kafasını Keri, çimenler ve bir şişe sinek
ilacı düşüncesi meşgul ediyordu. Bu düşüncelerden
kendini kurtarmaya çalıştı. Sertleşmiş bir halde kar-
deşiyle gezintiye çıkması, onun için bir felaket ola-
caktı.

Üç

Keri nasıl olacağını bilmiyordu, ama onu terk ettiği için Joe'nun kendisinden intikam alacağına emindi. Erkek kardeşleriyle birlikte gezintiye çıkınca, kendisini Kowalski ailesine karşı korumak zorunda hissetmişti.

Flaş patladı. "Gülümse!"

Keri çamaşır ipini ağaca bağlamaya çalışırken gülümsedi.

Saydığı kadarıyla, Joe gittiğinden beri Bobby'nin çektiğı on birinci sıkıcı fotoğrafı. "Kameramı ilk günden tüketme."

"Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

"Terry hala dedi ki, estetik yaptırmışsın. Babamın güzellik merkezinde kamyonetine yaptırdığı gibi."

Keri, ipi bağlamasını seyreden Terry'ye baktı. "Hayır, estetik yaptırmadım."

"Terry hala senin plastik olduğunu söyledi, Kevin amca da seni kontrol edeceğini söyleyince, Joe amca onun koluna vurdu; hatta öyle bir şeye kalkışırsa onu pataklayacağını söyledi."

"Robert Joseph Kowalski," diye seslenen Lisa, oğlanı kovaladı. "Kameranı bırak da parkta oyna biraz."

Terry çamaşır ipini ağaca bağlamakla meşguldü. Suratı kıpkırmızı olmuştu. Lisa, Keri'ye bakıp mahcup bir tavırla gülümsedi ve kendi çamaşır ipini bağlamaya gitti.

Joe'nun Kevin'e vurduğunu öğrenince yüzü kızarmamış olsaydı, Keri bu plastik yorumuna daha fazla alınırdı. Joe lisedeki gibi sahipleniciydi. Kontrol edici olmadan ve o sınırı aşmadan. Keri kendini prenses gibi hissediyordu. Krallara yaraşır bir durumda ve tırnakları kırılmış olsa da, bu hoş bir şeydi. Joe'nun canını sıcak kadar değildi belki; ancak Keri tatlı tatlı ürpermişti.

Gösteriş meraklısı Terry çamaşır ipini bağlamış, bir gazoz açıp soğutucunun başına oturmuştu. "Çocuklar neredeyse gelir, Lisa. Çeyreklikleri hazırladın mı?"

Lisa kızardı, Keri ise bu şakayı anlamak için me-

raktan ölüyordu, ancak Terry'nin ne demek istediğini sormaya cesaret edemedi. İki saattir doğrudan iletişime geçmemeyi başarmışlardı; Keri, iyi bir planlama ve inatçılıkla bunu iki haftaya çıkarabileceğini düşündü.

On dört günü, yirmi yılın gerginliğiyle geçirmek istemiyordu ve artık lisede değillerdi. Ayrıca çantasında iki paket çeyreklik vardı. Derin bir nefes alıp Terry'ye baktı. "Çeyreklikler ne için?"

"Duş için." Keri bir an, ondan duyup duyabileceği sözlerin sadece bunlar olduğunu sandı, ama sonra Terry de derin bir nefes alıp gevşedi. "Motorla gezintiye çıktıklarında çok heyecanlanırlar. Testosteron ve homurdanmalar. Bu yüzden Mike, gelir gelmez Lisa'yı duşa götürür."

"Kene kontrolü," diye mırıldandı Lisa. Beş dakika önce Terry'nin kızardığı gibi kızarmıştı.

"Peki... Joe ve Kevin kimi duşa götürecek?" Keri sonunda çamaşır ipini bağlamıştı. İpi sertçe çekti, çözülmeyeceğini görünce soğutucunun başına gitti.

Terry omuz silkti, ama Joe'nunkilere benzeyen gamzeleri çıkmıştı. "Sanırım kendi işlerini halletmeleri gerekecek."

Keri'yi sıcak bastı. Joe'yla birlikte oldukları günlerde Joe ona, kendi başına nasıl hallettiğini göster-

mişti, bu bir kızın unutabileceği bir manzara değildi.

O görüntü şimdi daha yaşlanmış olan, çıplak ve sabunlu Joe ile birleşti...

Kahretsin, yine birden sıcak basmıştı. Joe'nun etrafında olmanın menopoz sıkıntısı gibi olacağını biliyordu, kariyer planlamasını yeniden gözden geçirirdi. Ya da en azından yanında bitki çayı getirirdi.

"Aklına bile getirme, Keri Daniels."

Keri önündeki yol ayrımını görür gibiydi. Doğru olanı yapıp Joe'ya ilgisinin sadece mesleki anlamda olduğunu Terry'ye anlatabilir, ya da doğru olmayanı yapabiliyordu ki, Terry de iki hafta boyunca farklı bir şey yapmayacaktı.

"Oh, aklıma getiriyorum, Theresa Kowalski."

"Onun soyadı Porter," dedi biri, üç kadın da yerinden sıçradı. Dört oğlan futbola basketbol karışımı bir oyun oynuyorlardı, Keri, Steph'i unutmuştu. Küçük kuzenlerine göre daha ağzı sıkı olmasını umuyordu.

Terry, Keri'ye bakıyor, bir şey söylemeden onu Joe hakkında uyararak istiyordu. Büyük olasılıkla, Joe ve Keri aynı kulübeyi paylaşacağı için, Joe'nun pijama durumuna karar verilecekti.

"Ben mangalı yakıp birkaç sosis atacağım," dedi Lisa. Gergin sohbeti çaresizce yumuşatmak ister gibiydi.

"Bizimkiler dönene kadar buna gerek yok," dedi

Terry. "Mike seni hemen duşa sürükleyecek çünkü."

"İğrençsiniz!" dedi Stephanie. "Bilginiz olsun, kulağımı takıyorum."

Lisa biraz bekledi, sonra Terry'ye sırıttı. "Benimle böyle konuşma. Sen ve Evan hepimizden çok zaman geçirdiniz duşa."

Terry'nin gülüşü kayboldu, Keri bile onun aklından neler geçirdiğini anlamıştı. O sabah aceleyle kahvaltı ederlerken Keri'nin annesi ona detayları anlatmıştı, ama yeterli olmamıştı.

Evan Porter karısını üç ay önce terk etmiş, Laundromat'ın üstünde bir daireye taşınmıştı. Kimse sebebini bilmiyordu, fakat başka bir kadın olabileceğini tahmin ediyorlardı. Ya da başka bir adam.

"Karavanda duş yok mu?" dedi Keri. Sessizliği bozmak zorunda hissetmişti.

İki kadın gülüştiler. "O duşa bir Kowalski'yle, karavanın kaldıraçını düşürmeden seks yapmayı başarırsan, üç günlük cankurtaranlık görevini ben devralacağım," dedi Lisa.

"Kardeşimle karavanda, ya da herhangi bir yerde seks yapmaya kalkarsan sinek ilacını saklarım," dedi Terry. Lisa dehşetle iç geçirince Keri bunun ciddi bir tehdit olduğunu anladı. "Durma Keri, gülmeye devam et sen, ama güneş batınca bir şişe sinek ilacı

için bacaklarını kendin bantlayacaksın! İnan bana.”

“On beş kilometrelik alanda sinek ilacı kokmayan tek kadın o olduğuna göre, erkek sinekler bacaklarının bandını dişleriyle kemirirler,” dedi Lisa.

Yaklaşmakta olan ATV’ler sayesinde, Keri bu manzarayı gözünün önüne getirmekten kurtuldu. Kamp alanında hız limiti çok düşüktü, ama üç Kowalski kardeş yaklaşırlarken, Keri onların epeyce hızlı gittiklerini anlamıştı. Adamlar da, motorlar da toz toprak içindeydi, Keri’nin görebildiği tek temiz şey, sırtıttıkça ortaya çıkan bembeyaz dişlerdi.

Joe, Keri’nin buna mı tav olmasını bekliyordu?

Onlar gelince oğlanlar da geldi ve Stephanie, Leo ve Mary karavandan çıktılar.

“Sonunda yemek yiyebileceğiz,” dedi Leo.

Onu görmeyeli çok uzun zaman olmasına rağmen, Keri’nin Leo Kowalski’ye duyduğu sınırsız hayranlık açıkça belli oluyordu. Kısa boylu, cılız biri gibi görünmesine rağmen, inat ederse şu ATV’lerden birini kaldıracak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Beyazlamış saçlarını yıllardır asker tıraşı kestirirdi. Çok güzel mavi gözleri vardı. Tipik bir büyükanne olan Mary ise, çocuklarına gamzelerini veren kişiydi.

Yıllar önce, Keri, Leo Kowalski’den çok korkardı. Keri’nin babası sakın biriydi –o golf sopası rezaleti

dışında– Leo ise oldukça enerjikti ve içinde sanki bir megafon varmış gibi yüksek sesle konuşurdu. Keri, çocuklarını korkunç cezalarla korkutan, onları kulaklarından tavana asmakla tehdit eden bu adamı hiç anlayamazdı. Böyle bir şey hiç olmamıştı elbette, Leo kızginken çocuklarına el sürmezdi, ama bu, onları pataklamayacağının garantisi değildi. Keri onların evine birkaç kez gittikten sonra, asıl dikkat edilmesi gereken şeyin Mary ve tahta kaşığı olduğunu anlamıştı.

Keri’nin, Leo ve Mary’nin en sevdiği yanı, onu aradan on sekiz yıl geçmemiş gibi karşılamış olmalarıydı. Acıklı sahneler, alınganlıklar, nasihat etmeler ya da taşkınlıklar yaşanmamıştı. Diğerlerinden farklı olarak gayet normal davranmışlardı.

Joe, Mike ve Kevin, bağıra çağıra yaptıkları gezintiyi anlatıyorlardı. Keri’nin tamamen Fransız kaldığı *bombe düşüklüğü*, *açık vagon*, *tünek* gibi sözler havada uçuşuyordu, ama sonuç olarak anladığı şey, boyunlarını kırmaya ramak kaldığı ve sonunda sağ salim geri gelebildikleriydi.

Şimdi ise toz toprak içinde, aç ve Joe’nun, kuzenlerinin başının üstünden Keri’ye süzgün süzgün bakışlarından anlaşılabileceği üzere gayet heyecanlıydı.

Mike ise Lisa’yı çağırıyordu. “Yemek biraz beklesin, duşa girip üstümdeki şu çamurdan kurtulayım. Lisa, gel de yardım et.”

“Şanslı piçler,” diye söylenen Kevin, üstünü değiştirmek için çadırına gitti.

Keri onun neden çoğul olarak *piçler* dediğini anlayamadı, ta ki Joe’nun ona doğru yaklaştığını görüne dek. Saçı ve rakun maskesi gibi görünen gözlük izinden başka her yeri çamur içindeydi, sanki çamur banyosu yapmış gibiydi.

“Sakin bana dokunma,” dedi Keri.

“Benimle duşa gelip sırtımı ovabilirsin.”

Keri, onun deyimiyle, pantolonun içindeki keneleri temizlememesinin tek nedeninin çocukların varlığı olduğunu söylemek istedi, ancak söylemedi. “İyi de-nemeydi, Kowalski. O kadar pissin ki, ne MapQuest, ne de GPS, derine ulaşamaz.”

Joe iç geçirdi. “Sanırım kendim yapmam gerekecek.”

Keri yine kıpkırmızı oldu. Joe ATV’ye atlayıp kulübeye giderken arkasından baktı ve onun kendi işini kendi gören halini gözünün önünden silmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra Joe, ATV’nin önüne astığı çamaşır torbasıyla geçerken, Keri hâlâ aklındaki görüntüyü silmeye uğraşıyordu. Onun душlara doğru döndüğünü gördü, teklifini reddedişini yeniden gözden geçirdi. Joseph Kowalski kene ısırmasından ölürsen röportaj da yapamazdı, değil mi?

Sonra herkesin, onun Joe’ya bakışını izlediğini fark etti. Joe’nun kulübede duş almamasının nede-nini şimdi anlamıştı; kulübede duş yoktu. Ayrıca kulübede tuvalet de yoktu. Gece yarısı tuvalete gitmesi gerekirse ne yapacaktı?

Flaş patladı. “Gülümse!”

Keri, Terry’nin dokuz yaşındaki Brian’a bir dolar verip başını okşayışını seyretti. Çocuğa dikkat etmezse, on dolar karşılığında ona asılan ilk kişi olacaktı.

Keri, Leo ve bütün kadınların sandalyelerini kamp ateşinin etrafına dizmelerini seyretti, çünkü erkekler Lisa’ya, çocuklara bakma sözü vermişlerdi. Keri’yi ise muaf tutmuşlardı, çünkü o Joe’nun, çemberden atlayan kucak köpeğiydi.

Ama o bunlara hazırlıklıydı. İmkânları az ve çocuklara göre olan bir yaz kampında, Keri kendini her tür terbiyesizliğe hazırlamıştı.

Bütün olay organizasyon ve hazırlıktaydı. Önce bir piknik masasına kare bir kraker, üstüne de daha küçük bir kare çikolata konulmalıydı. Bunun üstüne ise yine kare bir kraker konulmalıydı. Ancak ondan sonra marshmelov kızartılabilirdi. Çikolatanın üstüne, kraker boyunca konulur, üstüne öbür kraker yerleştirilir, hafifçe bastırılır, marshmelov çikolatanın üstüne

yayıldı. Ona kadar sayıp yenirdi. Tam bir kamp gecesi gibiydi.

"Herkesin çubuğu var mı?" dedi Kevin.

Bağışmalar ve tezahüratlar yeterli olmaz diye, beş çocuk çubuklarını çılgınca salladılar. Danny'nin çubuğu burnuna çarpınca Keri sıçradı.

Kevin marshmelov torbasını açınca, Bobby neşeyle bir çığlık attı. Keri çocukların çubukları kılıç gibi salladıklarını fark edemeden, amcaları çubuklara marshmelovları taktı.

Keri çocukların ateşe yaklaşmalarını dehşet içinde izliyordu. Joe, Mike ve Kevin daire olmuş, çubuk boylarını ayarlıyorlar, döndürülmesi gerektiğinde de işaret veriyorlardı. Bobby ateşe doğru atıldı, Mike onu tam zamanında yakaladı.

Birden, bütün çubuklar Keri'ye yöneldi. Her birinin ucunda hafif kızarmıştan kömüre dönmüşe kadar marshmelovlar vardı.

"Hazır değilsin!" diye haykırdı Stephanie. Bobby'nin yanmış marshmelovu Keri'nin ayakkabısına düştü.

"Kraker lazım!"

"Çikolata nerede?"

"Joe amca, Keri kamp gecesi yapmasını bilmiyor!"

Keri çabalayarak, elinden geldiğince çabuk, krakerleri ve çikolatayı çıkardı. Bobby'nin yanık marshmelovu ise ayakkabısına yapışmıştı. Brian marshmelovunu ağzına atarken Joe ikincisini kıztırıyordu.

Yarın saat sonra, Lisa sonunda bu şeker tüketimine bir dur dediğinde; Keri mahvolmuş, yapış yapış ve çocukların onun için özel olarak kıztıttıkları marshmelovlardan midesi bulanmış bir haldeydi. Stephanie'nin verdiği marshmelovu bile bile yere düşürüp piknik masasının altına itti, ancak Steph bunu gördü ve Keri üzülmesin diye hemen yeni bir tane daha kıztırttı.

Brian ise sonunda bir dolarını kazanmıştı. Onun görevi Keri'nin saçına ve sol kulağına marshmelov, kot pantolonuna ise çikolata bulaştırmaktı. Ayrıca, ona teşekkür etmek için sarılırken sırtından içeri kraker kırıntıları da dökmüştü.

Son lokmalarını da yutan çocuklar doğrucu parka gittiler, döküntüleri toplama işini büyüklere bıraktılar. Keri sandalyeye çökmek üzereyken Joe onu dirseğinden tutup kaldırdı.

"Kıçında marshmelov var," dedi. Yüzünde beliren gamzelerinden, Keri onun gülmek için kendini zor tuttuğunu anlıyordu.

"Şimdiye kadar gördüğüm en çılgın kamp ateşiydi

bu," dedi Keri. Joe'nun hacağına bir tekme atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Dudağına çikolata bulaşmış."

Joe parmağını onun dudağına götürdü, ağzına soktu ve sonra tekrar dudağına gezdirdi. Keri ürperdi, Joe parmağının ucundaki çikolatayı kendi ağzına götürürken ondan gözünü alamadı.

Emme sesiyle içi ürperdi ve yutkundu. Joe ise yavaşan alıyordu, dilinin ucuyla dudağına yalayınca, Keri'nin ateşi yükseldi.

İnlemesine engel olmak için tırmaklarını avuçlarına geçirdi. Neler oluyordu böyle? Keri'nin bedeni sanki hiç seks yapmamış gibiydi...

Ne kadar olmuştu? Aylar mı? Yoksa yıllar mı? Hayır, seks yapmayalı yıllar geçmiş olamazdı. Bu oldukça berbat bir durumdu. En son Scott'la beraber olmuştu, Scott New York'a taşınana kadar beraber çalışmışlardı. O da... Otuz bir ay önceydi.

Keri otuz bir aydan beri seks yapmıyordu.

"Aile var," dedi Kevin, Joe'yu iterek. Çikolata kâğıdını alıp gitti.

Kendine gelen Keri, işkencecisine sırtını döndü ve piknik masasına saçılmış krakerleri topladı. Kevin'a minnettardı.

Joe'yla yalnız kalmaktan kaçınması gerektiği açıktı. Aynı kulübeyi paylaşıp birbirlerinden sadece birkaç adım ötede uyumak zorundayken, bunun çok zor olacağı da belliydi. Fakat Keri, gündüzleri Joe'nun ailesinin yakınında durup, geceleri de çok yorgun düşeceği için hemen uykuya dalarak, bu sorunu çözebilirdi.

Joe Kowalski'yle yalnız kalırsa sorun çıkacaktı. Bu kez onun cazibesine teslim olursa, golf sopasıyla saldırıya geçen babasından bile daha korkutucu biri olan patronu Tina'yla, başı derde girecekti.

Uzun ve ıstırap dolu saatlerden sonra, Joe nihayet Keri'yle yalnız kalabilmişti. Maalesef Keri, burnuna kadar iliklediği pijamasını giyiyordu ve yatağının altına bezelye tanesi konmuş bir prenses gibi yattığı yerde dönüp duruyordu. Sürekli iç geçiriyor, ne kadar gergin olduğunu belli ediyordu. Bu yüzden Joe da uyuyamıyordu.

Öte yandan, uyuyamayacağını gayet iyi biliyordu. Keri Daniels'ı iki metre uzağındaki bir ranzada uyuması için zorlamak pek de iyi bir fikir değildi. Onu kendisinden iki metre uzakta uyuması için iki hafta boyunca zorlaması ise tam bir aptallıktı.

Keri yine iç geçirdi. İç geçirmeleri gittikçe artırıyor, Joe bunun sebebini biliyordu.

"Aklına getirdikçe daha çok gelir," dedi.

Keri başını kaldırdı, yastığını top yaptı. "Saatlerdir bir şey içmedim."

"Fark ettim, ama aklına getiriyorsun ve sessiz düşünmüyorsun."

"Peki." Joe onun örtüsünü fırlatıp kapıya gittiğini duydu.

"Fener kapının sağında, yerde."

Patırtı sesleri geldi ve fener yandı. Keri ayakkabısını giyip kapıdan çıkarken feneri iki kez Joe'nun gözüne doğru tuttu.

Yirmi saniye sonra geri gelmişti.

"Tanrım," diye bağırdı, kapıyı sertçe kapatarak. "Dışarıda parlayan gözler var."

Evet, bu gece uyumak hayal olmuştu.

"Kürklü orman hayvanlarıdır, bebeğim."

"Galiba bir rakundu." Keri kapıyı sürgülerken gülmek elde değildi.

"İyi yanından bak, rakun varsa, kokarca ve ayılar başka bir yerdedir."

"Komik mi bu şimdi?"

"Çişi gelen ben değilim."

Keri feneri onun gözüne tuttu. "Tuvalete gitmeden uyuyamam, Kowalski. Ben uyumazsam sen de uyuyamazsın."

Sonunda Joe ayağa kalktı. O Keri gibi boğazına kadar iliklenmiş bir pijama giymiyordu, fener ayakkabılarına doğru inince güldü. Eşofman altını giyip ayakkabılarını ayağına geçirdi. Kısa bir tereddütten sonra bir de tişört giydi. Çıplak göğsü hâlâ kadınları cezbedecek kadar yapılıydı.

"Gidelim," dedi. Keri önce onun dışarı çıkmasını isteyince hiç şaşırmadı. Hem de fenersiz.

Tuvalete doğru giderlerken, neredeyse sönmüş durumdaki kamp ateşi dışında bir şey görmediler. Kowalskiler pazartesi günü gelmişlerdi; böylece her yer dolmadan önce yerleşip etrafı gezebiliyorlardı. Joe, Keri'nin elinden feneri alıp söndürdü.

"Bir şey göremiyorum," dedi Keri.

"Biraz bekle, gözlerin alışır."

"Kimildamadan durursam böceklerle açık büfe olurum burada."

Joe yavaşça güldü ve yeniden yürümeye başladı. "Benimle gece dışarıda olmayı çok severdin."

"Gun's and Roses şarkılarıyla bilardo masasında striptiz yapmayı da severdim," dedi Keri. "Ama zamanla insanlar değişir."

Joe o kadar da değişmediğini düşünmüştü ancak yanılmıştı. Hayallerini gerçekleştirmeye çok hevesliydi, ama artık yorulmuştu ve... hâlâ bir şeyler arıyordu. Keri ondan çok daha fazla değişmiş de olsa, onunla olmak Joe'ya gençliğini hatırlatıyordu.

"Evdde böyle karanlık olmuyor," dedi Keri. Joe, onun evinin kendisininkinden ne kadar uzakta olduğunu hatırladı.

"Büyük şehrin parlak ışıkları," diye mırıldandı. Neyse ki tuvalete varmışlardı da, Los Angeles hakkında herhangi bir sohbet girmekten kurtulmuşlardı.

Keri beş dakika kadar tuvalette kaldıktan sonra mahcup bir gülüşle dışarı çıktı. "Teşekkür ederim. Sanırım artık uyuyabilirim."

"Ya da tahterevallide oynaşabiliriz," dedi Joe, onu güldürmek için.

İşe yaramıştı. "Seninle oynamaya kalkarsam, Terry sinek ilacını saklamak ve bacaklarımı bantla yapıştırmakla tehdit etti beni."

Keri yürürken bir taşla takılınca Joe onu elinden tuttu. Dengesini sağladıktan sonra da elini bırakmadı. "Öyle bir sohbe nereden girdiniz?"

Keri dönüp ona baktı, parlayan dişlerini görünce gülümsediğini anladı. "Lisa, onun karavanının duşunda kaldıraçları düşürmeden seninle seks yapabi-

lirsek, üç gün boyunca cankurtaranlık yapmayı teklif ettikten hemen sonra."

Joe durdu, hâlâ elini tutuyordu. "Neden bizim seks yapmamız hakkında konuşuluyor ki? Kötü bir şey olduğundan değil, ancak... neden?"

"Daha çok Terry'yi sınırlendirmek için," Keri bunu söylerken bakışlarını kaçırırdı.

"Üç gün, ha?"

Keri çekilmek istedi, ama Joe onu tuttu. Keri bu sefer de parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Unut bunu, Kowalski. Havuz kenarında oturmayı başarabilirim."

"Yeğenlerimle havuz kenarında hiç durmadığımı belirtmem gerek."

Demek, Joe, Keri ve seks sözlerini aklından geçiren sadece o değildi.

Sonra Joe kız kardeşini gördü. Karanlık parkta salıncağa oturmuş, ayakkabısının burnunu toprağa sürüyordu.

"Ben Terry'yle bir şey konuşacağım. Sen feneri al, devam et."

Joe, Keri'nin yüzündeki itiraz ifadesini gördü, ancak parka yöneldi. "Tamam, ama ayı saldırsa, sabah çok pişman olursun."

Joe fener ışığının hızla uzaklaşmasını bekledikten, sonra salıncaklara doğru yürüdü. Terry'nin yanındaki

salıncığa oturdu, sallanmamaya özen gösterdi. Nedense salıncakta hep midesi bulanırdı.

"Evden uzaklaşınca daha kolay olur sanmıştım," dedi Terry. Gözünü topraktan ayırmıyordu. "Ama onun horlamasını duymadan uyuyamıyorum, burası o kadar sessiz ki, her şey daha da zorlaşıyor."

"Toplanıp eve dönmek istersen herkes seni anlayacaktır."

Terry homurdandı. "Seni burada tek başına mı bırakayım?"

Joe, onun aileye sunduğu katkıları küçümsemeden, herkesin artık yetişkin birer birey olduğunu anlatmaya çalıştı. "Birkaç sosisli sandviç ve marşmelovdan kimseye zarar gelmez."

Terry cevap vermeyince, Joe'nun aklında *Evan*, *kafa* ve *beyzbol sopası* sözcükleri dolaşmaya başladı. Yakında eski kayınbiraderi olacak olan Evan'ı iyi bir arkadaş olarak görüyordu, ama Joe, Terry'den dokuz dakika büyük de olsa, ağabey moduna girmişti bile.

"Arkamızdan gelir sanmıştım," dedi Terry. "Fakat gelmedi. Ve şimdi... beni terk edeceğini söylüyor. Daha fazlası, daha iyisi için. Ve çamaşırhanenin üstündeki dolap kadar bir dairede yaşıyor."

"Çok uzun zaman geçmiş gibi geldiğini biliyorum, ama sadece üç ay oldu. İkiniz de isterseniz evliliğinizi hâlâ yürütebilirsiniz."

"Mutfak masasında sevişmek istemediğim için on üç yılın üstüne sifonu çeken biri uğruna neden çaba göstereyim?"

Joe işin bu kısmını yeni duyuyordu. "Alınma, ama sen o pırl pırl mutfak takımlarını o masaya nasıl koyacaktın?"

"Ben de aynı şeyi söyledim, onun kışının izi çıkmış bir masada mısır gevreği servisi yapamam. Zaten kırık dakika sonra da çıkıp gitmişti."

"İnsan mutfak masasında sevişemedi diye karısını terk etmez. Başka bir şey vardır mutlaka," dedi Joe.

Terry iç geçirerek, yıldızlara baktı. "Kızımız artık büyüdüğü ve arkadaşlarıyla daha çok zaman geçirmeye başladığı için, bizim de onun ailesi olmak yerine Evan ve Terry olmamız gerektiğini söyledi. Anı yaşamak istediğini, benim ona kocamış gibi değil, çocuğummuş gibi davrandığımı da ayrıca belirtti."

Joe yine bir şeyleri yordamınca anlatmak istedi, ancak bu sefer gözleri kapalı ve sarhoştı. Terry aileyi çekip çevirme konusunda çok başarılıydı, hatta bazen herkese çocuk muamelesi yapardı. Bu kadın her yıl tatile çıkarlarken ona yeterince iç çamaşırını alıp almadığını sorardı. Fakat şu anda Evan'ı haklı görmek doğru bir hareket sayılmayacaktı.

"Orta yaş krizidir belki," dedi. "Kuyruğunu kıstırıp dönmeye de utanıyordur."

"Belki." Terry burnunu çekti, omuz silkti ve konu kapandı. "Onunla ne yapıyorsun, Joe?"

Joe onun ne demek istediğini sorma gereği bile duymadı. "Bilmiyorum, kardeşim. Merak, intikam hissi ve özlemle başladı. Bazen tamamen bir yabancıymış gibi geliyor, bazen de âşık olduğum Keri'ymiş gibi. Aranızda hâlâ bir çekim var."

"Yine gidecek, yine senden istediğini alacak ve unutma; o, Lauren'den daha iyi değil."

Terry, bel altı vurmuştu, ama Joe onun, bunu yapmasına şaşırmadı. Kardeşi, yalnızlık hissinden nefret ederdi. Ancak eski nişanlısını gündeme getirmesi acımasızca olmuştu. "Keri'nin Lauren'la hiçbir ilgisi yok. Keri benden ne istediğini, neden burada olduğunu saklamıyor. Röportajını yapar yapmaz buradan gideceğini biliyorum. O zamana kadar onunla zaman geçirmenin keyfini çıkarıyorum."

Terry dönüp onun gözlerine baktı. "Seni ilk terk edişinden sonra düştüğün durum hiç hoşuma gitmemişti, onunla birlikte olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Lütfen, Terry, anaç tavuk gibisin."

Joe bunları söyler söylemez pişman oldu. İlk kez böyle konuşuyor değildi, ancak bu sefer zamanlaması çok kötü olmuştu.

"Peki, Joe," dedi Terry, alçak sesle. "Yine kalbin kırılsın. Uyumlu bir çift oluruz hiç değilse."

Sonra Terry kalkıp karavanına gitti.

Keri ise maalesef hâlâ uyanıktı ve Joe onun poposuna vurunca da örtüsünü başına çekti.

"Uyan bakalım, bebek. Kahvaltı saat sekizde, sekiz on beşte de Kevin tabakları yalıyor olacak."

"Umurumda değil." Keri hayatının en kötü gecelerini geçirmişti, bu yüzden gözleme bile işe yaramayacaktı.

"Ben gidiyorum. Sen de arkamdan gelmezsen, annem oğlanları gönderir, ona göre," dedi Joe.

Kulübenin kapısı açılıp kapanınca, Keri gerinerek kalktı. Kamp yapmak hiç eğlenceli değildi.

Joe dün gece sakin bir halde kulübeye döndüğünde, hemen uykuya dalmıştı. Oysa Keri, yattığı köpük levhanın üstünde dönüp durmuş; Joe'nun alışkın olmadığı horlaması ve kulübenin kapısını levyeyle açmaya çalışırmış gibi sesler çıkaran, bir tavşan ya da rakun yüzünden uyuyamamıştı.

Bu aptalca tehdit, planının bir hata olduğunu gösteriyordu.

Aynaya bakmak ise daha da büyük bir hataydı. Bu kadar kötü görüneceğini hiç beklemiyordu.

Ne lavabo vardı, ne duş, ne de tuvalet.

Evet, kamp yapmak; Joe'nun cesedini vahşi doğada kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeye fırsatı dışında, iğrenç bir şeydi.

Keri, Joe'nun ortada bıraktığı bir poşete, duş için gerekli eşyalarını koyup kapüşonlu eşofmanını giydi. Rezil durumdaki saçlarını da kapüşonuyla gizleyip kapıyı açtı.

Flaş patladı. "Gülümse!"

Çocuk. Boğazlamak. Yok. "Seninle mahremiyet konusunda konuşmamız gerek, Bobby."

"Terry hala sana asıl parapazzinin, *ben* olduğumu söylememi istedi."

"Ona *paparazzi* denir. Ben *paparazzi* değilim, gazeteciyim. Terry halana de ki..." Duyduğu kahve kokusuyla bir anda Keri'nin zihni açıldı ve kendine geldi. "Neyse, boş ver."

"Dün çok daha güzeldin."

"Sen de daha sevimliydin."

Bobby amcası gibi sırtarak Keri'ye baktı. "Baba-annem diyor ki, kahvaltı bitiyormuş, aç karnına gezmeye çıkamazmışsın."

"Ben gezmeye çıkmak istemiyorum ki," dedi Keri. Ama Bobby çoktan toprak yola doğru koşmaya başlamıştı bile.

Keri gözleme ve Kevin'den kaçırdığı bir dilim pastırmaya yetiyecek kadar çabuk şekilde duş yaptı. Neyse ki Lisa'nın karavanından çekilen uzatma kablосуna bağlanan kahve makinesinden kafein akışı devam ediyordu. Oğlanlar seradaki sepetleri dışarı çıkarırken Keri kendine gelmişti.

"Biraz... başım ağrıyor," diye yalan söyledi.

Joe onun kahve fincanını alıp kolundan çekerek, ayağa kaldırdı. "Bugün benimle gelebilirsin," dedi.

"Gelmesem daha iyi."

"Arazi aracına hiç binmedin, değil mi?" diye gürledi Leo. Terry kıs kıs gülüyordu.

Keri hayatının yansıını Kaliforniya'da geçirmiş olsa da, arazi aracına binen biri değildi.

Terry ona kaskı fırlatınca, Keri tırnağını kırmadan yakalamayı başardı. "Kanıtla."

Joe sırtarak ona yanaştı ve "Sen sadece belime sıkıca sarıl bebeğim, bir şey olmaz," diye fısıldadı.

"Bant nerede?" diye bağırdı Terry. Bu sefer de Lisa kıs kıs gülmeye başladı.

Joe'nun nefesi ensesine vurunca Keri ürperdi. Patlayan flaşlar, saçlarına yapışacağından korktuğu çamur ve bacaklarının bantlanması tehdidi altında, Keri olması gerektiği kadar iyi olmaya çalışıyordu.

Dört

"Bay Magoo gibi hissediyorum."

Joe gülümseyip, Keri'nin kaskını bağladı. "Bu halinle biraz andırıyorsun."

Keri kalın gözlüklerinin ardından gözlerini kıstı. "Ne kadar?"

"Çok. Güven bana bebeğim, Bay Magoo senin kadar seksi olamaz."

"Bu halde de mi?"

Kesinlikle bu halde de. Kot pantolon ve çizmeler çok hoş görünmese de, Joe onu böyle görünce heyecanlanmıştı. Keri, kotunun içine soktuğu pembeli beyazlı bluzu, kucağına koyduğu, tedirginliğini belli eden pembe eldivenli elleri, başını ve yüzünün yarısını kaplayan pembeli grili kaskı ve yüzünü gizleyen gözlükleriyle farklı bir çekicilik kazanmıştı.

Ama Keri'nin gözlerinden ve beden dilinden, onun ATV'de kullandığı modellere ne kadar benzediğinin

farkında olmadığı anlaşıyordu. Joe onun çok seksi olduğunu düşündü.

"Bildğin gibi, ne kadar çamura bulanırsam o kadar zor sorular soracağım."

"Cevapladığım her soru karşılığında bir tane sorabilirsin ve unutma ben bir erkeğim. Ne kadar zor sorular sorabileceğini iyi düşün."

Joe sonunda onun kaskını bağladı ve kaskın yan tarafına vurdu. "Ah, kusura bakma, çocuklardan alışkınım. Erkeklerle has bir şey."

"İnsan bunun içinde kendini klostrofobik hissediyor," dedi Keri ve kaskın önünü indirdi.

"Hareket edince hava akışıyla geçer. Haydi, gidelim, bebek."

"Neden biz önde olmak zorundayız? Çiğliklerimi kimsenin duymayacağı kadar arkada olmayı tercih ederdim."

"Genellikle Terry önde olurdu, ben de en arkaya geçerdim, KAK meselesi."

"KAK ne?"

"Kimse Arkada Kalmasın." Keri kalakalmıştı. Joe ona bakınca Keri'nin gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. "Bir deyim sadece. Kimsenin tuvalet molası vermediğinden, bir şeyler içmek için durmadığından emin olmak gerek. Ama yollar çok tozludur, bu senin ilk seferin olacağı için en önde gideceğiz."

"Harika, Terry ona toz yutturduğum için benden nefret edebilir."

"Bugün, geziyi Kevin yönetecek. Genellikle babamla birlikte gider, fakat bugün ağırdan alacağız. Gece biraz yağmur da yağdı, o kadar kötü olmayacak."

"Ama..."

"Kaytarıyorsun. Konuşmayı bırak da atla."

Joe onun ATV'ye binişini ve onun için ayarladığı oturma yerine yerleşmesini seyretti. Yumuşak, arkalıklı bir oturak koymuştu, ancak Keri'nin buna pek de minnet duyduğu söylenemezdi. Tam aksine, pembelere bürünmüş, seksi bir suçlu gibi kaçmaya hazırlanıyordu sanki.

İki saat geçtikten sonra, Joe'nun Keri hakkında düşündüğü şeyler arasında *seksi* sıfatı yoktu artık. *İnatçı. Baş belası.* Aklından geçenler bunlardı. *Bear Paw* manzaralı piknik alanına giderlerken Keri onun beline sarılmış ve sırtına yaslanmıştı. Bu durum Joe'nun hayal ettiği kadar seksi değildi, çünkü ne zaman gazı kesmeye kalksa, Keri onun belini sıkıyordu.

"Sakin ol, bebek, o kadar dik değil."

"Tekerlek izleri var. Bir de kocaman bir taş!"

Joe sakın bir sesle konuşmaya çalıştı, fakat kaskın altından bu pek de kolay olmuyordu. "Göründüğü kadar kötü değil, inan bana."

Joe gazı kesince Keri bağırdı ve Joe'yu öyle bir

sıktı ki, neredeyse kahvaltıda yediklerini çıkaracaktı. İç geçirerek, diğerlerine bayrak salladı. Herkes de gülerken yanlarından geçti.

Joe, Keri'nin bacağına vurdu ve 50 cc'lik ATV'siyle giden Bobby'yi gösterdi. Kendisine baktıklarını fark eden Bobby, olimpiyat madalyasına ulaşacakmış gibi tepeyi tırmanmaya başladı. Keri onu seyrederken ellerini gevşetti ve böylece Joe da rahat bir nefes aldı.

Sonra Terry durdu. Keri, Joe'ya, ıslak çamaşır gibi yapışmamış olsaydı, Joe atlayıp kardeşinin ağzına bir çorap tıkabilirdi, ama ne yazık ki, Terry'nin iğneli sözlerini dinlemek için durmak zorunda kaldı.

"Annem sarı browni yaptı," dedi Terry, Keri'ye. "Ama yukarıdalar."

Sonra da ardında bir toz ve taş bulutu bırakarak tepeye yöneldi.

"O pislik, sarı browniyi ne kadar sevdiğimi iyi biliyor. Fakat sarı browni için ölebileceğimi söylerken ciddi değildim."

"Lütfen, bebeğim, çocuk bile çıktı tepeyi. Ona kim öğretti sanıyorsun?"

"Mike"

"Of! Biraz güven ama. Yoksa sana sarı browni yok."

"Bakış bir yol yok mu?"

"Hayır. Bak, eğer dişini sıkarsan, bu gece büyük yatakta yatmana izin veririm."

İşte bu Keri'nin dikkatini çekmişti. Başını savurup kaskını kaskına vurunca anlamıştı bunu Joe. "Bu tepede tırmanırken ölmezsek yatağında yatabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Keri bir an sustu, sonra da oturağa tutundu. "Tamam. Yatakta ya da yoğun bakımda, sonuçta bir gece daha o ranzada yatamayacağım."

Joe yalnız olsa hızlı gider, taşların üstünden geçerd, ama bu sefer ATV'yi yavaşça, tekerlek izlerini takip ederek, annesi gibi sürdü. Tepeye ulaştıklarında herkes varmıştı; annesi ve Terry soğutucuları açıyorlardı.

Joe, Kevin'in yanına park etti ve motoru kapattı. Keri inerken Joe'nun böğrünü tekmeledi, kafasına dirseğiyle çarptı. Çeyrek mil süren bir tepe tırmanışından sonra, Joe bunu pek de umursamadı. Gözlüğünü, kaskını ve eldivenlerini çıkarıp Keri'ye yardım etmek için döndü.

Keri önce davranmıştı. Saçları dağılmış, suratı toz içinde kalmış, kaskı koltuğunun altında, nefes kesici görünüyordu. Gözleri parlıyor ve gülümsüyordu, keyif aldığı belliydi.

"Browniyi ve yatağı ben alıyorum," dedi.

Joe bir aptal gibi uzanıp, onu ensesinden tuttu ve öptü.

Flaş patladı. "Gülümseyin!"

"Kevin'in fotoğrafını mı çekti acaba?" dedi Keri.

Joe geri çekildi. "Kevin alık alık bize bakmaktan başka bir şey yapmadığına göre, bence onu çekmemiştir."

"Joseph, kızı öpmeyi bırak da mangalı hazırla!" diye bağırды babası.

Herkes dönüp onlara bakınca, Keri'nin toza bulanmış yanakları kızardı.

"Terry sinek ilacını saklayacak olursa bana yeni bir tane alacaksın."

Joe babasının aracındaki mangalı indirmeye gitti, Keri de piknik alanına yöneldi. Tepenin manzarası muhteşemdi. Vermont'a kadar uzanan nehir görünüyordu. Joe buraya Keri'yle yalnız gelmiş olmayı diledi.

Tercihen gece vakti, dolunay yükselmişken, orman sessizken ve Keri'nin üstünde çok az kıyafet varken. Çimlerin üstüne bir örtü sererlerdi. Yıldızların altında da sevişirlerdi.

Daha da iyisi, ATV'nin üstünde sevişirlerdi. Bu düşünce Joe'nun dün gece epey bir zaman sırt üstü yatmak zorunda kalmasına sebep olmuştu. Joe aracına baktı ve en uygun pozisyonu düşünmeye başladı.

Küt! "Annenin önünde olmaz."

"Bir şey yapmıyordum kı." Joe acıyan yerini ovdu. Babası enseye tokat attı mı tam atardı.

"Ders çalışmayacağına göre şu mangalı taşı da, soğuk bir duş al."

Babası huysuzlanmıştı, Joe onun sözünü dinleyip, mangalı her zamanki düzlüğe taşıdı.

Kevin sosis kutusunu indirdi. "Neydi o öyle?"

"Öpücük. Benim gibi erkeklerin hoşlandıkları kızlarla yaptığı şey. Merak etme, yeterince sarhoş bir kız bulunca sen de yaparsın."

"Aman ne komik. Fark ettin mi bilmem, fakat kız-kardeşimiz, onun en büyük düşmanıyla kırıştırmana gerek kalmadan da, yeterince huysuz."

"Keri bir numaralı düşman değil. Bir numara Lauren olabilir. Keri'nin patronu Tina da. Keri iki numara. Evan da listede ilk yerini almak üzere, fakat sadece üç aydır gündemde. Bence Keri üçüncü sıradadır."

Kevin homurdanarak uzaklaştı. Joe onu suçlamıyordu. Dünyanın bütün şakalarını da yapsa, bütün ailenin önünde Keri'yi öptüğü gerçeğini değiştiremezdi.

Ne yapmıştı o öyle?

Joe, Keri'yi öperken, Terry sarı brownisini almıştı.

Fakat browni avucunda un ufak oldu.

Joe'nun öptüğü o pislğin en sevdiği tatlı olan sarı brownilerin hepsini kargalara atmadıysa, bunun sebebi, onları annesinin pişirmiş olmasıydı. Karavanın

mutfağı fena olmasa da, orada bir şeyler pişirmek kolay değildi.

Oradan uzaklaşıp browni kırıntılarını ağzına attı. İğneli bir laf etmek niyetiyle tepenin yamacında durdu, fakat Keri'nin yüzündeki korkulu ifade o kadar belirgindi ki, bir şey diyemedi. Şimdiye bir şey demediğine pişmandı.

"Ne oldu, anne?"

Terry lokmasını yuttu ve gülümsemeye çalışarak Steph'e döndü. "Hiç, neden sordun?"

"Joe dayının, Keri'yle yeniden birlikte olmasına neden bu kadar bozuluyorsun anlamıyorum."

"Yeniden birlikte olmadılar. Bunun nesini anlamıyorsun?"

"Babam eşyalarını almaya geldiğinde de yüzün böyle olmuştu."

Terry son kırıntıları da ağzına atarak düşünmek için zaman kazandı.

"İkisi ayrıldıktan sonra Joe dayın uzun süre kendine gelemedi. Aynı şeyleri tekrar yaşamasını istemiyorum."

"Belki de o zaman hazır değillerdi, ama artık büyüdüler, başka şeyler yaptılar ve sonuçta birbirlerini sevdiklerini anladılar."

Terry böyle bir romantigi nasıl doğurabilmişti? "Keri'nin Los Angeles'ta bir hayatı var. Burada kalmayacak, bu yüzden de yine dayını üzecek."

"Her neyse," dedi Steph. Terry, ergenlerin dikkat süresinin kısa oluşuna şükretti.

Oğlanların, uyduruk bir badminton sahası kurdukları yere giden kızının ardından baktı.

Tepenin düzlük yerinde kurulan mangalın başına giden Terry, uzunca bir süre kimseyle konuşmadan öylece durdu. Keri'nin de aynı şeyi yaptığı gözünden kaçmamıştı.

Ailesi Keri'yi sıcak karşılamış da olsa, Terry o kadar açık görüşlü biri değildi. O Joe'nun ikiziydi, kimse Joe'yu onun kadar iyi anlayamazdı. Herhalde Joe'nun kendini, bilgisayar ve bir kasa birayla, ofisine kapattığı günleri *-yılları-* unutmuşlardı.

Joe başlarda Terry'ye, alkölün beyindeki mantıklı ve yaratıcı kısımlar arasındaki duvarı yıktığı bahanesini öne sürmüştü, ancak aslında yıkılan tek şey ailesiyle ilişkisiydi.

Terry onun içkiyi bıraktığı anı hiç unutmayacaktı. Kevin'a öfke dolu bir yumruk savurmuş, burnunu şişirmişti. Bu her şeyin sonu olmuştu. Joe alkölü işte bu nedenle bıraktı ve bir daha da hiç içmedi. Lauren hadisesinin en karanlık günlerinde bile...

Ama Terry, Joe'nun Keri'ye karşı zaafı olmasından korkuyor ve o günleri tekrar yaşamak istemiyordu.

"Bu sefer aralarına nasıl gireceğini iyice düşündün mü?" dedi annesi. Elinde baharat paketleriyle yanında duruyordu.

Hep böyle açık sözlü müydü? "İlkinde aralarına ben girmedim. Keri yaptı. O kadın Joe'ya göre değil. Sen de biliyorsun, anne."

"Bildığım şey, hayatının kontrolden çıktığını düşünüyor olman. Sen de kardeşinin hayatını kontrol etmeye çalışıyorsun."

Terry'nin dilinin ucuna kadar onlarca karşılık geldi, fakat hepsini yuttu. "Olabilir."

"Ya da belki. Joe'yu değil de, seni terk edeceğinden korkuyorsun."

Ya da belki, annesi o, kendini geliştirme programlarını artık seyretmemeliydi.

"Evan'la danışmandan randevu aldınız mı?"

"Hayır. Eve dönünce boşanma avukatı bulacağım."

"Yıllarca evliliğini sürdüren biri olduğum için değil, ancak boşanmadan önce onunla bir kez konuşmalısın."

"O beni boşuyor, anne."

"Vazgeçirmezsen, öyle olacak."

Tabii, çünkü kadınlar, *Seninle evli olacağıma yalnız kalırım daha iyi*, sözünü duymaya doyamazlar. "Bana mutsuz olduğunu söylemiş olsaydı, bu konuda konuşabilirdik. Danışmana gidebilirdik. Ama o çekip gitmeyi tercih etti."

"Sen..."

"Yeter. Lütfen anne. Herkes gibi ben de manzaranın keyfini çıkaramaz mıyım?"

Annesi ona sarılınca, Terry'nin bu anaç tavıra boyun eğmekten başka çaresi kalmadı.

"Mücadele etmediğin için çok üzülüyorum. Onu sevdiğini biliyorum."

Evet, seviyordu. Ama Evan'ı eve getirecek ve hayatının sonuna kadar her gün, *acaba bugün mü terk edecek* diye tedirgin olacak gücü yoktu.

"Bazen sevgi yeterli olmuyor."

Keri yirmi dört saattir telefonsuz ve bilgisayarsızdı. Yıllardır ilk kez onlardan ayrı kalıyordu. Sürekli iletişim halinde olmaya alışkın olduğundan, bu durumun onda titreme, parmaklarda uyuşma gibi sorunlar yaratmasını beklemişti.

Ama aksine kendini çok rahat ve hafiflemiş hissediyordu. Oruç tutan insanları şimdi daha iyi anlıyordu.

Detoks.

Kevin'le konuşmakta olan Joe'nun sesi dikkatini dağıttı. Kevin'in ATV'si hakkında konuşuyorlardı. Keri fark ettirmeden, göz ucuyla onlara baktı.

Joe'nun hiç beceremediği bir şey. Bütün ailenin

önünde onu öpmesi? Neydi o öyle? Joe'nun onu öpmemesi gerekirdi. Keri'nin önemsemediğinden değil, ama yine de...

Bu öpücüğün anlamı neydi? Bütün geceyi kulübede onunla geçirmiş, ona dokunmamıştı. Şimdi de annesinin ve Terry'nin önünde öpme ihtiyacı mı duymuştu?

Keri, Joe'nun onu dolaba dayadığı anı hatırlıyordu. Konu Joe'nun öpücükleri olunca, libidosunun yükselmesi epey rahatsız ediciydi.

Joe'nun dudaklarını hissedince ensesi ürpermiş, o dudakların aşağıya inişini düşünmüştü. Sonra göğüs uçları dikleşmişti, çünkü yolculuğun bir sonraki durağı orasıydı.

Ta ki... Bobby'nin fotoğraf makinesi bu yolculuğu yarıda kesene kadar. Kızaran sosisler ve ekmeklerin arasında, Keri onunla sevişmeyi hayal edip durdu.

Bunu gözünün önüne hemen getiremedi, fakat zor da olmamıştı. Granada'nın hoparlöründen Whitesnake şarkısı duyuluyor. Joe'nun dudaklarında meyveli şarabın tatlı tadı var. Dirseği kornaya çarpınca gülüşüyorlar.

Ve sonra, sevişmeleri. Her seferinde Joe'nun bir noktada duruşu, kaslarının seğirmesi, "Seni seviyorum, bebeğim," deyişi.

"Kardeşimin kıcına bakmaktan vazgeç."

Yakalandık. Enseseine kadar kıpkırmızı olan Keri eski, en iyi arkadaşına baktı. "Benim brownim nerede?"

"Sen yeğenlerinin ve ailesinin önünde Joe'yla oynasırken yedim."

"Ah, drama kraliçesi yine sahnede bakıyorum." Keri, Joe'yla oynasmanın ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu, bir öpücük, onun için oynamak sayılmazdı.

"Fotoğraflarımı çekip duracak mısın?"

"İstedğin zaman gidebilirsin."

"Yapacak bir işim var." Bunu yapmayacak olursa eğer, işsiz kalacaktı.

Terry gözerini devirip uzaklaştı. Keri onun gidişine memnun olmuştu.

"Toparlanın!" diye gürledi Leo. Herkes hareketlendi.

Her şeyi ATV'lere yükledikten sonra sıra kıyafetlere gelmişti. Neyse ki Keri bu sefer kaskını bağlamayı başardı, böylece Joe'nun, çenesine dokunmasından da kaçınmış oldu.

Yerine oturdu, Joe onun bacaklarının arasına yerleşirken nefesini tuttu.

"Sıkı tutun, bebek!"

Keri oturağa tutundu, fakat hareket ettiklerinde

kaymaya başladı. Kamptan ayrıldıklarından beri ilk kez ona bu kadar yakındı. Kasıkları kalçasına, göğüsleri sırtına değiyordu, ancak bu kez farklıydı.

Joe onu öpmüştü. Bu, daha çok öpücüğe, sarmaş dolaş olmaya ve devamına yol açacak bir öpüktü.

Tepeyi indiklerinde ATV düz gitmeye başladı, Keri de geriye doğru kaydıysa da, değişen bir şey olmadı. Aralarında hiç boşluk kalmamıştı.

Bütün ailenin arkalarında olduğu gerçeğini unutmak gibi bir aptallık etmeden önce, dikkatini dağıtmak için manzaraya odaklandı.

Ağaçlar. Ağaçlar.

Bakın!

Bir ağaç.

Bu sırada Joe rampadan geçerken zıpladılar, Keri yine onun sırtına yapıştı, kaskları çarpıştı. Keri, Joe'nun beline sarıldı ve avuçlarını karnına koydu.

ATV birden durdu, ikisi de sarsıldılar. Joe araçtan indi. "Sen kullanmak ister misin?"

"Hayır."

"Öne kay. Çok zevklidir."

İçinde bir şeyler hissedenden Keri, onun dediğini yaptı. Joe'nun poposunu bacaklarının arasında hissedip durmasından daha iyi olurdu herhalde.

Joe ne kadar büyük bir hata ettiğini fark ettiğinde, işten geçmişti.

Keri'nin bacakları onun kalçasını sıkıştırıp duruyor, elleri ise fermuarına çok yakın duruyordu. O telaşla Keri'yi öne geçirmek istemişti.

Bu gerçekten de çok kötü bir fikirdi.

Onun kalçasının, bacaklarının arasında olacağını ve bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını birazcık düşünseydi, aracı Keri'ye bırakıp kamp alanına kadar yürümeyi tercih ederdi.

"Ne yapmam gerek?" dedi Keri. Joe ise, üç yüz kiloluk ATV'yi, nasıl kullanılacağını bilmeyen birine emanet edip yolcu tarafına geçtiği gerçeğine odaklanmaya çalıştı.

"Şey... Parmağının ucuyla gaz ver, ama..."

ATV patinaj çekerek ileri atılınca kaskları çarpıştı. Joe ona durmasını haykırırken Keri bir çığlık attı, oturağa tutundu, böylece düşmekten kurtuldu.

Araç aniden durunca, ikisi de savruldular. "Bitirmeme izin vermedin ki. Yavaşça gaz ver diyecektim."

Arkadan gelen kahkaha ve fısıldaşmalar Keri'yi tedirgin etmişti. "Yapamam."

Joe dönüp diğerlerine el salladı. Terry'nin kötü bakışları ve çocukların kıs kıs gülüşleri gözünden kaçmadı.

Kevin yanlarına gelip durdu. "Geride kalayım mı?"

"Hayır, biz yavaştan alacağız." Kevin ona *Tabii, tabii*, der gibi bakarken ATV'nin hızını kastetmiyordu. Joe onu görmezden geldi. "Orada görüşürüz."

Joe, herkesin geçip gitmesini, tozun yatışmasını bekledi; sonra Keri'ye temas etmemeye çalışarak, ona aracı nasıl kullanacağını anlatmaya çalıştı.

Keri çabuk kavramıştı, yaralanma korkusu geçince Joe ona yakınlaştı. Nasılsa artık yalnızlardı.

Aniden olan o öpücükten sonra, Joe bunu tekrar yapmayı düşünüyordu. Bir fırsat bulacağını sanıyordu, hem de etrafta kimse yokken. Bütün mesele Keri'nin ona izin verip vermeyeceği idi. İlk seferinde onu hazırlıksız yakalamış olsa da, Keri, öpücükten sonra onu ne tokatlamış ne de küfretmişti.

Gölgeleik bir yol ayrımına geldiklerinde Keri kenara çekip durdu. "Parmaklarım acıdı."

O motordan inip gözlüğünü çıkarırken Joe gülüyordu. "Çok normal. Başlarda herkesin parmağı acır, fakat sonra alışırın."

Kaskını çıkardığında, Keri'nin ne kadar keyifli olduğunu gördü.

Restorantta buluştuklarında, zaman içinde ne kadar güzelleştiğini söylerken de hiç abartmamıştı. Siyah mini elbisesi, topuklu ayakkabıları ve makyajıyla oldukça seksiydi o buluşmada. Ama burada, ormanın ortasında, yüzü gözü toz toprak içinde, saçları dağılmış, koca gülümsemesiyle karşısında dururken, Joe'nun hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Gözlerinde, âşık olduğu genç Keri'yi araması tehlikeliydi, fakat onu görebiliyordu. O pırıltilu yabancıcının içinde, hayatını geçirmek istediğı kız saklıydı.

"Geri dönerken ben kullanabilir miyim?" dedi Keri. Joe sızlanmaya başladı.

Kamp alanına kadar onu bacalarının arasında mı hissedecekti? *Olamaz*. Ergenler gibi pantolonuna boşalmadan bunu asla başaramazdı. "Tabii."

Söğütucu su şişeleri, diğerlerinin aracında gittiğinden, Joe onu tekrar öpme cesaretini toplayana kadar biraz durdular.

"Neden beni öptün?" dedi Keri. Yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı."

"Uzay-zaman sürekliliğı hatası, sanırım. Eski alışkanlıklar kolay kolay unutulmuyor."

"Peki." Keri başını salladıysa da, Joe onun görüldüğü kadar rahatlamış olduğuna inanmıyordu. "Çünkü biliyorsun, artık ergen çocuklar değiliz. Aslında birbirimize yabancıyız."

"Evet." Joe onu çıldırtıp yalvartacak şekilde nasıl dokunacağını çok iyi bilirken nasıl yabancı oluyorsa... *Kahretsin*. "Dönmeye hazır mısın?"

Keri'ye yaklaşmaması gerekiyordu; birkaç dakika için olsa bile. İki hafta boyunca buna katlanması çok zor olacaktı.

Beş

Keri motor gezisinden sonra, nefes bile almadan kendini cankurtaran görevinde buldu. Joe'nun Lisa'yla yaptığı anlaşmaya uyacaklardı.

Joe'nun Keri'yi katılmaya zorladığı Kowalski etkinlikleri içinde, Keri en çok buna heves etmişti. Motor gezisi sırasında karşılaştığı manzaraya bakarken, yüzme havuzunu da görmüştü, fakat Tina ona havuz başında dursun diye para vermiyordu.

Yanına her şeyi aldığından emindi. Lisa'nın kamp alanından katlanır bir sandalye. Siyah mayosunun üstüne sardığı ince bir pareo. Havlu, su ve Los Angeles hava alanından aldığı polisiye romanı. Saçını lastik tokayla toplamış, güneş kremi sürmüş ve hazırlanmıştı.

Terasa çıktığında Joe ona bakıp bir ısıklık çaldı. "Vay canına, bebek."

"Kapa çeneni Kowalski." Yine de Keri kızarmıştı.

Bütün gün temasta bulunmanın etkisinden o kadar da kolay kurtulamayacaktı. "Bana *bebek* deyip durma. Artık çocuk değiliz."

"Elimde değil. Sana bakınca *bebeğim* demek geliyor içimden. Hep de öyle oldu."

Evet, Joe ona hep *bebeğim*, derdi; tabii bu, Keri aralarına mesafe koymadan önceydi. "Hiç değilse ailenin önünde öyle demesen?"

"Yalnızken diyebilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır."

Keri'nin buna bir itirazı yoktu. "Peki."

"İstersen havuza in, çocuklar girişte bekliyor. Başlarında bir büyük olmadan havuza girmeleri yasak. Ben de üstümü değiştirip geliyorum. Kitap okuma konusunu yeniden düşünsen iyi edersin."

"Havuz başında oturup rahatlayacağım, kitap okuyacağım ve çocuklara göz kulak olacağım."

"Uyarmanın deme."

On beş dakika sonra, kitap *Savaş ve Barış* romanı kadar şişmiş, sandalyesi devrilmişti ve ayrıca isteği dışında havuzdaydı. Steph, Keri'nin ıslak pareosuyla Danny'nin bacaklarını bağlıyordu.

Keri *koşmayın, havuza atlamayın, birbirinizi boğmaya kalkmayın* diye bağırıp duruyordu.

Bağırış çağırışlar, su atmalar, haykırışlar arasında

Keri'nin beş çocuğa aynı anda sahip çıkmasına imkân yoktu.

Tam havuzdan çıkmışken, "Birim!" diye bir çığlık duydu. Ardından biri suya atladı, küçük dalgalar oluştu.

"Atlamak yok!" diye bağırıldı Keri. "Koşmayın, bağırmayın, Brian, Tanrı aşkına, bırak da kardeşin nefes alsın!"

Joe'yu görmeden önce kahkahasını duydu. Dönüp bakınca Kowalski kardeşlerin giriş kapısına doğru geldiklerini gördü. Uzun boylu, yapılı üç Kowalski erkeğini mayoyla görmek bir an için hoşuna gitse de, libidosu da kendisi gibi yorgun düşmüştü.

"Havuza girmeyeceksin sanıyordum," dedi Joe.

"Evet. Ama Joey, Brian'ı iki kişilik kıyamet topu diye bir şey oynamaya zorladı ki, bu pek hoşuma gitmedi. O şeytan yavrularını - alınma Mike- ayırmak istedim, ama üstüme atladılar. Kaydım, sonunda üç kişilik kıyamet topu olduk, ancak hiç de hoş değildi." Soluklanmak için sustu. "Sonra da kitabım ıslandı."

Joe katıla katıla gülüyordu, fakat Mike iki parmağını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı.

Göz açıp kapayana kadar, çocukların beşi de havuz kenarına dizildi. O sinsi suratlarında masum bir ifade vardı.

"İkiler ve altılar," dedi Mike. "Başlayın."

Keri çocukların çarpım tablosunu saydıklarını fark etti. "İşe yarıyor mu?"

"Hem de nasıl. İkiler ve altılar uyarı demektir. Yediler ve onlar durum ciddi. On bir ve on ikileri ise pek sık saydırmayız."

"Bu onların cezasıysa, matematikte çok iyidirler herhalde."

Mike sırttı. "Hepsi de A alır, Bobby hariç, o kreşte. E alıyor."

"Şaka yapıyorsun." Havlusunu ıslanan Keri eliyle yüzünü sildi. "Haylaz ve zeki. Aynı zamanda korkutucu da."

Çocukların sakinleşmesini fırsat bilen Keri sandalyesini düzeltip pareosunu ve havlusunu korkuluğa astı. Güneşin altına koyduğu kitabı kuruyordu. Üstelik kitapta en güzel bölüme gelmişti.

Çocuklar hep bir ağızdan, "Altı kere on iki, yetmiş iki!" diye bağıldılar.

"Keri'ye iyi davranın," dedi Joe. "O yumuşaktır."

Keri hiç düşünmeden Joe'yu havuza itti. Bağırışmalar, su sıçratmalar ve çığlıklar birbirini kovaladı. Joe'yla kardeşi arasındaki su altı güreşi çocukları yenden galeyana getirmişti. Bu yüzden Mike tekrardan ıslık çalmak zorunda kaldı.

Sonunda Keri, ıslak, yorgun ve güneşten yanmış bir halde, eşyalarını toplayıp tozlu yollara düştü. Lisa'nın kamp yerine varınca da sandalyeyi açıp oturdu.

Çocukların annesine dönüp, "Sonsuz saygı ve hayranlığımı kazandın," dedi. Lisa gözlerini devirerek mangalı açtı. "Ciddiyim. Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum."

"Hepsi de sevgi dolu, çok şirin bebeklerdi."

Keri gülümsedi ve gözlerini kapattı. Kalkıp kulübe gitmeliydi. Duş almalı ve giyinmeliydi. Bir şişe de su bulmalıydı. Fakat gölgelik çok serindi, Lisa mırı mırıl konuşuyordu ve Keri yerinden kımlıdayamıyordu. *Beş dakika daha.*

Terry, Lisa'nın karavanına doğru gelince, görmeyi beklediği en son kişiyi; mayosunu giymiş, gözleri kapalı, sandalyeye zarafetle kurulmuş halde buldu. *Keri Daniels!*

Çocukken onlarca kez birlikte uyudukları için, Keri'nin deli gibi horladığını iyi biliyordu; bu yüzden şu anda uyumadığının farkındaydı. Tabii Kaliforniya'da bu kusurunu tedavi ettirmiş de olabilirdi. Belki de geniz etini aldırmaştı. Yanından geçerken Keri'nin sandalyesine bir tekme atmamak için kendini zor tuttu. Mantıklı olsun ya da olmasın, Keri, onun hayatındaki bütün can sıkıcı şeylerin bir simgesi olmuştu. Hayal kırıklıklarının acısını kendi ailesinden çıkaramıyordu, Evan da çok uzaktaydı, fakat kardeşini yine aptal yerine koyan bu kadından her şeyin acısını çıkarabilirdi.

Pransesi dinlenmeye bırakan Terry, akşam yeme-

ğini hazırlamakta olan Lisa'ya yardıma gitti. Herkes yavaş yavaş toplanmaya başlıyordu. Terry bir ara Keri ile Danny'nin hararetili bir sohbete daldıklarını gördü. Mike'in on iki yaşındaki oğlu, Keri'nin her dediğine ciddiyetle kafa sallıyordu. Keri sanki bir kahinmiş gibi.

"Salataya yardım edecek misin, Keri? Yoksa tımağın kırılır diye mi korkuyorsun?" Herkes dönüp Terry'ye baktı. Bu sözler niyetlendiğinden daha kırıcı olmuştu. "Malzemeler annemin dolabında."

"Yardım etmemi istemen yeterliydi," dedi Keri, sakın bir sesle. Bu da Terry'nin daha mantıksız görünmesine sebep oldu. "Ben zaten yardım edecektim, Danny'yle konuşmamızın bitmesini bekliyordum."

"Uzun sürmeyecek o zaman, çünkü sen arkadaşlarını hemen unutursun."

Keri bir an donup kaldı, sonra gözlerini kıstı. "Of, yeter artık! Saçmalıyorsun, Theresa Kowalski."

"İnkâr etmeye kalkma, Keri Daniels. O sarışın, koca memeli yaratığın masasına oturduğun gün arkadaşlığımız bitmişti."

"O Keri'ydi," diye araya girdi Kevin.

"Ne?" diye sordu ikisi birden.

"Sarışın, koca memeli olan Keri'ydi. Yaratık olan esmerdi."

"Her neyse." Terry yine Keri'ye döndü. "Asıl me-

sele, adını bile hatırlamadığımız bir kız uğruna beni çöp gibi ortada bırakmış olman."

"Courtney Calson," dedi Kevin.

"Evet." Keri ona kaşlarını çatı. "Nereden hatırlıyorsun? Sen bizden küçüktün."

"Terry'nin okul yıllıklarından. Bir de amigo kızların fotoğraflarından. Bazen o fotoğraflara bakar..." Kevin birden sustu, çünkü Steph de yanlarındaydı. "Hangisi daha güzelmış diye düşünürdüm."

Terry kötü kötü ona baktı, sonra tekrar sarışın kız meselesine döndü.

"Denedim," dedi Keri. "Seni hep bir yerlere çağırdım, fakat sen bana hiç yüz vermedin. İşim var dedin, ben de yeni arkadaşlar bulmak istedim. Çünkü sonunda çaba göstermekten vazgeçtim."

Terry ensesine kadar kızarmıştı. "Onları bana tercih ettin."

"Onlar daha eğlenceliydi, hem senin saçların popona kadar iniyordu. Evet, eninde sonunda onlarla arkadaş olacaktım zaten."

"Kızlar, yeter."

Mary Kowalski yeter dedi mi, o iş orada biterdi. Herkes geri çekilip işinin başına döndü. Keri ise salata malzemelerini almaya gitmeden önce Terry'ye el kol hareketi yaptı.

Kahkahalar Terry'yi şaşırtmıştı, herkesi susturma-

ya çalıştı. Lisedeyken ilk el kol hareketi yapan Terry olurdu. Tabii gizlice yapardı bunu. Sadece alıştırma için. Keri'nin buna cesaret bulması biraz zaman almıştı ve bulduğunda da aynanın yanında olma talihsizliği de yaşamıştı. O esnada Joe görmüş ve Keri'nin parmağını yakalayıp, tüm bunlara izin veren annesine kızmıştı.

Birlikte çok güzel zaman geçirmişlerdi. Çocukluk anılarının çoğunda Keri de vardı, ikisi Barbie bebekleriyle oynayıp Joe'ya işkence ederlerdi.

Ancak Terry, onun yeni arkadaşlarıyla zaman geçirdiğini görmeyen ne kadar üzücü olduğunu da hatırlıyordu. Evet, Keri terk etmeden önce Terry onu kendinden uzaklaştırmış olabilirdi, ya da belki arkadaşlıkları zaman içinde zayıflamıştı.

Terry utangaç ve zor bir çocuktur; kimin hatası olursa olsun, en iyi arkadaşını kaybetmek onu yaralamıştı. Kalabalık bir grupla öğle yemeğini yiyen, güzelim saçlarını savuran, Kmart'tan alınmamış kıyafetler giyen Keri, onun için affedilmez bir günah gibiydi.

Tüm bunlar neredeyse yirmi yıl önce olmuştu. Terry bile Keri'nin, buraya geldiğinden beri, kötü muameleyi hak edecek bir şey yapmadığını kabul etmek zorundaydı. Joe, onun ne istediğini açıkça belirttiğini ve Keri'nin de onun şartlarını kabul ettiğini söylemişti. Öpüşme meselesine gelince, kızın peşinden koşan Joe'ydu. Joe yakışıklı bir adamdı; Terry onu, Joe'yu reddetmediği için suçlayamazdı.

Yani, Terry'nin ondan özür dilemesi gerekiyordu. Hay aksi.

Belki de kimsenin olmadığı bir zamanda özür dileyebilirdi. Eğer Stephanie olmasaydı, herkesin önünde de özür dileyebilirdi. Herkesin önünde suç işlersen, cezanı da herkesin önünde çekersin.

Ama yetişkin olmanın faydalarından biri de, kendi kurallarını koyma özgürlüğüdür.

Bu yüzden Terry, akşam yemeğinde çenesini tutmayı başardı. Hatta Stephanie, Keri Daniels ve ünlülerin dedikodularının kaynağı olan *Spotlight Magazine* dergisiyle çıkageldiğinde bile. "Boşlukları doldurun" sözünün gecenin sorusu olduğuna; her evet cevabının, kızının Keri'ye hayran olmasına yol açtığına şahit oldu.

Keri, Hollywood'un en yakışıklı aktörünün üstüne şarap döktüğünü anlatırken Steph, "Aman Tanrım, anne, duydun mu?" dedi.

"Evet. Çok komik. Neyse ki adam kuru temizleme faturasını ödeyebilecek." Terry aralarındaki gerginliğin bir anda yok olduğunu hissetti. Annesi ona aferin der gibi bakıyordu. Anlaşılan herkes onun terbiyesizlik edeceğini sanmıştı.

Ancak bu hiç de kolay olmamıştı. Stephanie ergenlik bunalımındaydı, Keri'yle iyi anlaşmıştı görünce, kendini yine tek başına yemeğini yemek zorunda kalan, o küçük kız gibi hissetti.

Keri ünlülerle ilgili bir başka anısına geçince Terry,

onu ve mest olmuş halde sorular soran Stephanie'yi duymazdan geldi.

Dikkatini Mike ve Lisa'ya verdi. Karı koca birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Terry ve Keri arasındaki gerilimden, daha şiddetli bir gerilim vardı aralarında.

Aile içinde dolaşan dedikodulara göre; Lisa, Mike'in bir çocuk daha yaptıktan sonra vazektomi yaptırmayı göze alacağını söylemesine karşılık vermiş, Mike da buna pek iyi tepki göstermemişti.

Terry'nin üstüne bir sıkıntı çöktü. Çünkü herkes yıkılmış gibi görünüyordu. Konuşmak istemese de, Kevin bile onun boşanma acısını çekiyordu. Şimdi de mükemmel çift Mike ve Lisa'nın evliliği tökezlemişti. Terry ise bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

O daha kendi evliliğini kurtaramıyordu. Başkasına yardım etmeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Keri kendini çaprazlama olarak büyük yatağa attı ve iç geçirdi. Bu gece köpük levhanın üstünde gıcırtilar arasında uyumayacaktı. Sürgüyü açmaya çalışan rakun korkusu da duymayacaktı.

Pijamasını giymiş ve temizlenmiş bir halde günü bitirmeye hazırды.

Joe'nun tişörtüyle tarağını alıp ranzaya attı. Sonra da gerinip bütün yatağı kapladı.

"Rahat mı?"

Joe bu yeni uyku düzeni konusunda Keri kadar heyecanlı değildi. "Çok rahat. Teşekkür ederim."

"Ayakkabılarını çıkaracak mısın?"

"Olabilir." Daha sonra, Keri çok yorgundu ve bu yüzden de kımıldamaya hiç niyeti yoktu.

Joe ağırlığını verince sunta gıcırdadı. "Seni tepenin yamacında bırakacaktım, buraya yürüyerek dönecektin."

"Sessiz ol. Yine tuvaletim gelmeden önce uyuma ya çalışıyorum."

"Daha bana soru sormadın?"

"Sen ne... Of!" Kahretsin! Röportajı nasıl da unutmuştu? Bütün suçu marine edilmiş bifteğe attı. Ve Mary'nin patates salatasına. Ve yediği en güzel mısıra. Yemek sarhoşu olmuş, ölümcül tutkusu bile buna engel olamamıştı. Üstelik Terry'nin onun bu halini görmemiş olması da iyi bir şeydi.

Patronuna küfrederek yatakta yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Joe yatakta gerindi, ellerini başının altına koyup, ayaklarını uzattı. Daracık yatakta sıkışıp kalmıştı. Keri suçlu hissedip hissetmemekte kararsız kaldı, ama intikam iki taraflıydı.

İşi bir an önce halledip uyuyabilmek için, Keri bir şişe su ve not defterini aldı. Kulübe çok sıcaktı, yine de çok su içmemeliydi, yoksa gecenin bir yarısında tuvalet için dışarı çıkmak zorunda kalabilirdi.

Kocaman, konforlu yatağın kenarına oturdu, ilk

sorusunu sormak için de defterini açtı. "Senin gibi iyi bir adam, nasıl oluyor da iğrenç, sapıkça korku romanları yazabiliyor?"

Joe ona bakıp kaşlarını çatı. "Ne biçim soru bu?"

"Mantıklı bir soru."

"Bana iğrenç ve sapık dedin."

"Hayır, kitaplarının iğrenç ve sapıkça olduğunu söyledim."

"Ama ben yazıyorum."

"Sadece soruyu cevapla. Hangi çılgın düşünceler, bu tür hikâyeleri doğuruyor?"

Joe üst ranzanın altına baktı. "Aslına bakarsan, tanıdığım bir kız düşündürtüyör bana bunları. Birbirimize aşık, güzel eleştiriler alan ve ödülleri kazanan derin edebiyat eserleri yazma hevesim vardı. Sonra o kız kalbimi söküp attı, yerine de Kaliforniya tabelası koydu."

Keri gözlerini devirdi, mekanik kaleminin silgi-siyle, yazdığı notu sildi. "Of, lütfen."

"Ben de sarhoş olup, mahvolmuş eski erkek arkadaşım tarafından çağrılan, intikam iblisinin işkence ettiği, Carrie Danielson adında bir kız hakkında yazdım."

"Evet. Okumuştum. Hiç etkilenmedim," dedi Keri.

"İşte o zaman iğrenç ve sapıkça yazmanın eğlenceli olduğunu keşfettim. Parası da iyiydi."

"Joe, bunu basamam."

"Neden? Gerçek olan bu."

"Birincisi, annen beni maşayla kovalar. İkincisi, herkes Carrie Danielson'un kim olduğunu araştırıp bulmaya çalışır."

"Bazı kadınlar ünlü yazarların ilham kaynağı olmaktan gurur duyarlar."

"Bazı kadınlar da kendilerini, büyük bir bıçağı tutmuş halde okumak istemezler."

Joe'nun gamzesi belirdi. "Tamam, bu biraz sert oldu."

"Ya intikam iblisinin, kahramanın arabasını ele geçirip, kadın arabadan buz gibi nehre atlayana kadar ona çarpmasına ne demeli?"

"Orası en sevdiğim bölümlerden biridir."

"Bu tür kitaplara temelde karşı olmasam, kesin yakardım. Eminim ailen de çok beğenmiştir."

"Terry çok sevdi."

"Peki, ama yine de basmak istemiyorum. Hayranlarının ilk kitabımı sarhoşken yazdığını öğrenmelerini mi istiyorsun?"

"İlk dört kitabımı sarhoşken yazdım. Gidişin beni

çok etkilemişti. Birkaç yıl boyunca viski, cinayet ve kargaşa benim hayatım oldu.”

“Buraya geldiğimizden beri içtiğini görmedim.”

“Ailem beni, benden bile az sevmeye başlayınca bıraktım. Çok zor bir yıl geçirdim. Üçüncü kitabım New York Times listesine girmişti, dördüncüsü yeni çıkmıştı, fakat beşincisi reddedilmişti. Ayık kafayla yazmayı öğrenmem gerekiyordu.”

“Tanrım, Joe, çocuktuk. Gerçekten sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı sanıyordun?”

“Evet, bebeğim. Öyle sanıyordum.”

Keri de öyle sanıyordu. Ya da ümit ediyordu. Ancak Joe, ailesine ve daktilosuna çok bağlıydı. Keri ise seyahat etmek, zengin olmak ve seksi ayakkabılar almak istemişti.

Mezuniyet günü yaklaşırken iki şeyden emindi. İlki Joe’nun, New Hampshire’den ayrılmayacak olmasıydı, ikincisi ise kendisinin oradan ayrılacak olmasıydı. Onun memleket ve aile konulu veda konuşması, bu düşüncesini perçinlemişti.

“Biz yapamazdık, Joe. Sen istediğin her şeyi elde etmiştin. Bense daha ne istediğimi bile bilmiyordum.”

“Sen gidene kadar her şeyim vardı.”

Yavaşça beliren gamzeleri Keri’nin içini eritse de, Joe bunun farkına varamadı. “Ama artık döndün.”

Tanrım, böyle söyleyince sanki iyi bir şeymiş gibi görünüyordu. Keri onun son sözlerini duymazdan gelerek kalemini, defterine tutturdu. Çünkü işine odaklanması gerekiyordu.

“Sıra sende Kowalski. Bir soru.” Su şişesini açıp kana kana içti.

“Hiç orgazm taklidi yaptın mı?”

Su Keri’nin boğazında kaldı. “Ne? Böyle sorular soramazsın!”

“Şartları kabul ettin. Cevap vermeyi red mi ediyorsun?”

Keri neredeyse *evet* diyecekti. Orgazmlarından bahsetme alışkanlığı yoktu. O, günlük bile tutmazdı.

“Cevap vermeyebilirsin elbette, ancak yarın bana soru da soramazsın.”

Cevap vermemeyi ciddi ciddi düşünüyordu, fakat bu sefer de Tina’nın elinden kurtulmasına yetecek kadar bilgi toplayamayacaktı. “Evet. Eskiden orgazm taklidi yapmıştım.”

Bunu duyan Joe’nun gözleri büyüdü. “Ne kadar eskiden? Benimleyken de yaptın mı?”

Joe dehşete kapılmıştı. Keri gülmeye başladı. Bu da Joe’yu daha da çok gerdi, Keri ise daha çok güldü.

"Komik değil, Daniels. Benimleyken orgazm taklidini yaptın mı?"

"Bu geceki soru hakkın bitti, cevabını aldım, Kowalski. Hevesini yarına sakla." Keri su şişesini komodinin üstüne koyup yattı. "Tabii eğer gerçekten bilmek istiyorsan."

Altı

Keri biraz çekinerek de olsa, Joe'nun kendisi için getirdiği ATV'yle, tek başına attığı turu, sağ salim bitirmişti.

Onun aracı Joe'nunkinden daha küçüktü, bu yüzden biraz fazla gaz verdiğinde çok şiddetli şekilde öne atılmıyordu. Gruptakiler, geziye çıkmadan önce beş dakika pratik yapmasına izin vermişlerdi.

Neyse ki çocuklar Leo ve Mary'yle beraber kampta kalmıştı. Gerçi oğlanlar buna itiraz etmişti. Çocuklar olmayınca Keri, küçük bir ATV'ye kısa eteğiyle binmekte bir sakınca görmemişti. Ancak son anda Lisa, baş ağrısını bahane ederek arkada kaldı. Keri buna bir anlam verememişti. Dört Kowalski çocuğunun baş ağrısını geçirmeyeceği aşikârdı.

Joe yavaş gidiyor, zorlu yollarda Keri'nin onu takip etmesini sağlıyordu. Keri bir tepede iki kez durdu, Joe geri dönüp onun aracını tepeden çıkar. mak zorunda kaldı. Tabii genel olarak Keri, bu geziden hoşlanmıştı.

Grup, göletin yakınlarında gölgelik bir yerde öğle yemeği için durdu. Bunu fırsat bilen Keri par. maklarını esnetti ve kasılmalarını geçirmeye çalış. tı. ATV'ler susunca, Kaliforniya'daki, evinde bile asla bulamayacağı bir sessizlik olmuştu. Uzakta bir dalgiç kuşu balık avlıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Terry. Keri erkek. lerin ortadan kaybolduğunu fark etti. Herhalde bölgelerini belirlemek için ağaç altlarına işlemeye gitmişlerdi. Keri şu ana kadar bu yeteneği hiç kış. kanmamıştı.

"Çok sessiz."

"Çok erken gelersen geyik bile görebilirsin."

"ATV'lerden ürkmüyorlar mı?" Keri, Terry'nin kendisiyle neden sohbet ettiğini merak ediyor olsa da, hiç bozuntuya vermedi.

"Geyikler hiçbir şeyden korkmazlar. ATV'lere de alışkındırlar."

Keri yarım şişe suyu içince, suyu terleyerek çıkarmayı, böylece tuvalet ihtiyacı duymamayı umdu. Sessizlik tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

"Dün için özür dilerim," dedi Terry. Zor da oısa aceleyle konuşmuştu. "Tırnağını kırma meselesi. Yersizdi."

Vay canına. "Teşekkürler. Özrün kabul edildi."

"Bu kadar mı?"

"Seninle sürekli çekişmek istemiyorum. Ayrıldığımız için üzgünüm, Joe'yle yürütemediğimiz için de, fakat her şey çok eskide kaldı. Artık büyüdük. Kardeşin neden geldiğini ve zamanı gelince de geri gideceğini biliyor."

Terry bir şeyler söyleyecek gibi oldu, ama tam bu sırada Kevin rahatlamış bir halde çıkageldi. Keri ona sinir olmuştu. Yüzü gözü toz içinde, saçları darmadağındı; ama yine de Keri, doğanın ortasında işeyebilecek kadar medeniyetten uzaklaşmamıştı.

Mike ve Joe da gelince göletin kıyısındaki çimenlere oturup fıstık ezmeli sandviçlerini yemeye başladılar. Bu talihsiz bir seçimdi, çünkü daha çok su içmesi gerekecekti. Minik mesanesi ise buna hiç dayanamazdı.

"Bütün dünya Joe'nun ne iş yaptığını biliyor," dedi Keri. "Ya siz?"

"Ben muhasebeciyim," dedi Mike. "Daha çok Joe'nun muhasebecisiyim, ama başka müşterilerim de var. Yazarlarla çalışırım. Lisa ev hanımı olsa da, vergi ayı geldiğinde evrak işlerinde bana yardımcı olur."

"Ben de editörün, ajansın, yayıncının ve muhasebecinin yapmadığı bütün işleri yaparım," dedi Terry. "Web sitesini ben yaptım. Forumları ve sohbet odalarını yönetiyorum. E-posta mesajlarını sıraya koyuyorum. Kitaplardaki bölümlerde sorun çıkarsa gecenin herhangi bir vaktinde çözmesi için yardım ediyorum."

"Onun resmi sıfatı Joseph Kowalski'nin özel asistanıdır," dedi Joe, gülererek. "Aslında her şeyi bir bütün haline getiren de odur."

Keri başını sallayarak Kevin'a döndü. "Ya sen? Sen de mi aile işindesin?"

"Hayır. Ben iki yıl öncesine kadar Boston Polis Departmanı'nda polistim. Sonra da bir bar açtım."

"Emekli olmak için çok gençsin. Yaralanmadın değil mi?"

"Hayır."

Kevin'in çenesi kasıldı, Keri için içinde başka bir iş olduğunu anlayınca hemen konuyu değiştirdi. "Danny de amcası gibi yazar olmak istiyor, ne güzel."

Joe güldü. "Amcası gibi değil. Onun daha ciddi ve edebi eğilimleri var. Kısa öyküler yazmak ve Amerikan edebiyatının şaheserlerini yaratmak istiyor."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra kampa geri döndüler. Dönüş yolunda ATV bağımlısı olmaya başlayan Keri, iki tavşan, küçük bir yılan ve tilki olduğunu tahmin ettiği, ormanda kaybolup giden hayvanları arkalarından gördü. Çamurun içindeki bir taş takılınca da, Joe'dan yardım istedi. Bunun dışında kendisi için güzel bir gezi olmuştu.

Ancak gece, kayalar, ağaç kütükleri ve çamur göletlerinden daha tehlikeli olacağı benziyordu.

Kulübeye vardıklarında Joe çocukları pizza yemeye götüreceğine söz verdiğini ve bu akşam gideceklerini söyledi.

"Neden bu akşam?" ATV kullanmak, neredeyse bütün kasları çalıştırdığı için, Keri'nin her yanı tutulmuştu.

"Etkinlikleri zamana yaymalısın. Haftaya da yapacak bir şeyler kalsın."

"Şimdiden bu işi halledersen ruşvet kozumu yeniden kullanabilirim," dedi Joe.

"Neden yeniden yapmak zorundasın?"

"Mike ve Kevin'la iki saatlik motor gezisi karşılığında iki kez cankurtaranlık yapma görevi, çocukları pizza yemeye götürme ve ilk gece marşmelov kızartma işini kabul ettim."

Keri o geceyi hâlâ atlatamamıştı. Erimiş marşmelov pis bir şeydi ve Kowalski çocukları bunu incecek bir tel gibi savurmayı çok iyi biliyordu.

"Yorgun bir annenin durumundan faydalanmak ne kadar da hoş bir davranış," dedi Keri.

"Cankurtaran oldun, marşmelov kızarttın. Gerçekten de Lisa'nın mı kullanıldığını düşünüyorsun?"

Joe iyi bir noktaya parmak basmıştı. Çocukların marşmelovla neler yapabildiklerini görünce, pizza sosuyla olabilecekleri tahmin bile edemiyordu.

"Ben duş alacağım," dedi Keri. Muhtemelen, saçına yapışacak pizza soslarından sonra bir kez daha duşa girecekti.

"Sen de kene var mı diye kontrol etmemi istemisin?"

Keri çantasında bozuk para ararken durdu. "Oh, yo, olamaz."

Joe bir sandalye çekti. "Otur. En azından saçına bakayım."

"Kask takıyordum."

"Moladan sonra takmadın. Otur."

Keri ona, saçlarına dokunmasına izin vermeyeceğini söylemek üzereyken kafatası Joe'nun ellerinin arasına sıkıştı.

Ya saçında gerçekten de kene varsa? Keri ürperdi, başını hafifçe iki yana sallasa da, duyduğu ürperti bir türlü yatışmadı. Bilakis daha da kötüleşti.

"Peki, tamam. Ama çabuk ol." Joe'nun, saçında böcek arama bahanesiyle saçlarını okşamasına ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu.

Joe ellerini saçına sokup kafatasına masaj yapmaya başladığında sandalyenin ucuna oturmuştu. İç geçirerek sandalyede rahatladı ve ürpertisi de geçti.

Biraz sonra Joe onun başını öne doğru itti ve en-

sesini ovmaya başladı. Keri bunun kene arama yöntemi olmadığını biliyordu, ancak hoşuna gitmişti. Hem de çok... Karşı koyamayacağı kadar çok...

"Bu akşamki sorunu hazırladın mı?" dedi Joe. O sırada Keri'nin beyni pelte gibi olmuştu.

"Hmmm?"

"Röportaj sorunu diyorum. Hani mesleğini kurtaracak olan sorular."

"Hmm-mmm." Keri onun neyi kast ettiğinin farkındaydı. Joe'nun elleri üzerinde olduğu sürece, bunun bir önemi yoktu.

Keri inlemelerini kesmeyecek olursa Joe, Keri'nin ilk kez sutyenini çıkarıp göğüs uçlarına dokunmasına izin verdiği o geceki gibi boşalacaktı.

Bu, o zaman da utanç verici bir durumdu, fakat şimdi aynı şeyin tekrarlanması daha küçük düşürücü olurdu. Ona dokunmaktan vazgeçmeliydi.

İstemeyerek de olsa ellerini çekip ondan uzaklaştı. "Kene yok."

Keri başını döndürdü, seksi mırıltılar çıkardı. "Bütün gece bunu yapmana izin verebilirdim."

Joe'nun bütün gece ona yapmak istediği şey bu

değildi, o yüzden de daveti es geçti. "Sen dış alırken ben de çocukları bulayım."

İyiden iyiye tahrik olan Joe, onun başka bir şey demesine fırsat bırakmadan dışarı çıktı.

O anda istediği son şey Kowalski çocuklarıyla karşılaşmaktı, bu yüzden toprak yola saptı, ormana doğru ilerledi ve kamp alanından uzaklaştı.

Joe bilinçaltında Keri'yi cezalandırmak istese de, planları geri tepmişti. Acı çeken asıl kendisiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Keri'ye karşı duyduğu istek aklını başından alıyordu.

Yıllarca onu düşünmüştü. Anneleri de yakın arkadaş olduğu için, sık sık Keri'den bahsediyorlardı. Ve o, Joe'yu sürekli takip eden, hakkında bilgi toplamaya çalışan kadının yanında çalışıyordu.

Öte yandan Joe, hayatına devam etmiyor da değildi. Hayatına pek çok kadın girmişti. Bazılarını kendine çok uygun bulmuştu. Ve Lauren...

Keri'yi her düşündüğünde içinde hissettiği özlemin, aslında onu tekrar gördüğünde suratına çarpmayı bekleyen saklı duygular olduğunu tahmin etmeliydi.

Uzaktan ATV'nin motor sesi geldi. Joe kenara çekilip geçmesini bekledi.

Fakat ATV yanına yanaşıp durdu. “Arkadaşlarınla mı takılıyorsun?”

Joe, Kevin’a parmak gösterip yoluna devam etti. Ne yazık ki kardeşi imayı anlayamamış olduğundan, peşinden geliyordu.

“Keri’nin duşa gittiğini gördüm. Senden daha iyi görünüyor.”

Hadi canım. Tabii, onun pantolonunun altında inmek bilmeyen bir sertlik yoktu ne de olsa. “Aferin ona.”

“Hay aksi. Konuşmak ister misin?”

Joe teslim oldu. “Konuşacak bir şey yok.”

Kevin motoru durdurdu ve kollarını kavuşturdu. “Tereciye tere satma, kardeşim.”

“Ne demeye böyle bir şey yaptım ki?”

“Seksi. Yalnız. Kulübe.”

Joe homurdandı, keşke o kadar basit olsaydı, ama Keri’nin onu aradığını ilk duyduğunda *ya olursa*, diye düşünmekten kendini alamamıştı. Seksi aklına sonradan getirmişti. “Buraya iş için geldi.”

“Belki unuttun, ama bütün ailenin önünde onu öptün ve o da seni durdurmadı.”

Daha kötüsü olmuştu. Joe’ya *artık büyüdek*, konuşması yapmıştı. Ve çok da mantıklı konuşmuştu. Joe’nun beyni mesajı almıştı, fakat bu mesaj bel altına inememişti. “Bu akşam çocukları pizza yemeye götüreceğiz.”

“Ding! Konuyu iyi değiştirdin. Ve hayır, peşini-ze takılmak istemem,” dedi Kevin.

“Davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Sadece sen, lise aşkın ve bir çocuk sürüsü. Ne hoş.”

Aslında güzel olabilirdi. Keri’ye, çocukların yanında yanaşmadığı için, belki de eski durumuna geri dönebilirdi. Elleri- ne sahip çıkabilirse eğer, Keri’nin, geçmişte yaşadıkları şeyleri, sadece işi için kullandığını kendine hatırlatabilirdi.

Ancak Joe şu ana kadar *seksi, yalnız, kulübe* kozunu oynamamıştı.

“Kitap yazarken takıldığın anlardaki gibi dalgın dalgın bakıyorsun,” dedi Kevin.

Evet, takıldığı bir şey vardı. Libidosu daha fazla artmadan kendini kurtarsa iyi olacaktı.

Joe kardeşinin omzuna vurdu. “Ben çocukları bulayım. Sonra görüşürüz.”

Stephanie'yi karavanın tentesinin altında, kulaklığını takmış, gözleri kapalı bir halde bulunca şaşırmadı.

Kablosundan tutup kulaklığı çekti. "Selam ufaklık."

"Selam, Joe dayı."

"Keri'yle çocukları pizza yemeye götüreceğiz. Geliyor musun?"

"Hayır. Ben burada takılacağım."

Ergenlik bunalımı ya da, Joe'nun düşünmek bile istemediği kadınsı bir huysuzluk da olsa, Steph tuhaf görünüyordu. "Sen pizzaya hayır demezdin. Üstelik dondurma da yiyeceğiz."

Steph omuz silkti. "Aç değilim."

Joe artık bir sorun olduğuna emin olmuştu. Steph'in soyadı Porter olabilirdi, ama o da bir Kowalski'ydi ve Kowalskiler yemeğe asla hayır demezdi. "Neyin var senin?"

Steph yine omuz silkti. "Hiç."

"Doğru söyle."

"Her neyse."

Erkek yeğenlerinden biri olsaydı, Joe onun üstü-

ne giderdi; fakat Steph, kucağına oturtup yataktan kadar gıcıklayacağı yaşı çoktan geçmişti.

Erkek olsaydı zaten bu durumda da olmazdı. Erkek yeğenleri konuşmaktan çekinmezler ve akıllarından geçenleri söylerlerdi.

"Bugün annemin ağladığını duydum," dedi Steph.

Kahretsin.

"Hepimizin markette olduğunu sanıyordun, ama ben paramı unutmuştum, o yüzden de geri döndüm. Yatak odasındaydı, kapısını kapatmış ağlıyordu."

"Annen zor günler geçiriyor, tatlım. Hepiniz öyle."

"Babama çok kızıyorum," dedi Steph, alçak sesle. Joe bir an, kuzenlerinden kurtulup, kucağına sığınan o küçük kızı hatırladı.

Kızın önünde diz çökerek, elini onun dizlerine koydu. "Karmaşık duygular hissetmen normal, Steph."

Kız dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi yavaşça omuz silkti. "İkisini de seviyorum."

"Onlar da seni seviyorlar. Taraf seçmek zorunda değilsin." Joe aptalca hatalarını, bir öpücükle telafi

edebildiği o günleri özledi. “Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Duygusal karmaşalar sona erecek ve normale dönecek.”

Steph, iç geçirerek gülümseyince Joe da ayağa kalktı. Çünkü bu kadar uzun süre diz çökemeyecek kadar yaşlıydı. “Pizza ve dondurma sana iyi gelmez mi?”

“Yalnız başıma takılmak istiyorum. Belki o yaramazlar beni boğmaya çalışmadan havuza girerim.”

Joe eğilip onun başını öptü ve saçlarını karıştırdı. Steph bağırarak eline vurunca Joe güldü ve bahsedilen yaramazları bulmak için oradan ayrıldı.

Yirmi dakika sonra, dört ele avuca sığmaz oğlan ve Keri’yle beraber arabadaydı.

Keri, sabun ve şampuan kokuyordu, teninden yayılan tropik çiçek kokuları böcekleri kendine çekiyordu. Beş dakika sonra sinek ilacı süreceği kesindi, ancak şu anda burnuna gelen temiz, kadınsı koku Joe’nun dikkatini dağıtıyordu.

Evet, kendine gel artık, Kowalski.

Keri onu zamanında çok üzmişti. Ve şu anda da işinde ilerlemek için Joe’yu kullanıyordu. Araya eyaletler girecek kadar da uzaklara taşınmıştı.

Keri çocukların dediği bir şeye güldü.

Seksi. Yalnız. Kulübe.

Pizzacı çok kalabalık değildi, masaları birleştirip altı kişi beraber oturdular. Ve böylece onlar için eğlence başladı.

Biri bibersiz diğeri biberli pizza yemek istemedi. Biri mantarlı istedi, diğeri bunu duyunca öğürdü. Ançüez istemediler, ikisi sosisli, biri hamburger istedi, herkes zeytine karşı çıktı. Joe bir süre bunları dinledi, sonra da bir büyük biberli, bir peynirli ve yarısı mantarlı, yarısı sosisli pizza söyledi.

Keri salata siparişi verince hepsi birden şaşkınlıkla ona baktılar.

“Salata mı?”

“Sebze faydalıdır.”

Joe başını iki yana sallayarak tezgâha döndü. “Bir de yarım soslu, duble ananaslı Hawai pizzası istiyoruz.”

Keri’nin ağzı sulandı. Yirmi yıldır görmediği bu adam onu herkesten iyi mi tanıyordu, yoksa hâlâ âşık mıydı?

Pinball oynarken çocukları biraz olsun zaptede-
bildiler. Siparişleri hazırlanana kadar, Joe oyun ma-
kinesine bir araba alacak kadar bozuk para atmıştı.
Çocukları aralarına alıp pizzayı bölüştürdüler.

"Benimki biberli olacaktı."

"Öğg! Bana mantarlı geldi!"

"Dilimini soğutmak için üfleme gerek, tükür-
meyeceksin."

"Danny'nin benden çok peyniri var."

"Şuna bak."

"Of, iğrenç."

Keri pizzasını yemeğe başladığı sırada, Lisa'nın
bunlarla her gün nasıl başa çıktığını düşünüyordu.
Bu oğlanların ikisi bile Keri'nin alkol almasına ne-
den olabiliyordu. Hem de fazlasıyla. Dayıları Joe da
yardımcı olmuyordu; hem çocuklar, hem de Ke-
ri'nin hormonları iyice azmıştı.

Joe, Keri'ye özür diler gibi baktı. Çocukların
fark etmediği bir anda, bakışlarında baharatlı sosun
bile yaratamadığı, yakıcı bir ifade belirdi.

Keri Kaliforniya'ya gitmemiş olsaydı bu du-
rumda mı olacaktı? Joe ve çocuklarıyla pizza yiyip,

soğuk şakalar yapacak ve gecenin geç saatlerinde
onunla yalnız kalabilmeyi mi hayal edecekti? Aşk,
kahkaha ve pizza sosuyla lekelenmiş kot pantolon-
ları mı olacaktı?

Yoksa, çamurlu yerleri paspaslayarak ve tuvalet
eğitimi sırasındaki çocukların, başarısız deneme-
lerini temizleyerek her gününe lanet mi edecekti?
Joe'nun adı çok satan kitaplar listesinde, Keri'nin
adı ise okul izin kâğıtlarında ve elektrik faturasında
yer alırken, evlilikleri yürüyebilecek miydi?

"Hemen dönerim." Joe ayağa kalktı.

"Ne? Nereye gidiyorsun?" Çocukları niye götür-
müyordu?

Joe güldü. "Döneceğim. Söz."

Daha önce Keri'yi çocuklarla yalnız bıraktığında
neler olduğunu biliyordu. Güzel bir kitap mahvol-
muş ve her şeyi ıslanmıştı. Keri çocukları tam ola-
rak tanımiyordu. Hayatındaki insanların çoğunun
çocuğu yoktu. Olsa bile, pahalı bakıcılar ya da ille-
gal dadılarla gözlerden uzakta tutuluyorlardı.

"Mesajlarına bakacaktır, ya da ajansını araya-
caktır," dedi Danny.

"Jetonlu telefonla mı?"

"Cep telefonuyla."

"Burada çekmiyormuş, öyle demişti." *Yalancı pislik.*

Brian güldü. "Pizzacının arka tarafına gidip, Dumpster'a en yakın masanın üstüne çıkarak, doguya dönersen ve bir de hava açıksa, cep telefonun az da olsa çeker."

Cep telefonunu annesinde bırakması şart koşulmasaydı, bunu öğrenmek Keri'nin işine yarayabilirdi. Joe'yu masanın üstüne çıkmış bir halde görmek ve mesajlarını kontrol etmek için onu ikna etmeye çalışmak çok cazip gelse de, Keri çocukları yalnız bırakmaya cesaret edemedi. Şimdilik uslu duruyorlardı, ancak başlarında bir büyük yokken ne yapacakları hiç belli olmazdı.

Birden, Bobby öne doğru eğilip gözlerini Keri'ye dikti. "Hangisi daha iyi, Wolverine mi, Hulk mu?"

Diğer üç çocuk sustu, Keri ise bu sorunun onlar için çok önemli olduğu izlenimine kapıldı. "Wonder Woman."

Sanki ortalarına bir koku bombası fırlatmıştı. Çocukların gözleri devrildi ve homurdanmaya başladılar. Elleriyle de yüzlerini kapatıp, öğürme sesi çıkardılar.

"Senin Kevin dayıyla çıkman gerek," dedi Bobby.

Bobby'nin, Joe değil de Kevin dediğini anlaması, Keri'nin biraz zamanını aldı. "Nedenmiş o?"

"O Wonder Woman'ı iyi bilir," dedi Joey. "Wonder Woman'ın iyi olduğunu söylersen kızların hoşuna gidermiş ve seninle çıkarlarmış."

Keri gülmeye başladı. Tam o sırada Joe gelip yanlarına oturdu. "Nedir o kadar komik olan?"

Bobby ellerini çırpı. "Keri, Kevin dayıyla çıkacak!"

Joe gülmedi.

Yedi

Kamp yerinde, Mike ve Kevin motor gezisine çıkarken, Terry, içinde bir endişeyle onların ardından baktı.

Normal şartlarda, biri çocukları gezmeye götürdüğünde Mike ve Lisa yalnız kalmanın keyfini çıkarırlardı. Ama bu kez Lisa tentenin altında tek başına oturup boşluğa dalmış, Mike ise kardeşiyle gitmişti. Bu hiç de iyi görünmüyordu.

Stephanie, kuzenlerinden kurtulmuş olmanın keyfiyle yüzüyordu. Anneanesi onun yanındaydı; bu yüzden Terry de bir gazoz alıp, Lisa'ya katıldı. "Keri, sinirden göz seğirmesine tutuldu mu acaba?" diye sordu.

Lisa güldü. "Çok yaramaz çocuklar fakat amca-

larıyla birlikte olmayı seviyorlar, bu yüzden fazla gürültü çıkarmazlar.”

“Sen niye Mike ve Kevin’la gitmedin?”

“Canım istemedi. Mike’in da biraz sakinleşmesi gerek sanırım.”

“Zor bir dönemden mi geçiyorsunuz?”

Lisa başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. “Bir çocuk daha istemem o kadar mı kötü?”

Delilik, bunun için daha doğru bir sözcük olabilirdi. Çocuklar gerektiğinde uslu duruyorlardı, ama bir araya gelince onları zapt etmek imkânsızdı. Çocuklar, Mike ve Lisa’nın hayatına resmen hükmediyorlardı. Üstelik daha yeni nefes almaya başlamışlardı.

“Sana neler oluyor, tatlım?” dedi Terry. “Birkaç ay önce Bobby birinci sınıfa başladı diye zil takip oynuyordun, şimdi de bir bebek daha istiyorsun.”

“Evde bebek olmasını özledim,” dedi Lisa.

“Seni çok severim, fakat yalan söylediğini biliyorum.”

Lisa bir an ona baktı, sonra iç geçirdi ve başını eğdi. “Mike benimle, Joey’e hamile kaldığım için evlendi.”

Terry buna itiraz etmek istediye de, sonra vazgeçti. Böyle bir gerçeği boş yere inkâr etmek, Lisa’nın bunu atlatmasına yardımcı olmayacaktı. “O şekilde başlamış olabilir, fakat Mike seni seviyor, Lisa.”

“Başka şansı yoktu ki. Ortada bir bebek varken benden boşanamazdı.”

“Bobby okul çağına geldi diye Mike’in senden ayrılacağını mı düşünüyorsun? Bu bebek yapmak için oldukça kötü bir sebep.”

“Hamile kalmasaydın kocan seninle evlenir miydi diye her gün düşünüp durmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.”

“Evet, belki bilemem. Ancak bir çocuk daha yapmanın bir çözüm olmadığını biliyorum. Böyle devam edemezsin, Lisa. Eninde sonunda yumurtaların tükenecek, bunu biliyorsun.”

Terry’nin beklediği gibi Lisa gülümsedi, fakat bu uzun sürmedi. “Mike haftanın birkaç günü ev dışında çalışıyor ve çok az konuşuyor.”

“Görünen köy kılavuz istemez, belki de gerçekten işleri yoğunudur,” dedi Terry.

“Arada mola veriyor. Bazen Bobby’yi okula bi-

raktıktan sonra birlikte kahvaltıya gidiyoruz. Acı-nacak halde oturmayalım, etrafı seyretmeyelim diye konuşacak bir şey bulmaya çalışıyorum.”

“Her ailede olur böyle şeyler. Çocuklar etrafta olmayınca arada bir boşluk olur. Mike ve sen bu boşluğu dolduracak bir şeyler bulmalısınız.”

“Seninle Evan’a da böyle mi oldu?”

Terry’nin evlilik tavsiyesi bumerang misali dö-nüp, suratına çarpmıştı. “Ona sor.”

Bunu bilmeyi o da isterdi. Mutfak masasında se-vişme meselesi, daha büyük bir sorunun belirtisiydi sadece ve Terry o sorunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Steph artık büyüdüğü ve arkadaşlarıyla zaman geçirdiği için Terry’nin sorumluluklarının bittğini mi sanmıştı Evan? Steph evde olsun ya da olma-sın, Terry’nin bir işi ve çekip çevirmesi gereken evi vardı. Evde çalıştığı için de, herkes onun her zaman müsait olduğunu düşünerek, sürekli ondan bir şey-ler istiyordu.

Steph dışarıdayken, anlık bir istekle, arada sıra-da bir film izlediği oluyordu. Ama Evan’ın anlık yaşamaktan anladığı, yemek yenilen yerde hayvan-

lar âlemi belgeseli çekmekse, kapıyı çekip gitmesi daha iyiydi.

Çekmemişti tabii, çünkü Terry aptal gibi dikil-miş, kapıyı tutuyordu ve Evan’ın çekip gittiğini de biliyordu.

“Bebek konusunu açtığımdan beri Mike hiç mut-lu değil,” dedi Lisa. Terry dikkatini yeniden Li-sa’nın sorunlarına verdi. “Bu konuda konuşmaya kalktığımda benden uzaklaşıyor.”

“Onun bir bebek daha istemesini bekleyemezsin. Açıkçası, aslında sen de istemiyorsun.”

Lisa inatçı bir ifade takındı. “Hayır, sanırım isti-yorum. Belki bu seferki kız olur.”

“Son iki seferde de aynı şeyi söylemiştin.”

İşte tam bu anda Terry bir şeylerin farkına var-dı, tıpkı Joe’nun Keri’yi yıllar sonra, ilk gördüğü zamanki gibi. Terry’nin farkındalığı artmıştı. Lisa, Mike onu boşamasın diye bir bebek daha istediğini açıkça kabul ediyordu, fakat şimdi bir de kendini biyolojik saatinin tükenmek üzere olduğuna inan-dırılmıştı.

İşin ironik tarafı, Lisa kocasını elinde tutmaya çalışırken onu kaybedecekti. Lisa’dan farklı olarak

Terry ise, Evan'ı kendinden uzaklaştırarak kaybetmişti.

"Haydi, yetişkinlere özel kelime oyunu oynayalım," dedi. Birkaç dakikalığına da olsa, ikisinin de dertlerini unutmasını istiyordu.

Lisa oyunu getirince, Terry de büyük soğutucuyu çekip, kendilerine masa yaptı. Kurallar basitti, standart kelime oyunu gibi oynanıyordu ve çocukların önünde söylenmeyecek bir kelime bulunca da haneye çift puan yazılıyordu. Kendilerine bile söyleyemeyecekleri kadar ayıp kelimeler içinse üç kat puan yazılıyordu. Genellikle sarhoşluk seviyesi arttıkça, üç kat puan alan kelime sayısı artıyordu.

Alkol almamış olmalarına rağmen, oyuna başladıktan yirmi dakika sonra, ikisinin de telaffuz edemeyeceği dört harflik argo kelimeye bakıp bakıp, liseli kızlar gibi kıkırdaşmaya başlamışlardı.

Bu onlara iyi gelmişti; Terry P, E, N, İ ve S harflerini dizerken, bütün endişelerinin yok olup gittiğini fark etti.

Joe dondurma standına gidene kadar kendini tuttu. Çocuklar dondurmalarını alıp masaya geçene kadar da hiç konuşmadı.

Ancak muzlu tatlinin gelmesini beklerken artık dayanamayıp, "Kevin'la mı çıkacaksın?" diye sordu.

Keri gülümsedi, Joe ise onun Kevin'le çıkmasına bozulacağını belli ettiği için de kendi kendine kızdı. "Wonder Woman hayranıymış," diye yanıt verdi Keri.

Joe bunun hâlâ işe yarıyor olmasına şaşırılmıştı. "Wonder Woman'ı ben de severim."

"Öyle mi?" Keri dondurmasını almak için durdu. "Gerçek adı ne peki?"

Joe öksürdü ve çocukken okuduğu bütün çizgi romanları aklından geçirdi. "Şey... Anna Marie mi?"

Keri güldü. "Hayır, o Rouge'un kahramanı. Ama iyi denemeydi."

Kahretsin. Sevdği kızı elinde tutmak için bu testi geçmesi gerektiğini bilseydi, daha dikkatli olurdu.

Şimdi işler değişmişti belki ama Keri bir zamanlar onun sevdiği kızdı ve Kevin, onu elinden alamazdı. *Asla*. "Kardeşim seninle çıkamaz zaten. Kurallar var."

Keri gizemli bir şekilde güldü ve çocukların yanına gitti. Joe bu bakışın anlamını çözemedi, ancak Keri, Joe'dan başka bir Kowalski'yle çıkacağını düşünüyorsa, bir kere daha düşünmesi gerekiyordu.

Joe muzlu tatlısını ve bir düzine kadar peçeteyi alıp, çocukların oturduğu masaya doğru baktı.

Üç oğlan gülüşüyor, Bobby, Keri'ye dondurmasından tattırıyordu. Keri çenesine bulaşan çikolatayı silip gülmeye başlayınca da, Joe'nun kalbi sıkıştı.

İkisinin çocukları olabilirdi.

Keri'nin gitmemesi gerekirdi. Birlikte UNH'ye gitmeleri gerekirdi. Evlenmeleri ve çocuk sahibi olmaları gerekirdi. Pizza sosları ve çizgi romanlar için kavgaya edenler, kendi çocukları olmalıydı.

Fakat Keri, Berkeley'e gitmiş, Joe'yu dımdızlak ortada bırakmıştı.

"Joe Amca, damlatıyorsun!"

Joe silkinerek kendine geldi ve masadaki, ağzı yüzü yapış yapış olmuş kalabalığa katıldı. Çocuklar Keri'nin karşısına dizilmiş oldukları için, o da mecburen Keri'nin yanına oturdu. Ayakları ve ba-

cakları birbirine değiyordu ve o sırada Keri dondurmasını yaladı.

Bu manzara işkence gibi olsa da, Joe, Marvel'e karşı DC tartışmasına katılmak için kendini zorladı. "Süper kahramanların çoğu kızlar içindir."

Yeğenleri buna katılıyordu, fakat Keri omuz silkti. "Fark ettiniz mi bilmem, ama Hollywood, çizgi romanlardan çok ilham almaya başladı. Ve..."

"Ve?"

"Süper kahramanlar çok havalıdır." Keri gülümseyip, dudağının kenarına bulaşan dondurmayı yalayınca, Joe ne hakkında konuştuklarını birden unuttu. "Bence Kevin, kadın bir süper kahraman arıyor."

Ha, evet. Keri ile Kevin'in çıkmasına vesile olacak süper kahramanlar. Çıkamayacaklar.

Çocuklar, *Supermen*'in Kryptonlu kuzeni hakkındaki görüşlerini de bildirdikten sonra Joe onları lavaboya gönderdi. "Elinizi yüzünüzü güzelce yıkayın."

Çocuklar mızımızlanarak gittiler ve Joe da masayı silip, yapış yapış olan peçeteleri çöpe attı.

Keri'nin parmaklarını yalayışını ise görmezden

gelmeye çalışıyordu. Parmağını ağzından her çektiğinde çıkan o *pop* sesi, Joe'nun teninde sıcak kırıltıdanmalara neden oluyordu.

Hepsini görmezden gelmeye çalıştı.

Ta ki Keri rahat bir şekilde iç geçirene kadar. Tecrübelerine göre, kadınlar çikolata yedikten ya da orgazm olduktan sonra böyle iç geçirirlerdi.

Peçeteleri çöpe attıktan sonra Keri'nin yanına oturdu ve ona doğru bakmaya başladı.

"Kevin, Wonder Woman'ı biliyor olabilir," dedi, elini onun beline koydu. "Ama seni tanımıyor."

"Joe, o sadece-"

"Nasıl dokunulmak istediğini bilmiyor." Joe, onu sırtından ensesine kadar okşadı. "Diliyle burayı uyarması gerektiğini bilmiyor."

Keri bir şey söylememiş olsa da Joe onun hafifçe ürperdiğini hissetti. Ağzından ne çıkarsa çıksın, onun bedeninin, nasıl seviştiklerini hatırladığını biliyordu.

Yoğun. Eğlenceli. Patlayıcı. Seksi. Joe'nun hep hayal edip istediği gibi.

Ve sonra o gitmişti.

Yine gidecekti. İstedigi şeyi alır almaz.

Keri eliyle onun dizinin arkasını okşamaya başlayınca, Joe heyecandan az kalsın yere düşecekti.

"Unutma," diye fısıldadı Keri. "Ben de senin hassas noktalarını biliyorum."

Joe'nin beyni patlayacak gibi oldu. "Bazı yerleri unutmuştundur."

"Senin hakkındaki hiçbir şeyi unutmadım."

Joe toparlanmaya çalışırken çocuklar, mükemmel bir zamanlamayla lavabodan döndüler.

"Joe amca," diye bağırdı Bobby. "Brian'ın saçları dondurma oldu, Danny'yle Joey onun kafasını tuvalette yıkamaya kalktılar, Brian da onları tuvalette itti, sonra..."

Joe elini kaldırıp onu susturdu. Kan akışı henüz belinden yukarı çıkmamış olduğu için, bu kardeş kavgasına odaklanamıyordu. "Lavaboda pislik bıraktınız mı?"

Dört oğlan başlarını iki yana sallayınca, amcaları onlara inandı. Lisa onlara tuvaletten sonra temizlenmeyi öğretmişti. En azından halka açık alanlarda daha dikkatli davranıyorlardı.

"Acele edersek güneş batmadan havuza yetişebiliriz."

Keri, "Karanlıkta yüzmeyi severim," deyince, Joe rahatsız edici biçimde yeniden sertleşti.

Bir defasında onunla karanlıkta yüzmeye gitmişlerdi. Karanlık sular bedenlerini sararken birlikte olmuşlar ve yanan tenlerini serinletmişlerdi. Joe'nun prezervatif kullanmadığı tek sefer oydu ve o tatlı sürtünmeyi hatırladıkça içi sızlıyordu.

Joe, çöpu atarken onun çocuklarla sohbet edişini seyretti, o gece gölde onu hamile bırakmış olsaydı eğer, olayların nasıl gelişeceğini düşündü.

Keri ve hamile sözcüklerini birlikte kullanmak, *seksi, yalnız ve kulübe* sözcüklerini bir arada kullanmaktan daha kötü gibi görünse de, arabaya dönerlerken bu düşünce aklından hiç çıkmadı.

Keri'nin, günün en sevdiği anı çocuklar yattıktan sonra kamp ateşinin başında oturmaktı.

Lisa ve Mike karavanın önündeki ateş çemberini kullandılar, böylece çocuklar da yalnız kalmayacaktı. Sandalyeleri çemberin etrafına dizdiler. Bol pamuklu gömleğine sarınmış olan Keri, Joe'nun yanına oturmuştu. Herkes gibi bir çift olmuşlardı sanki.

"Bisikletin gidonuna kadar buzlu çamurun içindeydi, benim onu çekeceğimi sandı." Kevin, Mi-

ke'la ilgili bir anıyı anlatıyordu. Keri'nin çıkışları bir motor gezisindeyken buza saplanmışlardı. Keri hariç herkes bu hikâyeyi biliyordu, fakat sanki ilk kez duyuyorlarmış gibi onu dinlediler. "Ben onun arkasındaydım, bu yüzden ısınmayacaktım. Mike beni yakalayana kadar defalarca ona vurmak zorunda kaldım."

Keri, Lisa'nın yaptığı lezzetli sıcak çikolatayı içip, sandalyesine iyice yerleşti. Hava serin olduğu için sandalyeler sık aralıklarla yerleştirilmişti, Keri bardağını yere koyarken Joe'nun koluna değdi.

O da parmaklarını Keri'nin parmaklarına değdirdi ve kollarını birbirlerine dayadılar. Dışarıdan bakan biri onların el ele tutuştuğunu düşünebilirdi.

Fakat o sırada herkesin dikkati Kevin'daydı. "Sonra onu ısınmadan vince çıkarmamız on beş dakika sürdü. Sonra bana *tamam* işareti yaptı ve..."

"*Tamam* işareti değildi o," dedi Mike. "Ellerim kaşınmıştı, bu yüzden parmaklarımı esnetiyordum."

Joe ise parmağıyla Keri'nin avucunda daireler çiziyordu; anlatılan hikâyeye dikkatini veremiyordu.

"Ben de onu çekmeye başladım. Ama Mike hazır değilmiş meğer. Buzun altında kütük olduğunu bilmiyorduk. Bisikletin önü havalanınca, Mike geriye doğru uçtu. Şaap!"

Yağmur yağmaya başladığında hâlâ gülüyorlardı. Koca koca damlalar, sağanağın geleceğini haber veriyordu.

Joe, Keri'yi elinden tutup kaldırdı, diğerleri de birbirine iyi geceler dileyip dağıldılar. Terry ve Lisa sandalyeleri tentenin altına taşıdılar. Keri de, sıcak çikolatasını son anda kurtarmayı başaramadı.

Koşarak gitmelerine rağmen, kulübeye geldiklerinde sırlıklam olmuşlardı. Gök delinmiş gibiydi. Keri gülmeye başladı.

En son ne zaman yağmurda şemsiyesiz dolaşmıştı? Yıllar önce. Doğa Ana, maaşını kuaförlere yatırarak yaptırdığı saçlarını bozmasın diye yağmurda şemsiyesiz dolaşmıyordu.

Joe kapıyı açınca Keri içeri girdi; sonra kenara çekilip Joe'nun da girmesini bekledi. İkisi de ahşap zeminde durmuştu, üstlerinden sular damladığı için haliya basıyorlardı. Keri bu yüzden titremeye başlamıştı. Yağmurdan kaçınca bütün eğlence de sona ermişti; Keri kotunun ve pamuklu gömleğinin, üstüne yapıştığını fark etmişti.

"Soyunup yan yana yatmamız gerek. Birbirimizi ısıtmak için," dedi Joe. "Hipotermiden ölmek istemezsin."

"Ya da ben pijamalarımı giyip yorganın altına girer sıcak çikolatamı içerim."

"Çıplaklık ve ovuşturmanın daha etkili olduğunu okumuştum."

Joe ona yaklaşınca Keri dirseğiyle onu dürttü. "Bugün hava 26 derecedeydi."

Joe abartıyla iç geçirdi. "Titriyorsun. Denemeye değermiş."

"Gerçekten hipotermi geçirsem ve bir kulübede olmasak işe yarayabilirdi."

Ayakkabılarını çıkardı ve havluyu alıp Keri'ye attı. Sonra da tişörtünü çıkardı.

Keri onun çıplak gövdesine hayranlıkla baktı. Üstünü çıkarırken kasları gerilip gevşiyordu. Gövdesinin her yeri aynı oranda bronzlaşmıştı. Demek dışarıda üstsüz olarak epey bir zaman geçiriyordu. Komşuları çok şanslı olmalıydı.

Pantolonunu da çıkarmaya başlayınca Keri arkasını döndü; kaslarına ve kalçasına iştahla bakmak için saçlarını havluyla kurutmaya başladı.

Saçlarını kuruladıktan sonra kafasını kaldırıncı Joe'nun eğilmiş şekilde, çantasında bir şeyler aradığını gördü. Bu görüntü bütün titremesini geçirse de, ardından bir ürperti hissetti.

Siyah boxer çamaşırın yasaklanması gerekirdi. Bu adamın başka renk ve daha az çekici olan bir çamaşırı yok muydu? Mesela mor? Menekşe rengi? Stradan beyaz bir iç çamaşırı bile olsa, bu kadar çekici görünmezdi.

Fakat Joe'nun kalçaları ve siyah şortunun yarattığı sıcaklık, yağmur sularını buharlaştırmaya yetmemişti.

Ne yazık ki Joe, çantasında aradığı eşofman altını bulup giydi. Tişörtünü de üstüne geçirirken, Keri yine onun karın kaslarını inceledi.

Joe ona dönünce Keri bakmıyormuş gibi davranmaya çalışsa da, bunu pek becerememişti.

"Bütün gece ıslak kıyafetlerinle mi duracaksın?" dedi Joe.

"Spor salonuna ne sıklıkla gidiyorsun?" Keri bu soruyu sorar sormaz kendini ele verdiğini anladı.

Joe omuz silkti. "Evde spor aletlerim var. Bu çok da zor bir soru olmadı."

Keri onun ne demek istediğini anlayınca elindeki havluyu fırlattı. "Röportaj sorusu değildi bu biliyorsun."

"Öyle gibi geldi."

"Laf olsun diye sormuştum. Mesleki anlamda değil. Kurnazlık edip koyduğun kuralları yıkmaya çalışıyorsun."

Joe'nun gamzeleri belirdi. "Suçluyum."

Keri ıslak kıyafetlerinden gittikçe daha fazla rahatsızlık duyuyordu; fakat üstünü değiştirirken Joe'nun bir pislik yapacağından da emindi.

"Herhalde arkamı dönmemi istersin," dedi Joe, onun aklını okur gibi.

"Sana güvenmiyorum."

"Özür dilerim, bebek, fakat sen üstünü değiştirirken yağmurda bekleyecek değilim." Alçak adam, sandalyeye oturup bacaklarını uzattı ve kollarını kavuşturup bir gösteri izleyecekmiş gibi bekleme-ye başladı.

Keri yavaşça gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Joe'nun, bedeni gerilip de gözü üçüncü düğmeye takılınca Keri gülümsedi.

"Bu akşamki sorum..." dedi ve parmağını düğmesine vurdu. "Bu münzevi yazar meselesi bir halkla ilişkiler projesi mi yoksa?"

"Ne?" Keri gömleğini çıkarmıştı. İçindeki ıslak tişörtünün altından, dantel iç çamaşırı belli oluyordu.

Keri ne yapıyordu böyle? Artık on sekiz yaşında değildi ve o yaşta görünmediğini de çok iyi biliyordu. Evinde spor salonu da yoktu ki, soyunmadığı durumlarda bunun pek de bir önemi kalmıyordu.

Ancak Joe, göğüs düşkünü bir adamdı ve Keri'nin göğüsleri de bir zamanlar müsriflik edip aldığı, pahalı dantel sutyenin içindeydi.

"Demek istediğim..." Keri yavaşça tişörtünü yukarı kaldırdı. "...gizemli bir adam portresi çizerek mi kitaplarına ilgi duyulmasını sağladın?"

Tişörtünü çıkarıp onun ıslak kıyafetlerinin üstüne attı. Joe ise anlamsız bir ses çıkarınca, Keri bunun bir cevap olamayacağını düşündü.

Pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı ve sonra durdu. "Örneğin J.D. Salinger bir münzevi olmasaydı kitaplarının satmayacağına dair söyleniler var."

Joe cevap vermek için ağzını açtığında, Keri düğ-

mesini çözüp fermuarını indirdi ve pantolonunu aşağı sıyırdı.

Joe'nun âdem elması ve eşofmanının altındaki kabarıklıktan başka bir yeri kıvıldamıyordu.

Pantolonunu bir kenara atıp tıpkı Joe gibi çantasına eğilerek aynı manzarayı gözler önüne serdi. "Yani başka bir deyişle, insanların Joseph Kowalski'yi merak etmelerine sebep olmasaydın, sıradan bir yazar mı olurdun?"

En sevdiği taytını bulup doğruldu, döndü ve Joe'yla burun buruna geldi.

"Çok ilginç bir röportaj tekniğin var, Daniels."

Keri başını kaldırıp onun yüzüne bakacaktı, ancak öpüşme mesafesinde olduklarından dolayı buna cesaret edemedi. Öpüşecek olurlarsa, Joe ereksiyon olduğundan ve o da dantel sutyeninden başka bir şey giymemiş olduğundan, kim bilir işin sonu neye varacaktı.

"Gerçekten işe yarıyor mu?" Joe ona biraz daha yaklaştı.

Ona cevap vermek istemişti, fakat kafası durmuş ve sadece isteklerine odaklanmıştı. "Kaç dilim Hawai pizzası yediğime bağlı sanırım."

Joe elini onun beline koyup yavaşça çekince, Keri gözlerini kapatıp kararlılığını korumaya çalıştı.

“O konuda endişe etmene gerek yok, bebeğim.”

Neyse ki elleri, Keri’nin göğüsleri yerine yenisinden beline uzanmıştı. Yoksa kendini tutması mümkün olmayacaktı.

“İltifat etmek, seni cevap vermekten kurtarmaz.”

“Ve her zamanki gibi muhteşem olan kalçaların, sorunun ne kadar alçaltıcı olduğunu gözden kaçırmamı sağlamaz.”

“Kanıtlayıcı demeyi tercih ederim.”

Joe’nun parmakları Keri’nin belinin altına doğru hareketlendi. “Kanıtlamak demişken...”

Keri gülerek geri çekildi, tayıtı aldı. “Oh, yo, hayır.”

“Ne oldu?” dedi Joe, masum bir ifadeyle. “Sorulardan konuşuyorduk.”

“Elini külotuma sokarak mı?”

“Düşünmemi sağlıyor.”

Tayıtı giyerken göğüsleri sallanınca Joe’nun dikkati dağıldı. Keri, onun yanına gidip çantasından tişört çıkarmak yerine, askıda duran eşofman üstünü giymeyi tercih etti.

“Bu konuyu konuşmuştuk,” dedi Keri. “Seks yapmayacağız.”

Joe abartılı bir tavırla iç geçirdi. “Önümde soyunduğun için fikrin değişti sanmıştım.”

“Sen buna striptiz diyorsan, Kevin’in çadırının direklerinden birini getireyim bari.”

“Bunu görmek için para ödemeye hazırım. Hem de çok para.”

“Zaten bir işim var. Ben sorarım, sen cevaplaresin ve korkunç patronum paramı öder.”

“O zaman ben de sana bir şey sorayım.”

Keri gözlerini devirdi. “Aptal kurallarını unutmadım. Ama daha soruma cevap vermedin.”

“Hayır, mahremiyetimi korumam, bir halkla ilişkiler projesi değil. Herhalde kitap turları ve inza günleri yapmamamı umursayan tek kişi, yakınlarda olsa peşimden ayrılmayacak olan o patronundur.”

Keri buna itiraz edemedi. “Peki, neden bu kadar içe kapanıksın?”

Joe ilk kez sinirlenmiş gibi görünüyordu. “Ben münzevi değilim. İşimi yapıyorum, kitap yazıyorum. Kitaplarım korkuttuğu sürece, okuyucuların beni umursadığı falan yok.”

“Çoğu yazar, okuyucuları ile ilişki kurmak ister.”

“Ben onlarla sözcükler aracılığıyla ilişki kuruyorum. Onlardan gelen mesajlara cevap veriyorum. Meslek hayatıma bundan daha fazla dâhil olamazlar.”

“Tina, gözlerden uzakta olmanın sebebinin, Lauren Hicks’le yaşadığın ilişkinin acısı yüzünden olduğunu düşünüyor.”

Keri onunla aralarındaki kıvılcımı söndürmek niyetindeyse, bundan daha iyi bir yol bulamazdı. Joe’nun bakışları sertleşti ve dudakları gerildi.

“Bugünkü sorunu sordun ve cevabını aldın. Bu röportajda Lauren ile ilgili soru sormayacağını söylemiştim.”

Keri dilinin ucuna kadar gelen küfrü yuttu. Durumu nasıl kurtaracağını düşünürken, Joe eşofman üstünü ve ayakkabılarını giyip dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

“Kahretsin,” diye söylendi Keri.

Sekiz

Joe kapüşonunu başına geçirip, yağmurun altında amaçsızca yürümeye başladı.

Huysuzluk ettiğinin farkındaydı, fakat Keri'nin sorduğu soru küçük düşürücüydü ve tamamen yasak olan Lauren konusunu gündeme getirmişti. Ama onu davet ederken, insanların kirli çamaşırlarını ortaya dökmenin sadece ona has bir şey olmadığına biliyordu. Keri de bu işte fena sayılmazdı.

O incecik, siyah dantelin içinde ne kadar güzel görünürse görünsün, Keri buraya işi yüzünden gelmişti ve o iş, Joe'nun hayatını didiklemektir. İşini yaparken söylediği sözler yüzünden sinirlenen Joe ise, tam bir pislik konumuna düşmüştü.

Yol ayrımında durdu ve nereye gideceğini dü-

şündü. Yağmur hafiften yağmaya devam ediyordu, dışarıda kimseler yoktu; yanına arkadaş istiyorsa birinin kapısını çalmak zorundaydı.

Kevin'in çadırı ikisini de alacak kadar büyük değildi. Annesiyle babası ise çoktan uyumuş olmalıydı. İçinde bulunduğu ruh haliyle Terry, Mike ve Lisa'yı da unutsa iyi olacaktı.

Kahretsin. Gidecek bir yeri yoktu. Ellerini eşofmanının ceplerine sokup öylece kalakaldı.

"Yağmur yağıyor."

Keri'nin arkasından geldiğini duymamıştı. Başına geçirdiği beyzbol şapkasından sular damlıyordu. "Böyle giderse kuru kıyafetimiz kalmayacak."

"Zaten ıslandığımıza göre, biraz yürüyelim mi?"

"Peki." Joe sağ tarafa yöneldi, ancak bu sefer Keri'nin elini tutmadı.

Huzursuz edici bir sessizlikten sonra Keri, "Lauren konusunu açtığım için özür dilerim," dedi. "Soru sorarken birden sohbet etmeye geçiş yaptım."

"Sen işini yapıyordun."

"Hem evet, hem hayır. Mesleki zorunluluklarım

olsa da, her şeyi dergi için sormuyorum. Ben... daha önce hiç, kişisel ilişkim olan biriyle röportaj yapmamıştım. Tuhaf geliyor."

"Ben de dantel sutyeniyle karşımda duran eski kız arkadaşıma, röportaj vermemiştim." Karanlıkta bile, Keri'nin heyecanlandığı belli oluyordu.

"Sen yaptın diye yaptım," dedi. "Yarı çıplak geçit törenini kast ediyorum. Ben..."

"Sen ne?" Joe onun lafını ağzına tıkadı.

"Sen de benim gibi etkilendin mi diye görmek istedim."

Kamp alanının sessiz, karanlık bir köşesindeydiler ve neyse ki kimse Joe'nun çarpık çarpık yürüdüğünü görmüyordu.

"Seni yatağa atmayı düşünmeme sebep oldu mu diye soruyorsan, evet."

"O zaman aynı şey bu." Joe onun kabullenmek istemediğini anlıyordu. "Bu konuyu konuşmuştuk. İyi bir fikir değil."

"Kesinlikle. O konuşma boyunca seni çıplak havalı ettim."

"Ben ciddiyim, Joe."

"Ben de."

Keri durunca, Joe da dönüp ona baktı. Kollarını kavuşturmuş dik dik bakıyordu. Sırtarak yanına gitti. "Özür dilerim, bebeğim."

"Geçmişimizin işimi nasıl etkilediğini görüyorsun? Bir de sevişsek neler olur, düşünsene."

"Ah, düşünüyorum. Hem de çok. Beş dakika da bir."

"Yani, birlikte olursak özel hayatımla işim arasındaki sınır belirsizleşecek. Röportajı bitirebileceğimi sanmıyorum." Yani işini kaybedebilirdi. Uğruna çok çalıştığı işini.

"Taraflılığının biraz kayabileceği bir alan var mı? Öpüşmek? Biraz oynamak?"

"Oynamaya başlarsak duramayız."

"Muhtemelen." Joe ona yaklaşp çenesini kaldırdı.

Keri onu durdurmamıştı. Joe dudaklarını ona yaklaştırdı; öpmeden önce dudağındaki yağmur damlasını da diliyle aldı.

Bu öpüşmenin bir yere varmayacağını bildiği için kısa tuttu. Belki de niyeti öyleydi, fakat Keri onun boynuna sarılıp, beyzbol şapkasını düşürünce, ikisi de nefessiz kalana kadar öpüştüler.

Joe derin bir nefes aldı ve yağmurdan ıslanan yüzünü sildi. "Taraflılığın ne âlemde?"

"Biraz... yakıcı."

"Kimse bizi duymadan gitsek iyi olacak."

Kulübeye dönüp yine ıslak kıyafetlerini değiştireceklerdi. Joe, onun dantel iç çamaşırına bir kez daha bakma cesaretini bulamazdı.

"Evet, bana bir soru soracaktın," dedi Keri, soğuk bir gülüşle.

Joe ağzını bir açsa, onu soru yağmuruna tutacaktı. Onu terk ettiği için pişman olmuş muydu? Yatakta yanına sokulsa, onu geri çevirir miydi? Çevirmese eğer, sabah ondan nefret eder miydi?

"Seninleyken orgazm taklidi yapıp yapmadığımı sormayacaksın, değil mi?"

Yo, hayır. O konuya girmeyi hiç istemiyordu. İlk birkaç seferinde biraz bencillik etmişti. "Daha iyi bir soru bulamadığım bir geceye saklıyorum onu."

Karanlıkta Keri'nin gülüşü parladı. "Korkak."

Kesinlikle. "Evet, soru geliyor. Hiç estetik yaptırdın mı?"

"Mike gibi mi?"

"O hikâyeyi biliyor musun?"

"Evet, Bobby anlattı."

"Çocukların kitabında incelik ve ağız sıkılık diye bir şey yazmıyor."

"Fark ettim. Ve hayır, estetik yaptırmadım. Her yerim doğal."

"Gerçek mi diye göğüsleri sıkmak adettendir, televizyon seyretmiyor musun hiç?"

Keri güldü. "İyi denemeydi, Kowalski."

Denemeye değermiş. "Hazır dışarıdayken, duşlara gidelim bari. Geri döndüğümüzde bir hanımefendi gibi davranmanı ve ben üstümü değiştirirken arkamı dönmeni bekliyorum."

Keri gülmeye başlayınca, aralarındaki gerginlik az da olsa ortadan kalktı. Joe'nun içindeki gerginlik ise her an daha da büyüyordu. Onun iş etiğini bir kenara bırakıp soyunmasını ve ter içinde kalmasını istiyordu.

Böyle bir şey olursa Keri kendinden ve ondan nefret edecek ve ilişkileri tuhaf bir hal alacaktı. Bu arada fermuarını çekerken de çok dikkatli olmalıydı.

Perdenin arasından içeri süzülüp Terry'nin gözlerine gelen gün ışığı, onun küfredmesine ve ördüyü başına çekmesine sebep oldu.

Yalnız uyandığı her sabah olduğu gibi akan göz yaşları, yastığına damladı.

Kendini iyi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Koca yatakta isyan eder gibi çaprazlama yatıyordu, çünkü ona bu konuda karışan yoktu. Hiç sevmediği halde yatağa pembe, fırfırlı bir nevresim takımı sermişti, çünkü yine karışanı yoktu.

Bazen ağlamadan uykuya daldığı oluyordu, fakat günü tek başına karşılama zamanı gelince gözleri doluyordu. Buraya geldiğinden beri, mutlu aile tablosuna katlanamadığı için birkaç kez kendini odasına kapatmıştı.

"Islak köpek kıcı gibi kokuyorsun!"

Evet, yeğenleri de uyanmıştı.

Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayacak ve suratında sahte bir gülüşle dolaşacaktı. Son üç aydır bu rolü başarıyla oynuyordu. Evliliğinin yıkılmasını

metin ve güçlü bir şekilde karşılayan, orta yaşlı kadının imajını hiç bozmamıştı.

Kimse onu banyoda, yere oturup saatlerce ağlar-ken görmemişti. Evan'ın deodorantı bitmiştir diye marketin önünde durduğunu, sonra bunun, onun sorunu olmadığını hatırladığını kimse bilmiyordu. Evan kendi deodorantını kendi alabilirdi, çünkü onu terk etmişti.

“Öyle mi, sen de terli haya gibi kokuyorsun!”

“Robert Joseph Kowalski!”

Terry iç geçirerek gözyaşlarını sildi. Boşanma avukatını aramaya bir gün daha yaklaşmıştı.

Karavandan çıktığındaysa, çekirge sürüsüyle ve annesinin o her şeyi bilen bakışlarıyla karşılaştı. Onunla yalnız kalmak istemiyordu, çünkü Evan'la yeniden birleşme konusunu konuşmak niyetinde değildi.

O sözleri söyleyemezdi. *Artık beni sevmiyor, beni sevmesini sağlayamam.*

Her zamanki gibi Kowalski sürüsünü doyurma işine yardımcı oldu. Ama Keri Daniels'in kafasına gözleme tavasını geçirme arzusu gittikçe büyüyordu.

Onunla barışmıştı, ama Kevin ve Joc ile sohbet edişine ve attığı kahkahalarına baktıkça, onu bir kaşık suda boğası geliyordu.

Keri tabii ki eğlenceliydi. Kadının kendinden başka bir sorumluluğu yoktu; hatta hayvan bile beslemiyordu.

Hele kirli çamaşırlardan, tıka basa dolu olduğu için arabasını garaja park edememekten şikâyet etmeye bir başlasın bakalım o kadar eğlenceli olabilecek miydi? Evi çekip çevirmek zorunda olmasa ve her gün Stephanie'nin dertleriyle uğraşmasa, Terry'de eğlenceli olabilirdi.

“Gözlerinle birini ateşe vermek sadece filmlerde olur, Theresa,” dedi annesi.

Terry etrafına bakınca, kahve makinesinin önünde, annesiyle yalnız olduğunu fark etti. Lisa çocukların kahvaltısını hazırlıyordu. Diğer herkes de kahvaltı ediyordu. *Kahretsin.*

“Ne diyorsun, anne?”

“Yalan söyleme. Ona nasıl baktığını gördüm. Çok ayıp. Mutsuzluğunun sebebi o kız değil. Senin inatçılığın.”

“Onu ben terk etmedim anne. Evan kendisi gitti. Neden beni suçlayıp duruyorsun?”

“Seni suçlamıyorum. Onunla konuşmak istemediğin için üzülüyorum. Sorun ne ise düzeltilebilir.”

“Beni... sevmesini sağlayamam, anne.” Terry’nin sesi titreyince, ağlamamak için kahvesine odaklandı.

“Sadece...”

“Yeter.” Terry fincanı bıraktı, yumruklarını sıktı. “Burada olmaz, anne. Herkesin önünde dağılmamı mı istiyorsun? Zaten çok etkilenmiş olan kızımın beni perişan halde görmesini mi istiyorsun?”

“Elbette hayır, tatlım. Ben...”

Terry oradan uzaklaştı. Çünkü yapabileceği tek şey buydu. Mike ve Lisa’nın karavanının yanından geçip, kendi karavanına gitti. Kapıyı kilitledi ve kendini yere atıp ağlamaya başladı.

Joe neler olduğunu anlayamamıştı, fakat çocukları kargaşadan uzak tutmak için dikkatlerini dağıtmaya çalıştı. Keri de ona katıldı. Annesinin ortadan yok olduğunu anlamasın diye, Steph’in bayıldığı Hollywood dedikodularını anlatmaya başladı.

Bir süre sonra Joe annesini yalnız yakaladı. “Ne oldu anne?”

“Evan’la konuşmak bile istemiyor. Evlilikte sorunlar olur ama çaba göstermek gerekir, buruşturup atmak değil.”

“Sen buna karışma. Eve dönünce kendisi ilgilenir bu konuyla. Tatildeyken bile sürekli bu konunun hatırlatılmasına ihtiyacı yok.”

“Konuşmana dikkat et, Joseph. Ben senin anenim. Benimle cahilmişim gibi konuşma.” Anne si kollarını kavuşturdu. “O çok mutsuz. Nasıl biri olduğunu iyi bilirsin. Birini daha mutsuz edecek. Hıncını Keri’den alması büyük haksızlık olur.”

Joe ellerini kaldırdı. “Keri kendine bakabilir. Terry herkesin ortasında olay çıkarmaz. Keri onun tavırlarına bozulursa da bunu ona söyler. Evan’a gelince; hazır olduklarında konuşacaklardır.”

“Üç ay oldu.” Annesinin gözleri doldu. “Zaman geçtikçe işlerin düzelmesi zorlaşır.”

“Zorla güzellik olmaz. Terry’yi mutsuz ediyor-sun. İsrar ederek istemediği bir şeyi yapmasını sağlayamazsın.”

“Sen de çok inatçı-sın. Hepiniz. Babanıza çekmiş-siniz.”

Joe sırtarak annesine sarıldı. "Biraz kendi haline bırak, olur mu?"

Annesi gönülsüz de olsa başını sallayıp abartıyla iç geçirince, Joe çocukların yanına geri döndü. Çocuklar da büyüklerin motor ekipmanlarını selevlerden çıkarıyorlar, Kevin'in kontrolü altında herkesin motorunu sıraya diziyorlardı.

"Kahvaltıda bile rahat durmuyorsunuz, değil mi?" dedi Keri.

Joe gülerek ona döndü. "Günü kaçırmamak lazım."

"Hepiniz hastasınız."

"Bugün benimle mi geleceksin, yoksa kendin mi süreceksin?" Joe içinden, kendi ATV'sini sürmesi için yalvarıyordu. Yağmur altındaki öpücük onu satlerce uyutmamıştı. Çünkü sonrasında olabilecek şeyleri defalarca kafasından geçirmişti. Yine onu arkasına alıp bacaklarıyla kalçasını sıkıştırmasına izin veremezdi.

"Kendim süreceğim. Anneler de geliyor ya..."

On üç kask ve gözlük, yirmi altı tane eldiven dağıtıldı; Terry de gruba katıldı. Çok neşeli görünüyordu.

yordu, fakat ikizi olmayan biri bile onun rol yaptığını anlayabiliirdi.

Hassas ve kırılgan bir ruh halindeydi; ancak öylede olsa, kaskıyla gözlüğünü taktı ve yola çıktılar. ATV'leri aynı ebatta olduğu için Keri'nin, Terry'nin ardından gitmesine karar verdiler. Böylece Keri onu takip edebilecekti. Joe da Keri'nin ardından gidiyordu. Yani önünde hoş bir kalça manzarası vardı.

Başlarda bu hoşuna gitmişti, ama daha sonra her şey karıştı.

Terry çamurlu bir gölcükten geçerken, kenardan dolaşmak yerine tam ortasına girince, ATV'nin arkası havalandı. Çamurun içindeki bir taş yüzünden araç takılıp kalmıştı ve kendi başına kurtulamıyordu.

Joe da Keri'ye fazla yaklaştığı için, onun etrafından dolanamazdı.

Terry'nin, "Arkadan biraz iter misin?" dediğini duydu. Keri'yle konuştuğunu anlayınca içine bir kurt düştü. Bu işin sonu hayırlı bitmeyecekti.

Joe onu uyarmaya fırsat bulamadan, Keri çamurun içine daldı.

Telaşlandı. Keri ile kardeşi arasında bir seçim

yapmak için otuz santyesi vardı. Öte yandan, ağzını kapalı tutmak onu daha sevimli hale getirmeyecekti. Keri ise yakında Los Angeles'a geri dönecekti, ama Terry hep buradaydı.

Ayrıca, ikisi de aralarında ateşkes imzalamıştı.

Keri ATV'yi dikkatle tepeye doğru sürdü. Çocuklar Joe'nun arkasındaydı, onların da arkasında Lisa ve Mike vardı. Herkes gösteriyi izlemek için durmuştu.

"Devam et," dedi Terry. "Tam arkama yanaş ve hafifçe vur."

Keri'nin ona yaklaşmasına birkaç adım kala Joe fikrini değiştirip onu uyarmak istemişti, fakat çok geç kalmıştı.

Terry ön frenleri sıkı, sertçe gaza bastı, arka tekerlekler çılgınca dönmeye başladı. Keri bir anda çamur deryası içinde kalmıştı.

"Gülümse!" diye bağırdı Bobby.

Çamur deryasından uzakta olan üç yetişkin ise, "Kahretsin," diye mırıldanmıştı.

Dokuz

Keri şoka girmiş, nefesi kesilmiş, küçük bir kız gibi çığlık bile atamamıştı. Bir süre geçtikten sonra çamurlu su içinde boğulmak üzere olduğunu anladı. Soğuk, çamurlu su.

Sular kaskından damlıyor, tişörtünün altından tene sızıyordu. Gözlüklerinden hiçbir yeri göremiyordu. Eldivenli eliyle ağzını sildi.

Gözlüklerini çıkardı. Terry ona gülüyordu.

Arkada Kowalski çocuklarının seslerini duyuyordu. Göz ucuyla Bobby'nin fotoğraf makinesini kapıp geldiğini gördü. Harika. Aile albümüne bir poz daha.

"Ne halt ediyorsun, Terry?" diye kükredi Joe. Tepkisi her şeyi açıklıyordu. Terry, onu bilerek çamurun içine çekmişti. Çıldırılmış olmalıydı.

Pek de samimi olmayan barışın sonu gelmişti işte. Keri omzunun üstünden arkasına baktı, herkes çok eğlendiğini gördü. Ama Joe çıldırmıştı.

Joe onun baktığını görünce, "Geri vitesle tak," diye seslendi.

Keri sorunsuzca geri vitesle takıp çamurdan çıktı. Ormandan geçip kamp alanına gidecekti; sonra da bir araba kiralayıp doğruca hava alanına. Akşama ait olduğu yerde, Los Angeles'ta olabilirdi.

Yüz bakımı. Masaj. Çay. Eğlence olsun diye hayatını zindana çeviren çılgınlar da olmayacaktı etrafında.

Motoru çamurdan çıkardığında ortalık biraz yatışmıştı. Keri, Joe'nun gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. "Hiç komik değil."

Fakat o kendini tutamayıp güldü. "Kusura bakma, bebeğim, ama komik. Kabul töreni gibi düşün. Vaftiz gibi."

"Bence kardeşin kindar bir sürtük."

"O da var. Kenara çek de yanından dolaşayım."

Keri epeyce kenara çekilmek zorunda kaldı, çünkü Joe'nun ATV'si çok büyük, tekerlekleri de çok genişti.

"Uslu dur, Joe!" dedi Terry. Keri onun artık gülmediğini görünce memnun oldu.

Joe, Terry'nin arkasına yanaştı ve hafifçe onu itti. Terry motoru çalıştırıp ilerledi. Keri suratını asmış, yüzündeki çamuru siliyordu.

Birden, Mary bağırdı. "Joseph Michael Kowalski, sakın..."

Mary'nin sözleri Joe'nun motorunun sesiyle duyulmaz oldu. Joe gaza yüklenip kendini yana yatırdı, motorla daireler çizmeye başladı. Tekerlekler havalandı, sadece çamur değil, bir çamur dalgası yükseldi ve Terry'nin üstüne yağdı. Keri onun öfkeli haykırışını duydu.

Herkes Joe'yu takdir etmiş, tezahürat ediyordu. Ama Terry motordan inip ölümcül bakışlarını ikizine dikince sustular. Keri sevincini saklamıyordu. Danny elini kaldırıncaya da ona bir beşlik çaktı.

"Pislik," dedi Terry.

"İntikam kötüyümüş, değil mi?"

Keri intikamın daha bitmediğinin farkındaydı. Onu ıslatan Joe olsa da, Terry bu yüzden onu suçlayacak ve mutlaka intikamını alacaktı.

Ama eski en iyi arkadaşını bayat çikolata kılığında görmek buna değdi.

"Yeter artık," dedi Mary. Olay anında kapandı.

Arkadan gelen Kevin, çamur birikintisine vardığında neler olduğunu anlayamadı. Keri ve Terry'ye bakıp gülmeye başladı. "Çamur güreşi mi yaptınız? Biriniz ablam olmasaydı muhteşem olurdu."

"Kapa çeneni," dediler ikisi birden.

Joe'nun motorunda ayna vardı, Keri bu aynaya bakmak gibi bir hataya düştü. Gözlüğün boşluğu dışında yüzünün her yeri çamurla kaplıydı. Kaskı ise leş gibi olmuştu. Lisa dijital kamerasıyla onu çekip gösterdi.

Keri kendini tanıyamıyordu. Ne Tina, ne de Kaliforniya'daki tanıdıkları onu tanıyabilirlerdi bu haldeyken.

Joe yanına yaklaştı, "İyi misin bebeğim," diye sordu.

"İyi görünüyor muyum? Çamura bulandım, leş giyim. Tırnaklarıma baksana. İyi görünüyor muyum?"

"Dönünce duş alırsın. Büyütecek bir şey yok."

"Büyütecek bir şey yokmuş. Yüz ve tırnak bakı-

mına ne kadar para gidiyor, sen biliyor musun? Büyütecek çok şey var. Çok teşekkürler fakat bunların hiçbiri bana göre değil."

"Çamurlu yüzünle de çok güzelsin."

"Şimdi böyle dersin tabii."

"Seni çamurlu suratından öpebilirdim."

"Sakın." Keri onu itti.

"Yine ailenin önünde beni öpmeyeceksin."

"Sonra mı öpeyim?"

"Benim sorunlarımdan, senin beni ne zaman öpeceğini merak etmen konusuna ne zaman geçiverdik?"

"Suratın kirli. Niyetin de öyle. Ben bir erkeğim. Her şey birbirine doğal olarak bağlanıyor."

"Los Angeles'a döndüğümde vücudumdaki bütün gözenekleri buharla temizleteceğim. Bir daha da çamur banyosu yapmayacağım."

"Evine dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur," dedi Joe. Keri onun gerildiğini hissetti çünkü gözlerindeki neşeli ifade birden kaybolmuştu.

Neden? Los Angeles'tan, eve dönmekten bahset-

ti diye mi? New Hampshire'a onu görmeye gelmediğini açıkça belirtmişti oysa.

"Sorularım bitmeden dönemem. O kadar kolay pes etmem."

"Ben de." Keri, onun bu sözlerle neyi kast ettiğini anlayamadı, ama sormaya da cesaret edemedi.

Terry mahsur kalmıştı. Lisa'nın kurutucuya koyduğu çamaşırları bırakmak için Mike ve Lisa'nın karavanına uğramış, kapıyı ardından kapatır kapatmaz Mike ve Lisa kamp alanlarına dönmüşlerdi.

Kavga ediyorlardı.

O yüzden de Terry kararsız kalmıştı. Kavganın ortasında varlığını belli etmesi utanç verici olabiliirdi. Bu yüzden Mike ve Lisa kavgalarını bitirene kadar oturup beklemek zorundaydı.

"Michael, sadece bir yere gitmeden önce çocukların dağıttıklarını biraz toplamayı istedim."

"Hayır, art niyetlisin. Herkese benim yerimde olup, karın evde çalışıp dururken arkadaşlarıyla gezmek istediğini söylüyorsun."

Terry yavaşça iç geçirdi ve başını ranzaya yas-

ladı. Biri gelse de şu kavga sona erse diye bekliyordu, çünkü bu sonu olmayan bir konuydu. Terry ve Evan, Stephanie bebekken bunun kavgasını çok etmişlerdi. Üstelik sadece tek çocukları vardı.

"Yalan değil, değil mi?"

"Çocukların dağınıklıklarından o kadar şikâyetçiysen ne diye bir tane daha yapmak istiyorsun?"

Kahretsin. Şimdi de Lisa, Mike'a neden bir kız bebek istediği masalını anlatacaktı.

"Neden bebek konusunu gündeme getirdim, bilmem. Çünkü bebek yapmak için önce sevişmek gerekir."

Terry onları duymamak için başka şeyler düşünmeyi denedi.

Çamaşırları bıraktıktan sonra kulübeye gitmeyi düşünmüştü. Herkes duşunu aldığı için, Keri'nin yatışıp yatışmadığına bakacaktı. Joe oralarda diye temkinli davranmak gibi bir niyeti yoktu. Tatilde bu kadar kargaşa fazlaydı.

Anlaşılan Mike yola gelmişti. "Buraya iki haftayı seninle kavga ederek geçirmek için gelmedim. Seks konusunda özür dilerim, ancak ne zaman aklıma gelse, bebek konusu kafama takılıyor."

"Boş ver. Ben de kavga etmek istemiyorum. Ben çamaşırları toplayacağım. Sen de git Kevin'la takıl."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Evet de, diye düşündü Terry. Mike'ın onun gönülünü almaya çalıştığını biliyordu. Lisa'ya zeytin dalı uzatıyordu.

"Hayır, ben hallederim."

"Peki, o zaman. Ben birazdan dönerim."

Terry başını kaldırıp bakınca ikisinin de birbirlerinden uzaklaştığını gördü. Onlar gözden kaybolunca çıkıp kendi karavanına döndü. Kulübedeki dramanın seviyesini öğrenmeden önce bir içkiye ihtiyacı vardı.

Stephanie kanepeye uzanmış, defalarca izlediği bir filmi yeniden izliyordu. Kapı açılınca dönüp bakmadı bile.

"Buraya televizyon seyretmeye gelmedik, Steph. Yağmur yok, hava soğuk değil, dışarı çıkmalısın."

"Ne için?"

Güzel soru. "Yürüyüş yap. Çocuklara—"

"Çocuklara mı bakayım? Sağ ol."

Terry iç geçirdi, kızının kafasını kapıya çarpma isteğine karşı koymaya çalıştı. Kurallar çok açıktı. Yağmur yağmıyorsa, hava kararmamışsa, soğuk değilse, televizyon açılmıyacaktı.

İyi de, parkta yapacak ne vardı? Salıncak mı? Steph artık büyümüştü. Çocuklukla genç kızlık arasında bir yerdedi. Ama oturup hiçbir şey yapmanın keyfini sürece kadar da büyük değildi.

Geçen yıl oğlanlarla birlikte koşturup oynar, kurbağa yakalar, ormana giderdi. Ama bu yıl yaşından mıdır, cinsiyetinden midir, yoksa hayata bakışından mıdır bilinmez, kendi içine kapanmıştı.

"Ben Joe dayına gidiyorum. Geliyor musun?"

"Hayır. Sen yine Keri'yle uğraşacaksın zaten."

"Çok ayıp. Aynı şeyi Keri bana yapmış olsaydı herkes çok eğlenceli bulurdu. Ama ben yapınca sürtük oluyorum."

"Babamla boşanacak mısınız?"

"Steph." Bir kadın bir günde kaç ailevi sorunla uğraşabilirdi? "Üç aydır ayrıyız. Herhalde artık boşanmanın gündeme geleceğini tahmin ediyorsundur."

"Ne zaman?"

"Döndüğümüz zaman. Daha fazla ertelemenin bir anlamı yok."

Kızının Evan'a benzeyen gözlerindeki yaşları görünce içi burkuldu. Dolaptan bir şişe su alıp birkaç aspirin içti. Günün gidişatına bakılırsa stres yüzünden baş ağrısının olması çok normaldi.

"Kuralları bozduğumu biliyorum, anne, ama şu anda kimseyi görmek istemiyorum."

Kızının sesinde anlayış bekleyen bir ifade vardı. Bu Terry'yi yumuşattı. Bugünü de televizyon seyrederek geçirsın madem. Sonuçta o da tatildeydi ve diğerleri de pek eğleniyor sayılmazdı.

Eğilip kızının başını öptü. "Peki, tatlım. Ben kulübeye gidiyorum."

"Peki. Keri'ye iyi davran."

Kızını duymazdan geldi ve tam çıkarken Lisa'yla karşılaştı. "Selam. N'aber?"

"Çamaşırları sen mi topladın?"

"Evet. Biraz önce. Sizinkileri yatağa bıraktım."

"Sağol. Ben de deliriyorum sandım. Sonra da biri çaldı sandım. Ama çocukların iç çamaşırlarını kim ne yapsin?"

"Ben kulübeye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Kowalski erkekleri bugünlük bana yetti. Steph nerede?"

"Film izliyor. Bugün pek keyfi yok, o yüzden üstüne gitmedim. Her şey yolunda mı?" Olmadığını biliyordu.

"Tabii." Lisa yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. "Ben biraz kitap okuyacağım. Mike çocukları balığa götürdü. Biraz kafamı dinleyeyim."

"Ben de birazdan dönerim. Sonra da birlikte yemeği hazırlarız."

"Tamam. Keri'ye iyi davran, olur mu?"

Tanrım, ne oluyor herkese böyle?

Keri, Joe'nun yatağında gerindi ve onun bilgisayarında yazı yazışını seyretti. Onu yalnız bırakmayı düşünmüştü, fakat canı sıkılıyordu.

Çalışmayı denemiş, ancak sonra da bunalmıştı. Soru ve cevaplara her bakışında bir yazı çıkarmaya çalışmış olsa da, içindeki gazeteci tatil rehabetine kapılmıştı.

Sonunda başaramayıp işinden atılacaktı galiba.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Kevin'a ne oldu?" diye sordu. Bu konuyu makalesinde kullanamazdı aslında. "Polisliği neden bıraktı?"

Joe ona döndü. "Kev'i bilirsin. Tam bar işletecek bir tiptir. Değil mi?"

Bir şey saklıyordu. Keri eğer yanılmıyorsa, sakladığı büyük bir şeydi. "Aramızda kalacak, Joe. Kurallarını kabul ettim, ailene zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"İnsanlar yirmi yılda çok değişir, bebeğim."

"Saçmalama. Onların mahremiyetime saygı göstermeyeceğimden emin olmasaydın beni buraya getirmezdin."

Joe güldü. "Haklısın."

"Sadece merakten soruyorum. Art niyetim yok. Hem o kadar pislik yapmasına rağmen, Terry'ye kocası hakkında tek laf etmedim, değil mi?"

"Evet, ama Kevin'a acıyan gözlerle bakarsan, sana anlattığımı anlar. Zaten işin aslını da tam olarak anlatmadı. Boston karakolunda çalışan bir arkadaşımından duydum ben de."

"Tanrım, Joe, gizlilik sözleşmesi mi imzalayayım?"

"Peki, peki. Kevin çok çalışıyor, ama ilerleyemiyordu. Hep kötü semtlerde, olmadık saatlerde çalışıyordu. Bir gün bir şey unuttuğu için evinin

önünde durmuş. Amirini karısıyla basmış. Adamı da ödöresiye dövmüş."

"Tanrım. Tutuklandı mı?"

"Amirinin kızı politikacılardan biriyle evli olduğu için olayın duyulmasını istemediler. Kevin istifa etti, boşanma davası açtı. Olay bu."

"Zavalılık."

"Acımak yok! Ciddiyim, Keri."

Ayak sesleri duydular, sonra kapı çalındı. Keri iç geçirerek yastığa gömüldü.

"Kapı açık," dedi Joe. Terry içeri girince Keri gözlerini devirdi.

"Selam, n'aber?" dedi Joe.

"Selam. İyilik. Sana bir bakayım dedim. Çalışıyor musun?"

"Biraz." Keri suçluluk duydu.

O başka bir işle meşgul olsaydı Joe daha çok çalışabilecek, ailesi hakkındaki soruları cevaplamak zorunda kalmayacaktı. Ama Keri de ne yapsın? Balığa çıkmayı sevmiyordu, Stephanie de ortalarda yoktu. Lisa, Mary'yle beraberdi, Terry'yle zaman geçirecek hali de yoktu. Ama o yine de gelip kendisini bulmuştu.

"Çamur meselesi için özür dilerim," dedi Terry.

Terry'nin durumu onunkinden daha berbat olduğu için, olayı daha fazla büyütmem istemedi. "Aslında çok komikti, ama Joe o yaptığı şeyi bana öğretmeyecekti."

Terry gülümsedi. "Ön frenleri sıkıp gaz veriyorsun."

"Hangisinin ön fren olduğunu da göstermez ki."

"Tabii göstermem, arkandan ben geliyorum."

"Ben anneme bakacağım," dedi Terry. "Aramızda gerginlik olmadığından emin olmak istedim."

"Yok," dedi Keri. Doğru söylüyordu. Ama son bir söz söylemeden edemedi. "Joe bunu aileye kabul töreni gibi görmem gerektiğini söyledi."

Terry limon yemişi gibi suratını buruşturarak, yapmacık bir gülüşle çıkıp gitti.

Joe gülüyordu. "Onu sinirlendirmek için öyle dedin."

"Laf sokmak istedim, sinirlenmesi de hoşuma gitti."

Joe kalkıp gerinirken o da başını çevirdi. Geçmişe dair aklına gelenler ve onun kaslarını esnetmesi

gözden kaçacak gibi değildi. Keri onun üstüne atlamadan buradaki zamanını doldurmak istiyorsa, bu görsel işkenceye teslim olacağına, yapacak daha iyi bir iş bulmalıydı.

"Mike ve Kevin motor gezisine çıkacaklardı," dedi Joe. "Erkek erkeğe. Sakıncası var mı?"

"Bu sefer neye mal olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"En son kardeşlerinle gittiğinde neredeyse havuzda boğuluyordum, sonra da yeğenlerinle yemeğe çıkmak zorunda kaldım."

"Ama çok usluydular."

Keri çok eğlendiğini itiraf etmek istemedi. "Ha, marshmelovları da unutmayalım. Saçlarıma pek çok şeyle bakım yaptırmıştım, ama sıcak çikolatayla asla."

Joe ranzaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Sıcak çikolata iyi giderdi aslında. Bu sefer çocuklar olmadan."

Kahretsin. Keri yüzünün ve ensesinin kızardığını hissetti, o da bunu fark etmiş olmalıydı. "Ekstra kremalı mı?"

Gol! Fermuarının altındaki kabarıklığı saklamak

için Joe'nun kıvranıp durduğu gözünden kaçmamıştı.

"Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"Daha bir şey görmedin."

An

Ertesi gün Terry, Keri'yle Evan hakkında konuşma isteğiyle mücadele ediyordu. Bu durum canını sıkı-mıştı, çünkü imzaladıkları ateşkes bir işe yarama-mıştı. Çamura bulama olayının üstüne, hoşlanma-dığı bir kadına neden güvenecekti?

Bunun mantıklı bir sebebi olması gerekirdi. Aile dışında biriyle konuşmak iyi gelebilirdi. Ailesinde-kiler destek oluyorlardı ama bir yandan da çekini-yorlardı, çünkü Evan da yıllardır ailenin bir parçası olmuştu. Erkek kardeşleri onu bir arkadaş gibi gö-rüyorlardı ve ne olursa olsun, o Steph'in babasıydı.

Herkes Terry'ye laf söylememeye dikkat ediyor-du. Niyetleri iyi olsa da, Kowalskiler ona yardım etmekten çok duygularıyla ilgileniyorlardı. Ama Terry'yi pek sevmeyen biri, ona daha dürüst dav-ranabilirdi.

Ama Keri Daniels'a güvenmek?

Özel hayatını onunla paylaşmaya karar verdikten bir saat sonra, Keri'yi yalnız yakaladı.

Hava sıcaktı, Mike ve Lisa çocukları havuza götürmüşlerdi. Joe yazıyordu. Kevin kamp arkadaşlarıyla motor gezisine çıkmıştı. Annesiyle babası ise karavanlarında gözleri kapalı bir halde televizyon seyrediyorlarmış gibi yapıyorlardı.

Herkes kabuğuna çekilip ortalık sakinleşince Terry ile Keri yalnız kalmıştı.

Terry fikrini değiştirmeden, ya da Keri bir baha-neyle kalkıp gitmeden, hemen konuya girdi. "Hiç evlendin mi?"

Keri şaşırdı, bir sandalyeye çöktü. "Hayır. Dikkatimi işime verdim."

Terry çakmağı yakıp odunları tutuşturdu, o da bir sandalyeye oturdu. "Bense tam tersini yaptım, bütün dikkatimi aileme verdim."

"Evan giderken böyle mi dedi?"

"Ona o kadar anaç davranıyormuşum ki, evliliğin bütün eğlencesini ve tadını kaçırmışım."

Keri onu teselli eden sözler söylemedi sadece

homurdandı. "Siz flört ve nişanlılık evresini atlayıp doğruca 'ölüm bizi ayırana kadar' safhasına geçemediyseniz, Evan onu neyin beklediğini bilmediğini iddia edemez. Sen anaç bir tavuksun."

"Değilim."

"Barbie bebeğimi banyoya kilitlemiştin, hatırladın mı? G.I. Joe uğruna Ken'i terk etmesin diye."

"G.I. Joe ona kötü davranıyordu. Babam o akşam yemeğine taco getirmeseydi asla merhamet etmezdim."

"Ayakkabımın bağı çözüldü diye parka giden koca sınıfı durdurmana ne demeli?"

"Sarsaktın, düşseydin hepimiz üstüne devrilebilirdik."

Keri gülmeye başladı. Terry de ona katıldı. Bu iyi gelmişti.

"Noel askerlerinin savaşı vardı bir de." Keri katıla katıla güliyordu.

Terry onun annesi ve tatil boyunca odaya dağıttığı kurşun askerlerini hatırlamasını hiç bekle-miyordu. Şükran Günü'nde rafta boş yer kalmışsa, hindi bitmeden kurşun askerler yerlerini alırdı. Bir defasında Terry askerleri odaya dizip geçit töreni

yapmayı kafasına koymuştu. Askerler düzenli bir gruptu ne de olsa.

Böylece yedi yaşındaki Terry ile annesi arasında iki hafta süren bir mücadele başlamıştı. Terry askerlerini diziyor, annesi de topluyordu. Noel Baba'nın yaramaz çocuklar listesine gireceğini söyleyerek tehdit etmesi bile Terry'yi vazgeçirmemişti.

Keri gülmekten yaşayan gözlerini sildi. "Annen annemi aramıştı, ben de biri öldü sanmıştım. O askerleri yapıştırdığına hâlâ inanamıyorum."

O kadar çok güldüler ki, kendilerine gelmeleri beş dakika sürdü. Böylece Terry aralarındaki soğukluğun geçtiğini hissetti. Hayatında eksik olan şey buydu. Onu soyadı ya da evliliği ile değerlendirmeyen gerçek bir kız arkadaşı.

Keri bu role uymuyor olabilirdi, hatta yakında buradan gidecekti, ama şu anda onunla idare edebilirdi.

Keri biraz soluklandıktan sonra, "Belki de orta yaş krizine girmiştir," dedi.

"Bunu duymuştum. Bence bahane ediyor."

Ortadaki ateş yanmaya başlayınca Keri sandalvesini biraz geri çekti. "Haydi bir oyun oynayalım.

Ben magazin dergilerini çok okurum, bu yüzden tam bir test delisiyim. Şimdi bana Steph'e en çok söylediğin beş cümleyi söyle."

Terry bunun nereye varacağını anlamamıştı, fakat arkadaşının hayallerini yıkmak da istemedi. "Peki. Seni seviyorum. Günün güzel geçsin. Ayakbılarını çıkar. Ödevini yaptın mı? Ve... Tatlı rüyalar."

"Şimdi de kocana en çok söylediğin beş cümleyi söyle. Ama dürüst ol."

Terry gözlerini kapatıp Evan'ı hayal etti. "Ayakbılarını çıkar. Çöpü attın mı? Yemek beş buçukta. Çimleri biç. Ve... Çoraplarını katlamak bu kadar mı zor?"

Elleriyle yüzünü kapatıp iç geçirdi. "Ben de kendimle evli olmak istemezdim."

"Şimdi daha mı mutlu? Biriyle görüşüyor mu?"

"Onunla konuştuğumda pek de mutlu değildi, ama sanki ben biraz... şirretlik etmişim. Biriyle görüşüyorsa da, benim haberim yok."

"Onu aramalısın."

Terry güldü. "Üç ayda ancak on kelime konuştuk onunla, şimdi de aramamı mı söylüyorsun? Delir-

din mi? Evde olsa bile, ki eminim işteditir, ne diyeceğim?”

“Evde olmaması daha iyi. Telesekretere mesaj bırakırsın. Onu düşündüğünü, özlediğini, tatil dönüşü onunla kahve içmek istediğini söylersin. O seni arayamayacak nasılsa. Tatilden dönmeni sabırsızlıkla bekleyecek.”

“O beni terk etti, Keri. Onu nasıl affederim, bilmiyorum.”

“İnsanlar bazen kırılmamak için sevdiklerini üzerler. Aşk ikinci bir şans vermek demektir.”

“Joe gibi mi?”

Keri'nin mutlu ifadesi bir anda yok oldu. “Ben burada ikinci bir şans için bulunmuyorum. İşimi yapıyorum. Bu arada da birlikte hoşça vakit geçiriyoruz.”

“Onu terk ettiğinde Joe mahvolmuştu.”

“Anlattı. Ama bu sefer öyle olmayacak, çünkü gideceğimi biliyor.”

Ama Terry o kadar emin değildi. O ikizini herkesten iyi tanırdı, Joe sadece hoşça vakit geçirmiyordu. Onu affetmeye ve kaldıkları yerden devam etmeye hazırdı.

“Onu arayacağım.” Terry yerinden fırladı. Evan'a dönmesi için yalvarmayacaktı nasılsa. “Ama kimseye söyleme.”

“İki gözüm önüme aksın ki kimseye söylemeyeceğim.”

Terry donakaldı. “Tanrım, yıllardır bunu duymamıştım. Hatırladın demek.”

Eski günleri anmak onu neşelendirmişti. Havuzdakiler kendisini göremesin diye uzun yolu kullanarak kampın marketine gitti. Çünkü onu görecektik olurlarsa gazoz ve dondurma isteyecelerdi.

Jetonlu telefona para atıp kocasının yeni numarasını çevirdi, telefon dört kez çaldı.

Selam, ben Evan.

Ve ben de hafta sonu burada bulunan Steph!

Bip sesinden sonra mesaj bırakın.

“Selam, benim... Sadece, seni özlediğimi söylemek için aradım.”

Terry bir anda telefonu kapattı. Kıpırmızı olmuştu. Ne halt etmişti böyle?

Joe paragrafı bitirmek için yarım saat mücadele

verdikten sonra belgeyi kaydedip dizüstü bilgisayarı kapattı.

Keri uzun zamandır ortalarda görünmüyordu. Kitabının başkahramanı olan görünmez varlığın, karısını taciz ederken ne yapacağını düşünmek yerine, Keri'nin nerede olduğunu düşünüyordu.

Kitabın yazarı, Terry ile Keri'yi kamp ateşinin başında sohbet edip gülüşürlerken görünce ne yapacağını bilemediği için rahatsız oldu. Çocukluk anılarını tazelemiyorlarsa eğer, bu manzara biraz endişe vericiydi, çünkü tek ortak noktaları çocukluklarıydı. Ve ikisinin de Joe hakkında anlatacak pek çok hikâyesi vardı.

Utanc duyacağı şeyler duyma riskini almamak için, yanlarına gitmeti ve oradan uzaklaşarak kendine bir arkadaş aramaya başladı. Kevin'in ATV'si ortalarda görünmüyordu, herhalde arkadaşlarıyla gitmişti. Seslere bakılırsa sürünün geri kalanı da havuzdaydı. Bu yüzden o da havuza yöneldi, kırgınlıkları tamir ettiklerini umduğu iki kadından da böylece uzaklaştı.

"Joe amca!" diye bağırdı Bobby. "Bana bak!"

Bobby suya dalıp, Mike'ın attığı fosforlu çubuğu çıkardı.

"Harika!" diye bağırdı Joe. Bobby sırtı ve yenisinden daldı.

Mike kalkıp onun yanına geldi. "Çalıştığını sanıyordum."

"Kafamı veremiyorum."

"Terry ile Keri'nin gülüşüklerini duydum. Neler oluyor?"

Joe başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. İşlerine de karışmıyorum."

"Birbirlerini boğazlamalarından iyidir. Havuza girecek misin?"

"Mayomu giymeye üşeniyorum. Siz motorla gizecek misiniz?"

Mike iç geçirdi. "Muhtemelen hayır. Lisa çok sık olduğunu söyledi. Ben de buralarda kalsam iyi olacak, yoksa tatilin geri kalanını serada geçireceğim."

Joe gülünce, Lisa dönüp ona baktı ve el salladı. Çocuklar dalıp çıkarken o da onlara göz kulak oluyordu. Joe da ona el salladı.

"Yine başını belaya mı soktun?"

Mike çocukların havuzdan çıkardığı fosforlu çubukları tekrar suya attı. "Yine değil. Hep var olan

bir şeydi zaten. Senin kafan rahat. Canın ne isterse yaparsın."

Haklıydı. Joe canı ne isterse yapabiliyordu. Çünkü onu umursayacak kimse yoktu. Mike birkaç saat motorla gezme özgürlüğüne sahip olmayabiliyordu, fakat kötü günündeyken, hayatında dertleşebileceği; endişelendiği, hüznünlendiği, ya da sevinçli bir haber aldığında bunu paylaşabileceği biri vardı.

Joe koca yatağında canı isterse çaprazlama yatabilirdi, çünkü sarılıp uyuyacak kimsesi yoktu. İstedikini yiyebilirdi, çünkü sofrası tek kişilikti. Tuvaletin kapağını indirmeyebilir, çoraplarını yerlere atabilir, müziğin sesini açabilirdi.

"Evet," dedi ve kardeşinin omzuna vurdu. "Ben rahatım. Bir şeyler alıştıırıp çalışmaya devam edeceğim."

Markette sosisli sandviç ve patates kızartması vardı. Kız kardeşi ise o, Mike'la konuşurken yolun öbür tarafından dolaşmıştı. Elinde gofretlerle bira dolabını kontrol ediyordu. "Selam, kardeşim."

Terry hırsızlık yaparken yakalanmış gibi telaşla döndü. "Joe! Ne yapıyorsun burada?"

Joe sosisli sandviçi gösterdi. "Ne oldu?"

Terry kızarmıştı. "Hiç. Neden?"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Çok sıcak. Gofret ve soğuk bir şeyler istedi canım. Uğraşma benimle."

Yalan söylüyordu elbette. Gofret ve içecek bir şeyleri, liseden beri, gergin olduğunda tüketiyordu. Terry bir şeylere üzülmüş olmalıydı.

"Keri'yle gülüştüğünüzü duydum. Neye gülüyordunuz öyle?"

Terry omuz silkti. "Kurşun askerleri hatırlıyor musun?"

"Ah, Tanrım." Ne tatildi ama. "Keri'ye de bir şeyler alalım mı?"

"Ben bir şeyler daha alıp Steph'in yanına gideceğim. Televizyon seyredeceğiz."

Joe buna şaşırsa da üstelemedi. Kowalskilerin tatil döneminde, Terry'nin televizyon kuralı hiç değişmezdi. Sadece, hava kötü olduğunda televizyon izlemeye izin vardı.

"Ben de Keri'nin yanına gideyim o zaman." Joe aldıklarını kasiyere gösterdi, o da hesaba yazdı. "Görüşürüz."

Keri'yi fazla aramasına gerek kalmadı. Siyah mayosu ve pareosuyla ona doğru geliyordu. Pare-

oyu kalça hizasında bağlamış olması, Joe'nun nefesini kesti.

"Selam bebek, sandviç ister misin?"

"Hayır. Ben biraz serinleyip çocuklarla takılacağım."

"Gönüllü olarak mı?"

Keri'nin gülüşü Joe'nun kasıklarını sızlattı. "Evet. Sen çalışacak mısın?"

"Evet." Başka ne diyebilirdi ki? *Hayır, hayalârimizi buzlu suya sokacağım ve çocukların önünde sana saldırmamaya çalışacağım.*

"İyi eğlenceler." Keri havuza yöneldi.

Evet. Yanıp sönen imlece bakarak ve Keri'nin bacaklarını upuzun gösteren o siyah mayoyu ya da bacaklarına sürtünen pareosunu düşünmemeye çalışarak, ne de çok eğlenecekti.

"Babamın kamyoneti!"

Terry kitabından başını kaldırmadı. "Benziyor. O olamaz."

"Ama babam kullanıyor."

İşte bu Terry'nin dikkatini çekmişti. Başını kaldırıncaya Evan'ın kamyonetini park edip indiğini gördü. ATV'si de kamyonetin arkasındaydı.

Terry onu, daha dört saat önce aramıştı.

"Selam, bayanlar," dedi yakında eski kocası olacak olan adam.

Evan, Kowalski erkekleri gibi uzun boylu değildi; orta yaşlı ve hafif göbekliydi, fakat Terry onu gördüğü ilk günden beri çok beğenirdi. Koyu sarı saçları biraz kabarıktı, Terry onun, gittiği berberin adını bile bimediyini düşündü.

"Ne işin var burada?" İlgisiz görünmeye çalışıyordu.

"Ben de seni özledim." Evan ona göz kırpıp, kızına döndü. "Ve Steph'i görmek için hafta sonunu bekleyemedim."

Terry telefon etmeden önce, Evan kızını bir hafta da daha görmeyebilirdi, çünkü bu onun için önemli değildi. Ne diyeceğini bilemedi. Tüm o yaptıklarından sonra Evan, nasıl bir şey olmamış gibi çıkıp gelebiliyordu?

"Dört numaralı kamptayım," dedi Evan. "Çadırı-

ını kurmaya çalışırken kardeşlerin gelip beni seyredebilirler. Tabii yardım etmeyeceksen."

"Kurulum kılavuzun vardır mutlaka."

Keri'nin dolduruşuna gelip ona telefonda hislerini açtı diye, Evan'ın onu bu duruma sokmasına kızmıştı.

"Sen yardım eder misin?" dedi Evan kızına. Steph'in gözleri parladı. Fişi prize bile sokmaktan aciz bir kızın, bir anda çadır kurma ustası kesilmesi ne kadar da komikti.

Yirmi dakika geçtikten sonra, Terry'nin avuçları tırnak izlerinden kıpkırmızı olmuş haldeydi. Çadırı yanlış kuruyorlardı. Köşe kazıklarını çakmadan önce, çadırı yeterince germemişlerdi, ayrıca Steph kazıkları uygun mesafede yerleştirmiyordu. Kurulum kılavuzu çalılıklara atılmışken, çadırı düzgün kurmayı nasıl bekleyebilirlerdi?

Bu onun sorunu değildi. Adam onunla evli olma-ya devam etmek yerine, yalnız kalmayı seçmemiş miydi? Gecenin bir yarısı, kurduğu çadır tepesine geçip de içeride mahsur kalınca, istediği kadar yalnız kalabilirdi.

Arkasından omuzlarına dolanan kolları hissedin-

ce, gelenin Joe olduğunu anladı ve sırtını ona yasladı. "Neler oluyor?"

"Keri Daniels."

"Evan, Keri'yi görmeye mi gelmiş?"

"Hayır. Kız arkadaşın beni dolduruşa getirdi. Evan isteyken evini arayıp telesekreterine mesaj bıraktım ve onu özlediğimi söyledim." Aptalca bir fikirdi.

"Bu iyi bir şey o zaman. Sen aramışsın, o da gelmiş."

Terry homurdandı. "Kızından ayrı kalmamak için gelmiş."

"Gidip onu pataklayayım mı?"

Joe, Terry'yi güldürmeyi hep başarırdı. "Kurmayla çalıştığı çadır onun hakkında gelir nasılsa."

Joe ona sıkıca sarılıp çenesini omzuna koydu. "Bu hafta sonu onu dışlama, Terry. Seni üzdüğünü biliyorum, ancak bir erkek gözüyle bakınca, buraya kadar gelmesi büyük bir şey."

O sırada Kevin'la Mike'ın dört numaralı kamp alanına gittiklerini gördüler. İkisi de gülerek başlarını iki yana sallıyorlardı. Terry buna kızmıştı. Şimdi kardeşleri ona yardım edecek, böylece Evan da, gecenin ikisinde herkesi uyandırıp yardım isteme utancından kurtulacaktı.

“Biraz rahat ol,” dedi Joe. “On üç yıl birlikte yaşadımız. Sen kardeşimizsen, o da arkadaşımız. Buraya kadar gelmişken, ona sırtımızı dönmemizi bekleyemezsin.”

“Ben ne yapacağım peki?”

“Onunla konuş. Buraya geldiğine göre hâlâ bir şans var demektir.”

“Tanrım, annem sana da mı söyledi bunları?”

“Tuhaf gelebilir, fakat seni seven herkes aynı şeyleri hissediyor. Neden acaba?”

“Çünkü hepiniz baş belasısınız.”

Joe ona yine sarıldı ve sonra bıraktı. “Ona hissettiklerini anlat, kardeşim. Seni ne kadar üzdüğünü bilsin.”

Terry’nin Evan’a ağlamak gibi bir niyeti yoktu. Kendisini terk eden Evan’dı. Bunun kendisini nasıl yıktığını ona gösterecek değildi.

On Bir

Külde pişecek patatesleri hazırlayan Keri, “Bana çok mu kızdı?” diye fısıldadı.

“Onu bir süre çamura bulayamayacağım sanırım.”

“Evan’ın buraya geleceğini nereden bilebilirdim? Niyetimiz tatil dönüşüne kadar onu heveslendirmekti. Böylece Terry’yi bir an önce görmek isteyecekti. Fakat Terry öfkeden köpürdü.”

“Atlatır.” Keri gülünce Joe gözlerini devirdi. “Tamam, sana kin güdebilir. Ama inan bana, üç aydır yaşadığı en güzel şey bu. Henüz farkında değil.”

“Patatesler hazır değil mi?” Mary alüminyum folyo Joe’nun elinden kaptı. “Git babana yardım et. Çalışmaktan çok dalga geçiyorsun, böyle giderse akşam yemeğini gece yarısında yiyeceğiz.”

Mary’yle tartışacak cesaretleri olmadığı için, Joe babasının yanına gitti; Keri de patatesleri çabuk çabuk soymaya başladı.

"Evan'ın gelmesinin suçlusu senmişsin," dedi Mary

Suçlusu mu? "Öyle galiba."

"Güzel. Ne yaptın, bilmiyorum, ancak buraya gelmesi iyi oldu. Belki Theresa konuşabileceklerini anlatabilir."

"Ben sadece Evan'ı arayıp onu özlediğini söylemesini önerdim. Buraya gelmesini beklemiyordum."

Ve Terry bundan hiç memnun olmamıştı. Gölgeye oturmuş mısırları soyuyordu. Mısırın kabukları havada uçuşuyor, herkes ondan uzak duruyordu.

"Terry'nin onunla konuşması gerekir," dedi Keri.

Mary omuz silkti. "Konuşur. Ortalık sakinleştiğin de."

Keri biraz sağa kayıp o tarafa bakmış olsaydı, Evan ve Steph'in kendi yemeklerini hazırladıklarını görebilecekti. Kowalskiler mangal ziyafeti hazırlarken, Porterlar sosis kızartmakla yetiniyorlardı.

Keri kıskanmıştı. Yemek yaparak tatil geçirmek onun fikri değildi, ayrıca büyük bir macera da sayılmazdı. Sadece elleri kirleniyordu.

"Herkesin yolunu bulmasını isterim," dedi Mary. "Theresa ve Evan. Sen ve Joe."

"Şey..." Keri heyecanlanınca elindeki patatesi düşürdü, masanın altına eğilip alırken de düşünmek için fırsat buldu.

Joe'nun annesi ne demeye getiriyordu? Joe'nun ailesine, buraya iş için geldiğini söylediğini biliyordu, fakat aslında Keri'yi buraya tehditle getirdiği kısmını kimseye anlatmamıştı. Mary ise ikisini bir çift olarak görmek istiyordu. Herkesi bu şekilde ayırmıştı; Theresa ve Evan. Joe ve Keri.

Patatesi yıkayıp Mary'ye uzatı. "Biz Joe'yla yolumuzu bulduk. Siz tatilden dönünce ben de Los Angeles'a döneceğim. Röportajımı teslim edip terfi alacağım."

"Bakacağız," dedi Mary, esrarlı bir gülüşle. Keri bu sözleri irdelemeye çekindi. Son patatesi de folyoya sardı. "Git de Theresa'ya yardım et, tatlım."

Harika. Mısır olmak ve kapris çekmek, tam da ihtiyacı olan şeylerdi. Yine de ona söyleneni yaptı ve bir sandalye çekti.

"Ben hallettim," dedi Terry.

"Annen yardım etmemi istedi. Durdurdu ona anlat."

Terry sesini çıkarmadı. Keri mısırları alıp onun gibi soymaya çalıştı. Bu iş görüldüğü gibi kolay değildi, çünkü mısırın püskülleri her yere yapışıyordu.

Keri kızgınlığını saklama gereği duymadan, "Soyulmuş mısır da alabilirsiniz," dedi.

"Öylesi güzel olmuyor."

Şu yapış yapış mısır püskülleriyle uğraşmaktansa Evan ve Steph'le sosis kızartmayı tercih edeceğini söylemek üzereyken dilini tuttu. Evan'ın, burnundan

soluyan karısına göre daha güzel bir şeyler yaptığını ima etmenin yeri değildi.

“Buraya geldiğine inanamıyorum,” dedi Terry, mısırı soyarken.

Keri onun mısırla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bir süre anlayamadı. “Sence bu iyi bir şey değil mi? Bir telefonunla koşup geldi.”

“Hayır, değil.” Mısırın kabuğunu bir çekişte kopardı. “İyi bir şey değil. Mağara adamı gibi oturup yemek pişirmesinin kime ne faydası var?”

“Sen bu kadar huysuz olmasaydın yanında olurdu.”

Keri bir an, Terry’nin elindeki mısırı suratına fırlatacağını sandı. Ancak sonra onun yüzündeki kederli ifadeyi gördü.

“Olan oldu artık, geri dönemeyiz. Sen ne biliyorsun ki zaten?”

“Mısır soymayı ne kadar biliyorsam, o kadar.” Keri onun üstüne fazla gittiğini anlamıştı.

Joe, Keri’nin arkasından yanaşıp ellerini omuzlarına koyduğunda, son mısırı soyuyorlardı. “Annem acele etsinler diyor, yoksa...”

“Akşam yemeği gece yarısına kalacak,” dedi, ikisi bir ağızdan.

Keri güldü, fakat omuzlarında duran eller dikkatini dağıtıyordu. Mary’nin uzaktan onları gözlediğinin

ve muhtemelen de Joe’nun yolunu bulduğunu düşün-
düğünün farkındaydı.

Onu uzaklaştırmaya çalışsa da Joe bunu anlamadı. O bonfile ve tavukları anlatıyor, parmağıyla omzun-
da daireler çiziyordu.

Hareketlerinin bu kadar doğal olması oldukça rahatsız ediciydi. Onun bilinçsizce davrandığını biliyordu, Joe farkında olmasa da annesi gibi düşünüyor olmalıydı.

Fakat Joe, onun hassas bir yerine dokununca, bu konuda düşünmeyi bıraktı. Başını biraz eğdi, Joe’nun ellerinin ensesine doğru çıkmasını bekledi.

Joe, kamp ateşinin başında tek başına oturmuş bir adam kadar üzücü bir manzara daha düşünemiyordu. Sonunda Kevin, Evan’ın yanına gitti.

Terry ve Lisa’nın kızacağından korkan Joe ve Mike ise onlara katılmaya cesaret edemediler. Fakat Kevin’ın kahkahaları kulaklarına kadar geliyordu.

“Git,” dedi Terry.

“Evet, gideyim de sonra cezasını çekeyim, değil mi?” dedi Mike.

“Hayır, git Evan’la takıl işte. Joe’nun da dediği gibi, siz yıllardır arkadaşsınız. Söz veriyorum, sonradan acısını çıkarmayacağım.”

Terry fikrini değiştirmeden, Joe ve Mike çabucak

kalktılar. Birden Joe, Keri'yi hatırladı. "Sakıncası yok, değil mi bebeğim?"

Joe zaten kalkmış olduğu için, Keri ona itiraz edemedi. Ailesinin önünde ona *bebeğim* diye hitap ettiği için, şikâyet de edemedi.

Açılan üç bira ve Joe'nun içtiği bir kola kutusunun sesi, kadınlardan ve çocuklardan yirmi metre ötede olsalar da, erkekler gecesinin başladığının habercisiydi.

Spordan ve politikadan bahsettiler, *Victoria's Secret* mı yoksa *Illustrated Swimsuit* mankenlerinin mi daha güzel olduğunu tartıştılar; on iki biradan sonra da konu kadınlara geldi.

"Dördümüzün, bir düzine erkekten daha çok sorunu var kadınlarla," dedi Evan.

"Benim yok," dedi Joe.

Mike güldü ve bir bira daha açtı. "Sen hepimizden daha sorunlusun, çünkü hâlâ bir umut var sanıyorsun."

"Saçmalama. Sen muhteşem bir kadınla evlisin. Kevin'ın işlettiği barda bütün kızlar peşinden koşuyor. Terry, Evan'ı özlediğini itiraf etti. Umudun her yerde, dostum."

"Sende bir şey yok mu?" dedi Kevin.

"Daha yok. Ancak dediğim gibi, umut her yerde."

"Yaşlanıyor musun sen? O kulübede yalnızsınız ve hâlâ bir şey olmadı mı?"

Mike homurdandı. "Belki de becerememiştir."

"Belki de gerçek erkeğini bulmuştur," dedi Evan. "Orgazm taklidi yapmaktan sıkılmıştır."

İşte bu hiç komik değildi. "Senin nerede hata yaptığını bilemem, fakat benim kadınlarım orgazm taklidi yapmazlar."

"Terry de yapmaz. Aslında o..."

"Hop dedik!" diye bağırdı, bütün Kowalskiler.

Evan iç geçirerek birasını içti. "Kız kardeşinizle evli olmanın en kötü yanı bu işte. Anlatacak bir sürü şey var ve ben anlatamıyorum."

"Kahretsin," dedi Joe. "İkinizin mutfak masasındaki hayali gözümün önünden gitmiyor."

Kevin sızlanarak kulaklarını tıkadı. Mike öne doğru eğildi. "O cam masada mı? İkinizi hayatta kaldırmaz."

"Zaten kabul etmedi."

"Sen de bu yüzden evi terk etmişsin. Öyle diyor."

"Ciddi mi? Ben ona içimi açmıştım ve tek anladığı mutfak masasında sevişmek istediğimmiş, öyle mi?"

"Kadınlara..." dedi Joe.

"Çok doğru." Mike birasını başına dikti.

Bir bira daha açmaya yeltenirken, Joe onu durdurmayı düşündü. Mike'la, karısı arasında geçenler yüzünden sarhoş kahrı çekmek istemiyordu.

"Hey, Mike, benim kolumdan içmek ister misin?"

"Yok, ben bir bira daha alacağım."

Joe en azından denemişti. "Bir şeyler atıştırsaydık, Yiyecek bir şeyler var mı Evan?"

"Üç paket sosis ve bir kavanoz kahve."

"Kamp yapmaktan hiç anlamıyorsun, dostum," dedi Kevin. "Eve gitmen gerek, çünkü Terry nasıl yiyecek hazırlanacağını bilir."

"Theresa'nın her şeyde ne kadar üstün olduğunu iyi bilirim, sağ ol."

Of: "Red Sox takımı ne yaptı öyle yahu?"

Konuyu değiştirme taktiği işe yaradı, sohbet maç istatistiklerine ve Yankee karşıtlığına döndü.

Kadınların kahkahaları da kulaklarına kadar gelince hepsi o yana baktılar. Çocuklarla yaşlılar bir kenara çekilmiş; Keri, Lisa ve Terry de kamp ateşinin başında oturuyorlardı. Başbaşa vermiş şekilde söğütunun üstündeki bir şeye bakıyorlardı.

"Yine yetişkin kelime oyunu oynuyorlardır," dedi Kevin. Lisa kelimeleri dizmeye başlamıştı bile. Kadınların kahkahaları yine duyuldu.

Mike başını iki yana salladı. "Lisa bulduğu o kelimelerin yarısını yatakta yapsaydı, dünyanın en mutlu adamı ben olurum."

Joe erkeklerin kahkahalarını duyuyordu ancak sanki nefes alamıyor gibiydi.

Tanrım, Keri ne kadar da güzeldi. Sıcak bir geceydi, tişörtünün üstüne giydiği gömleğini açık bırakmış ve saçını toplamıştı. Titreşen kamp ateşinin ışığında çok güzel görünüyordu.

Joe o anda dünyanın ve zamanın durmasını istedi, bu anı sonsuza kadar yaşamalıydı.

İstedığı hayat buydu. Bir zamanlar sahip olduğu hayat. Şu anda Keri hiç gitmemiş gibi hissediyordu. Hep ailenin bir parçasıymış gibi.

Keri buraya ve Joe'ya aitti. Bundan emindi. Tek sorun ise, onu buna ikna etmektir.

Ona bakmaya devam etti. Keri bunun farkındaydı, çünkü o da Joe'ya bakıyordu. Joe tam havasındaydı, kardeşleri ve kayın biraderiyle beraberdi. Kadınların ne konuştuklarını duyamasa da, kahkahalarını duydukça başını o tarafa çeviriyordu.

Keri'nin sürekli o yana baktığını görünce, "Hiç kılmıdamadı," dedi Lisa.

Kıılmıdamıyordu. Evan'ın gürül gürül yanan kamp ateşinin başında, ayaklarını uzatmış, başını geriye atmış ve elinde kolasıyla dalıp gitmişti.

"Hah!" dedi Terry. "İkinizin de yüksek sesle söylemeyeceği bir kelime buldum. Bana üç kat puan."

Çocuklar ve yaşlılar içeri girdikten sonra oynamaya başladıkları bu oyunu pek beceremeyen Keri dik-

katini oyuna verdi. “Şey... Evet. Bunu yüksek sesle söyleyemem.”

“Böyle bir şey gerçekten var mı?” dedi Lisa.

Terry kendinden memnun bir ifadeyle baktı. Fakat Keri, “Evet, ben yapmıştım,” dedi.

İki kadın ona baktılar. “Olamaz! Ancak söyleyemiyorsun.”

Terry ve Lisa hep bir ağızdan konuşurlarken Keri omzunu silkince gülmeye başladılar. Sonra Keri’nin gözü yine Joe’ya kaydı.

Hepsi ayaklanmıştı. “Parti bitmiş anlaşılan.”

Lisa hemen oyun tahtasını katlayıp harfleri kutuya koydu. “Mike bu kelimeleri bildiğimi anlarsa uygulamaya geçmek ister.”

Keri güldü, fakat Terry gülmemişti. Kocasına bakıyordu. Kamp alanına gelmeyen kocasına. Evan tuvalete yöneldi ve onlardan tarafa hiç bakmadı.

Terry farkında olmasa da, hisleri yüzüne vurmuştu, ne kadar üzgün olduğu belli oluyordu.

“Ortalık sakinleşince onunla konuşman gerek,” dedi Keri.

“Ya da o benimle konuşmalı.”

Keri bir şeyler daha diyecekti ki, erkekler yanları gelince sustu.

Joe gelip dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kolunu onun beline doladı.

“Yatmaya hazır mısın, bebeğim?”

Böyle seksi bir tonda söyleyince, Keri çoktandır hazır olduğunu fark etmişti.

“Önce duş alacağım,” dedi Keri. Ama seks yapmak gibi bir niyeti olduğundan değil. “Çünkü... Şey, sinek ilacı yüzünden derimde bir tabaka oluştu.”

“Tamam. Ben de eşyalarımızı alıp sana katılırım.”

Islak. Çıplak. Sabunlu. Kaygan.

“İyi plan,” dedi Terry. “Yarın sinek ilacını dert edemeyecek, çünkü artık bir sinek ilacı olmayacak.”

Lisa kıs kıs güldü, Joe başını iki yana salladı. “Rahat ol, kardeşim. Tuvalate gideceğim sadece.”

Hay aksi.

Yok, aslında bu iyi bir şeydi. Joe’yla yatmamasının bir sebebi vardı. Neydi o? Ha, evet. Yirmi yıldır uğrunda savaştığı her şey. “Tamam.”

Herkes iyi geceler dileyip dağılınca Joe ve Keri yalnız kaldılar. Yine. Joe kamp ateşi ve sinek ilacı kokuyordu, Keri de öyle.

“Lisa oyunu saklamadan önce kim yeniyordu?”

“Ben.”

Joe ona bir omuz attı. “Edepsiz kelimeleri iyi biliyorsun demek.”

“Hem de nasıl. Bazılarını Lisa hayatında duymamış.”

Joe tökezleyince, Keri'ye tutundu. Elini çekmedi. Keri'nin bütün sinirleri onun dokunduğu noktaya odaklanmıştı.

“Öyle mi? Sen nereden öğrendin o kelimeleri?”

Keri güldü. “Çok kitap okurum.”

“Kütüphanene bir göz atsam iyi olacak.”

Çantalarını alıp duşlara doğru gittiler. Joe erkekler tarafına girdi. Keri onu duyabiliyordu. Tıraş bıçağını lavaboya vuruşunu. Bozuk para şıkırtılarını. Suyun akışını. Duşun kapısının kapanışını.

Tanrım Joe çıplaktı.

Joe'yu çıplak hayal ederek bacaklarını tıraş etmesi çok zor olduğundan Keri, sesleri duymamaya çalışarak, tüm dikkatini yaptığı işe verdi.

Bir hafta daha dayanamayacaktı. Böyle giderse kulübeye kadar dayanması bile mümkün olmayacaktı. Vücudundaki sinek ilacından kurtulmak için duş yapmak zorunda olmasaydı, Joe'yu bir ağacın dibine çekivercekti.

Önemli olan, Joe'ya ve kendine, eski günlere dönme isteğinin hata olduğunu hatırlatmaktı. Keri'nin yolu *Spotlight Magazine* dergisinden geçiyordu ve bu iş biter bitmez o yola yeniden girecekti.

Profesyonelliğini bir saatliğine bırakabilirdi. Ya da üç. Belki gece boyunca birkaç kez. Eğer şansı varsa, o meyveli şarap kokulu, ilk aşk büyüyle dolu seks, beklediği gibi çıkmaz ve Keri asıl önemi olan şeye odaklanabilirdi.

On İki

Joe duşların önünde duvara yaslanıp Keri'yi beklemeye başladı.

Bekledi... Bekledi...

Keri bir sürü bozuk para getirmiş olmasına rağmen tıpkı Joe gibi soğuk suyla yıkanıyordu. Fakat yine de bir faydası olmuyordu. Soğuk suyun, tenine değer değmez buharlaştığından emindi.

Bir hafta şöyle dursun, Joe bu geceyi atlatabilirse kendini şanslı sayacaktı.

Keri sonunda kapıyı açıp dışarı çıktığında üstünden yayılan portakal ve baharatlı koku, yakıp yok etmeye hazırlanan bir çöl gibiydi.

Joe hafifçe öksürerek toparlanmaya çalıştı, "Daha iyi misin?" dedi.

"Evet ve meyve kokuyorum, böcekler beni bulmadan çabucak gidelim."

Keri'nin tedirgin görünmesi ona ilginç gelmişti.

Hem de çok ilginç. Duş alıp kokular sürünen ve bacaklarını tıraş eden (tırtaş bıçağı, çantasından görüyordu) ve bir adamla kulübeye giden bir kadının tedirgin olacak ne sebebi olabilirdi ki?

Joe'nun aklına sadece tek bir şey geliyordu ve bu iyi bir sebepti. Belki de Keri çıplak, sabunlu ve kaygan bir haldeyken, Joe ile aynı şeyleri düşünmüştü.

Ve evet, Noel Baba gerçetti, Joe Kowalski'nin uslu durduğu görünce Noel hediyesini erken vermeye karar vermiş olabilirdi. Kulübeye girer girmez Keri çantasını bıraktı, "Haftaya Los Angeles'a dönüyorum," dedi.

"Tamam."

"Ve daha fazla dayanamayacağım. Dokunuşlar. Bakışlar. Haydi, şunu yapalım da bitsin gitsin."

Keri o kadar bitkindi ki, Joe güldü. "Tabii şimdi böyle söyleyince..."

"İstemiyorsan başka."

"Yok, istiyorum, bebeğim." Joe bunu kanıtlamak için tutup onu kendine çekti. "Bu daveti asla reddedemem."

Keri kızardı. "Prezervatifin var mı?"

"Kahretsin."

"Lütfen hayır deme."

"Kamyonette kaldı. Torpido gözünde." Joe bunu daha önce düşünmediğine kızıyordu.

"Torpido gözünde bir kutu prezervatif mi saklıyorsun?"

"Eczaneye gitmiştim, aklıma geldi, aldım, oraya atmışım." Keri onu dürtünce dengesini kaybetti, ranyaya tutundu.

"Ben geliyorum diye mi aldın? Seninle yatacağımı mı varsayıyordun?"

Joe nerede hata yaptığını düşünürken gülümsedi. "Öyle değil, bebeğim."

Keri sertçe ona baktı, fakat yüzünde neşeli bir ifade de vardı. "Nasıl peki?"

"Tamam. Şöyle ki..."

"Hah! Uzun zaman geçmiş olabilir, ama bunu daha önce de duydum. Masallar bir varmış bir yokmuş diye başlar, Kowalski masalları ise, 'Şöyle ki...' diye."

"Röportaj vermeyecektim, ancak seni görmek istedim."

"Restorandayken neden hayır demedin?"

Güzel soru. "Aslında şaka yapıyordum, kabul edeceğimi düşünmemiştim. Ama sonra konuştuğça aramızdaki çekimi senin de hissettiğini anladım. Sen kabul edince de..."

"Buraya seninle yatmak için geldiğimi düşündün."

Böyle söyleyince pek de mantıklı gelmiyordu el-

bette. Hayır, buraya röportaj yapmaya geldiğini düşündüm, benimle yatmak istemeyebilirdin.”

Joe onun tepkisini bekledi. Vaat edilmiş topraklara çok yakındı, Keri onu şimdi geri çevirirse eğer hayalları patlayabilirdi.

Keri güldü. “Git getir şunu.”

Joe torpido gözüne elini attığı anda arkasında ayak sesleri duydu. Olamaz. Tanrı aşkına, şimdi olmaz.

“Selam, Joe.” Kevin’dı. Neyse, fazla oyalanamazdı. “Annemlerin karavanında televizyon çalışmıyor. Tamir edeceğiz.”

“Kahretsin. Şimdi mi? Şaka mı ediyorsun?”

“O kadar da geç olmadı.”

Joe kardeşinin arkasına takılmadan önce prezervatifleri almayı başardı ve ön cebine attı. Ne olur ne olmaz diye birkaç tane almıştı. “Geç oldu, o yaştaki insanların uyuması gerekirdi.”

“Evet, ama gel de anneme anlat.”

“Peki, kahretsin. Bir dakika bekle.” Kamyonetin kapısını kapatıp kulübeye doğru yöneldi.

“Cebinde ne var senin?”

Joe ona döndü, prezervatifleri çıkarıp salladı.

Kevin güldü. “Annemin televizyonu sana engel oluyor. Ne hoş.”

“Git başımdan. Ben birazdan gelirim.”

Kevin gülercek uzaklaştı, Joe da küfrederek kulübeye gitti.

Keri kollarını kavuşturmuş ve kaşını kaldırmış halde, *gel de gününü göstereyim* bakışıyla ona baktı. “Gurur mu duyuyorsun?”

“Ne?”

“Prezervatifleri havada sallamak da ne demek oluyor?”

Ah! Evet. Keri onu pencereden görmüş olmalıydı. “Özür dilerim. Bir şey anlatmaya çalışıyordum.”

“Neymiş o?”

“Annemin televizyonunu tamir edemeyeceğimi, çünkü başka planlarım olduğumu.”

Keri’nin omuzları çöktü. Eğer vazgeçtiyse, Joe onu yatağa atmak yerine annesine yardım edebilirdi.

“Şimdi mi?” dedi Keri. Dudaklarını öpmek ister gibi büzdü.

Joe saate baktı. “En sevdiği program yirmi dakika sonra başlayacak, yani uzun sürmez. Sakın uyuma.”

Joe’nun ayak sesleri duyulduğunda Keri gözlerini açıp örtünün altından saate baktı. Gideli kırk dakika olmuştu.

Joe içeri girip ardından kapıyı kapattı ve ışığı yak-tı.

Keri onun, "Lütfen uyumamış ol," diye mırıldadığını duydu. Gülmemeye çalışıyordu. Onu kandırmak istediye de daha fazla dayanamadı.

"Oh, neyse ki uyanıksın."

"Uyandırmak için her şeyi yaptın zaten."

"O örtünün altında çıplaksındır umarım."

Keri başını iki yana salladı, örtüyü açıp pijamasını gösterdi.

"Peki," dedi Joe. Tişörtünü çıkarıp yere attı. "Bununla baş edebilirim."

"Üşümüştüm." Joe kotunu ve çoraplarını da çıkardı, sıra Keri'ye gelmişti. Düğmelerini açmaya yeltence Joe onu durdurdu. "Ben yaparım."

Bunu söyleyiş şekli Keri'yi ürperti. Sadece orgazm olacağı beklentisiyle gelen bir ürperti değil, kalbini yerinden oynatan bir ürpertiydi bu. Joe Kowalski onun dünyasını sarsalı on sekiz yıl geçmişti ve Keri buna yine hazırdı.

Joe ışığı kapatmak yerine biraz azalttı, Keri biraz telaşlandı. Artık kırkına geliyordu ve karanlıkta yarsa kendini daha rahat hissedecekti.

Fakat sonra çamaşırını çıkardığında Joe'nun bakişlarındaki açlığı hatırladı. Emin olduğu bir şey varsa, o da Joe'nun, Keri'nin çıplak halinin nasıl görüldüğü hakkında en ufak bir endişesi olmamasıydı.

"Gergin misin?" Joe yatağa dizini koydu, prezeratifleri komodinin üstüne attı ve gamzeleri belirdi.

"Elbette hayır. Bunu daha önce de yapmıştım."

"Evet. Ancak penisim yirmi yıl yaşlandı."

"Benim de göğüslerim."

Joe onun yanına uzanırken sırıttı. "Güzel. İkimiz de yaşlı ve bir ayağı çukurdayız."

"Hey! Benim bir ayağım çukurda değil." Joe'nun şortundaki kabarıklık, onun da bir ayağının çukurda olmadığını gösteriyordu.

Kolunu Keri'nin ensesinin altına soktu, yüzüne baktı. Keri'nin saçı yüzüne dökülmüştü. Joe'nun gözlerinde ciddiyet vardı. "Bu gece daha fazla ileri gitmeden sorayım, akşam ne içtin?"

Soru cevap sırası değildi. "Üzümlü maden sodası."

"Yabancılardan garip tadı olan kurabiyeler aldın mı?"

"Ne? Hayır."

"Başını çarptın mı?"

"Hayır." Keri şaşırıyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Sadece aklının başında olduğundan emin olmak istiyorum. Sabah benden nefret etme diye. Ya da kendinden."

"Aklım başımda. Fakat sen şefkatli davrandığın için artı puan aldın."

"Peki oral seks için kaç puana ihtiyacım var?"

"Aklından bile geçirme, Kowalski."

"Hiç mi?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi demedim. Bu gece başka planlarım var."

Keri onun sırtını okşadı. "Kapıyı kilitledin mi? Verandanın ışığını kapattın mı?"

"Perdeleri de çektim. Herhalde bizimkiler kara de-
liğe düştüğümüzü sanacaklar."

"Onlardan söz açılmışken..."

"Daha fazla konuşmak istemiyorum. Pijamanın al-
tındakileri görmek istiyorum."

Keri onun, düğmesine uzanan eline vurdu. "An-
nenin bizimle ilgili beklentileri var. Bu iş aramızda
kalacak."

"Tabii." Joe'nun gözü düğmelerdeydi.

Keri yine vurdu. "Ben ciddiylim."

Joe homurdanarak yuvarlandı ve onu altına aldı.
"Kahvaltıda geceyi seninle geçirdiğimi ve pijamanı
çıkarmak isterken tokat yediğimi kimseye söyleme-
yeceğime söz veririm."

Keri ona cevap vermek istedi, ancak ilgiye susa-
mış taraflarının, onun bazı yerlerine ne kadar yakın
olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Joe yeniden düğ-
melerine uzanınca bu kez vurmadı.

"Ne küçük düğmelermiş bunlar. Başka pijama ge-
tirdin mi?"

"Düğmelerimi koparma sakın."

"Televizyonda çok seksi görünüyor ama."

"Televizyonda böyle pijamalar giymiyorlar."

"Çok güzelmış. Ne kadar verdin bunlara?"

"İki yüz seksen dolar."

"Yatakta giyilecek bir şey için mi? Ciddi misin?"

"Düşkün olduğum şeylerden biri de bu."

Joe düğmelerini açarken Keri ürperdi. "Sorularını
cevaplarken çok zengin olduğumu belirtmiş miydim?
Sana bunlardan bir sürü alabilirim."

"Paranı savurmak için mi? Çok seksi."

"Bunu düşünen ilk kadın değilsin."

Joe'nun neden değiştiğini anlamamıştı, ancak bu
Keri'nin hoşuna gitmedi. "Bu çok kaliteli bir pijama-
dır, parçalanıyorsa izin veremem."

"Her gün idman yapıyorum. Bir pijamayla mı başa
çıkamayacağım."

Joe üç denemeden sonra Keri'nin düğmelerini ko-
parttı ve düğmeler yere saçıldı.

Keri'nin siyah dantel sutyeni ortaya çıkınca, "Ben
de siyah olsun diye dua ediyordum," dedi.

"Beyaz pamuklu çamaşırın nesi varmış?" Joe'nun
seksi bakışları altında ürperdi.

"Babaanne külo düdü bile giysen, yine de seni iste-
rim."

“Pamuklu gömleğimi çok severim, ama o kadar da ileri gitmem.” Joe onu öpmek için üstüne eğildi.

O öpüştüğü ilk erkek değildi, ancak en iyisiydi ve bunu unutmamıştı.

Joe onu hafifçe öpüyordu ve sanki ağzından ruhunu çekip alıyordu. Kusursuz bir baskı ve kusursuz bir teknikle. Keri iç geçirdi, ellerini onun saçlarında gezdirdi ve gülümsedi.

“Dudaklarındaki meyve şarabının tadını hâlâ hatırlıyorum.”

“Ben de seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.”

“Her şeyi değil.”

“Önemli olan her şeyi.” Joe elini onun kalçasına, bacağına ve bacak arasına götürdü. “Nereden gıdıklandığını hatırlıyorum.”

“Sakin yapma.” Keri bacağına çekmeye çalıştı, fakat Joe onu altına almıştı bile.

Keri gözlerini kapatıp yay gibi gerildi ve onun elini kuldunun üstünde hissetti. Joe elini bastırınca, “Hayır burası gıdıklanmıyor,” dedi Joe

“Hile yapıyorsun,” dedi Keri. “Bu daha çok evrensel bir şeydir, sadece bana özgü değil.”

Joe güldü, elini biraz daha bastırınca Keri bir çiğlik attı. “Kulak memeni öpmeye kalkarsam hayalari tekmelemlersin, biliyorum.”

“Orası öyle.”

“Diğer kadınlara göre ön sevişmeyi çok sevmeyiğini biliyorum.”

“Diğer kadınlardan bahsetmesek. Ve evet, çok sevmem.”

“Sen edepsiz bir kızsın.”

“Konuşmayı bırakıp işine bakmazsan duşa gidip kendi işimi kendim halledeceğim.”

“Seyretmeme izin vereceksen bütün gece susmam. Bir defasında yapmıştın, hatırlıyor musun?”

Keri hatırlıyordu. “Sarhoştum.”

“Değildin. Şimdi de değilsin.”

“Hâlâ bekliyorum.”

Joe onun kalan düğmelerini de açtı.

“Bunu yapmak için yirmi yıl bekledim. Aceleyle getirmeyeceğim.”

“Yirmi yılda epey bir seks yapmışsındır. Kowalski.”

“Evet, ama seninle değil.” Joe onun pijamasının altını çıkardı. “Sevişmelerimizi hiç unutmadım. Belki özlemden dolayıydı, ya da belki biz çok iyiydik.”

Keri onun ne demek istediğini anlıyordu, ancak şu anda felsefe yapmanın sırası değildi. Özlem konusunda konuşmanın da sırası değildi. Orgazm olmayı bekliyordu. İlişki analizi yapmayı değil. Ve zaten onların bir ilişkisi yoktu.

Pijamasının altından kurtulunca, Keri sutyenini ve külotunu çıkararak zaman kazanmak istedi.

“Ben yapıyordum.”

“Uyuklarsan kaybedersin. Sıra sende.”

Joe şortunu çıkardı, Keri prezervatifi aldı, onun boynuna sarılıp öptü. Bütün vücudu uyarılmış, orgazm olmayı bekliyordu. Ama Joe prezervatifi açmadı. Bunun yerine boynunu öpmeye başladı. “Bu noktayı hep çok sevmişimdir.”

“O noktada seni çok sever.”

Joe dilini onun göğüs uçlarında gezdirirken Keri yay gibi gerildi.

“Ön sevişme o kadar da kötü değilmiş, değil mi?” dedi Joe.

Keri’nin göğsünü emmeye başladı. Keri gözlerini kapatınca öbür göğsünü de sertçe emdi.

Bir süre sonra Keri prezervatifi alıp açtı. Joe da gülerek onun elinden aldı.

“Senin takmanı isterdim, çok seksi oluyor.”

Sonunda Joe onu dizlerinin altından tutup kendine doğru çekti. Kalçalarını kaldırıp onun bacaklarının arasına yerleşti.

Keri hazırdı. Joe yavaşça onun içine girdi. Sonra çıktı ve aynı şeyi yeniden yaptı. “Bebeğim, umarım hazırsındır, çünkü bu uzun sürmeyecek.”

Joe ellerini onun dizlerinin altından çekip üstüne eğildi ve dirseklerine dayandı. Keri bacaklarını onun beline dolayıp hızlanmasını sağladı.

Sonra birden Joe durdu. Nefes nefese kalmış ve sırtı kasılmıştı. Tıpkı Keri’yi sevdiğini söylemeden önce olduğu gibi. Joe mavi gözleriyle ona bakınca, Keri geçmişi hatırladı.

“Seni özlemişim, bebeğim.”

Keri de onu özlemişti. Sadece seks yapmayı değil. Gülüşünü. Sohbetini. Arkadaşlığını. “Ben de seni özledim.”

Yaşlanmadıklarını kanıtlamak ister gibi yeniden öpüştüler. Orgazmı bekleyebilirdi, fakat bir anda Joe hızlandı, sarsıldı ve titreyerek Keri’nin üstüne yığıldı. “Kahretsin,” dedi.

“Kahretsin,” diye tekrarladı Keri. Çünkü henüz sohbet edecek durumda değildi.

Joe prezervatifi çıkardı, peçeteye sarıp çikolata kutusuna saklayıp çöpe attı. Sonra yatağa döndü, Keri’ye sarıldı.

Keri ona sokuldu, “Birazdan tekrar denememiz gerekecek,” dedi.

“Bana biraz zaman ver, bebeğim. Artık on sekiz yaşında değilim.”

“Yaşlı bir adam için kötü haber.”

“Sen kime yaşı diyorsun?”

“Yaşı olabilirsin, ancak sende hâlâ iş var.”

Bunu söyledikten on dakika sonra, Joe ona *haklı* olduğunu kanıtlayacaktı.

On Üç

Terry bu gölgeyi nerede olsa tanırdı. Özellikle de karanlıkta.

Parktaki bankta oturmuş, dirseklerini dizlerini dayamış, karanlığa dalıp gitmiş olan Evan çok üzgün görünüyordu. Omuzları da çökmüştü.

Terry'nin ne yapması gerekiyordu? İçeri girip onu kederiyle baş başa bırakmalıydı. Yalnız ve üzgünse eğer, bu onun suçuymuştu.

Fakat ona baktıkça içi acıdı, insan bir düğmeye basıp da sevgisini yok edemiyordu. Kendi kendine küfrederek sessizce parka doğru gitti.

Evan yanına gelen Terry'ye baktı. "Sen oradayken ben burada uyuyamadım. Hem çok yakınız. hem de çok uzak."

"Çekip giden sendin."

"Bir klişe daha. Seninle de olmuyor, sensiz de."

Terry banka yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Acı-mamı bekliyorsan daha çok beklersin."

"Senden öyle bir şey beklemiyorum."

"Neden geldin?"

"Çünkü beni özlemişsin. Duyguların yok olmadan yanına gelmek istedim. Sanırım bunun için geç kaldım."

Terry ne diyeceğini bilemedi. Aralarında bir sessizlik oldu. Cırcır böceklerinin sesi duyuldu. Çadır-lardan birinden öyle bir horultu sesi geliyordu ki, Terry, adamın karısının onu uykusunda boğmadığına şaşırdı. Bir kokarca kamp alanında dolaşıyor ve yiyecek arıyordu. Akli varsa Mike ve Lisa'nın karavanına gitmeliydi.

"Seni seviyorum," dedi Evan.

"Yapma. Bunu söyleme."

"Ama seviyorum."

"Kıçıma şaplağı indirip uykuya dalmadan önce de sevdiğini söylemiştin. Ertesi sabah da çekip gittin. Ağzından çıkanların senin için bir anlamı yok."

"Hey, en azından kirli çoraplarımla uğraşmak zorunda değilsin."

Evan tam kalkacakken Terry onu durdurdu. Onu iyi tanıyor, acı çektiğini biliyordu. "Neden geldin?"

"Dedim ya, beni özlediğin için."

"Onu özlediğimi dikkate alan birine göre pek de çaba göstermedin."

"Sen de her şeyi gözden çıkarmıştın."

"Terk eden ben değildim."

"Birinin bunu yapması gerekiyordu."

Bu sözlerde gerçeklik payı vardı. Steph üniversite-ye gittiğinde evliliklerini nasıl devam ettireceklerini Terry de düşünmüştü. Ya da devam edecek miydi? Onları bir arada tutan, sohbet etme sebepleri olan kızları olmadan... Aralarında pek fazla bir şey kal-mamıştı.

"Konuşmadın, çünkü böyle olması gerektiğini düşünüyordun," dedi Terry. "Belki ayrı yaşamak. Bana, terk edip gitmenin bu evlilik için en iyisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Beni dinleyecek miydin?"

Herhalde hayır. "Denerdim."

"O zaman da böyle sürüp giderdi ve pişman olacağımız şeyler söylerdik."

"Ama sadece sen söyledin."

Evan kolunu kaldırıncı, Terry kolunu onun omzu-na atacağını sandı, fakat Evan vazgeçti. "Elimde olsa sözlerimi geri alırdım. Bu yüzden çok üzgünüm."

"O zaman benzini boşa harcamasaydın. Sinirlenip terk edişini bir anda affedemem." Terry gitmek için

ayağa kalktı çünkü bunun bir işe yarayacağına inanmıyordu.

Evan onu bileğinden tuttu. "Değişmeyeceğini biliyorum. Fakat arada bir herkesin hayatını kontrol etmeyi bırakıp anın tadını çıkarabilirsin. Artık arkadaş bile değiliz, Terry."

Evan haklıydı ve Terry bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Evan da ayağa kalkıp onun elini tuttu. "Seni seviyorum, Terry, ama çoğu zaman senden hoşlanmıyorum."

Terry'nin gözleri doldu, Evan gözyaşlarını görme-sin diye de başını çevirdi.

"Özür dilerim, ama gerçekleri kabullenmeden bu sorunu çözemeyiz."

"Üç aydır bu sorunu çözmeyi düşünmüyordun bile. Şimdi gelmiş beni terk ederek evliliğimizi kurtardığını mı söylüyorsun?"

"Bir şeyler yapmazsam patlayacaktım. Araya biraz mesafe girerse konuşabiliriz sandım, ama olmadı. Sadece Steph hakkında konuşuyoruz."

Terry elini çekti. "Söylenecek ne kaldı ki."

"Tatil dönüşü seninle yemeğe çıkalım. Güzel bir yere gidelim. Birbirimizden bahsedelim. Stephanie'den ya da işlerden değil."

Terry bunun işe yaramayacağını söylemek istedi. Aralarındaki sorun güzel bir yemek ve bir şişe şarapla çözülemezdi. Yine de Evan'a bakma gafletinde

bulundu. Yüzünden her şey okunuyordu. Son üç ayı oldukça kötü geçirmişti ve o yemeğin işe yaramasını istiyordu.

"Peki," dedi. "Yemeğe çıkalım."

"Randevulaştık." Evan gülümsedi. Terry ona karşılık verdi ve sonra tek başına karavanına döndü. İşe yaramayabilirdi. Evan'ın kırıcı olan ses tonunu aklından hiç çıkaramayabilirdi.

Ancak arkadaş kalabilirlerse, Terry hayatının kalanını yalnız geçirmeyecekti.

Pat! "Kalk bakalım, uykucu!"

Keri gerindi, küfretti ve örtüyü başına çekti. "İnsanın kışına şaplak yiyerek uyanması hiç güzel değil."

"O zaman bir kova buzlu su. Ya da tıraş köpüğü. Erkek kardeşlerin olması böyle bir şey işte. Sana bir sürprizim var."

"Kevin'den kaçırıp bir gözleme yemeden sürpriz falan istemem."

"Bugün yiyecek için savaşılmayacaksın. Garson masaya getirecek."

Keri örtüyü fırlatıverdi. Dağınık saçları, şiş gözleri ve çıplak vücuduyla yataktan kalkmaya çalıştı. "Restorana mı gideceğiz? Gerçek bir restorana mı?"

"Senin büyük şehir standartlarına pek uymasa da, kendi kahveni koyman gerekmeyecek."

Keri yataktan fırlayıp giyinmeye başlayınca, Joe ona haberi vermek için beş dakika daha beklemediğine pişman oldu. "Hemen çıkmamız gerekmiyor. Biraz..."

"Hayır, hemen çıkalım. Çok acıktım ve... Bir dakika, kimler geliyor?"

"Sadece sen ve ben."

Keri çok rahatlamıştı. Saçını elleriyle düzelterip ayakkabılarını giydi. "Ben hazırım."

"Tuvalete gitmeyecek misin?"

"Hayır." Eşofman üstünü alıp kapıya yöneldi. "Ailenden biri gelip bizi girdabına çekmeden çıkalım. Restoranın tuvaletine girerim. Böcek yok, çamura bulanmasın diye pantolonumun paçalarını kaldırmak yok. Dişlerimi de dönünce fırçalarım. Beni öpmeyiverirsin, olur biter."

Ağız koksa bile Keri'yi öpmek istiyordu, ancak o çoktan kamyonete yönelmişti bile. Ya çok acıkmıştı, ya da Kowalskilerin gelip planı bozacaklarından korkuyordu.

On beş dakika sonra küçük bir restoranın locasına yerleşmişlerdi. Burası ev yemekleri yapan bir aile işletmesiydi. Garson menüü ve buharları tüten iki büyük fincan kahveyi getirdi.

"Beni mahvediyorsun" dedi Keri, kahvesizden bir yudum aldıktan sonra.

"Neden?"

"Bana baksana! Yarım saatte uyanıp insan içine çıktım."

"Bu kötü bir şey mi?"

Keri başını iki yana salladı. "Makyajım on az yirmi dakika sürer, üstelik daha saçlar ve kıyafetler var."

"Sana tuvalete git demiştim."

"Lütfen. Orası güzellik merkezi değil, biliyorsun."

"Restoranda bulduğumuz günkü makyajı, bakımlı halinden çok daha güzel göründüğünü söylesem, kızarmısın?"

"Evet."

"Risk alacağım, çünkü daha güzelsin."

Garson siparişlerini almak için geldi, ikisi de yiyebileceklerinden çok daha fazlasını sipariş ettiler.

"Gittik diye ailen kızarı mı? Kahvaltıda görünmeyince merak etmezler, değil mi?"

"Hayır. Giderken bizi görmüşlerdir."

"Annen tahta kaşığıyla peşimize düşerse seni mahvederim."

Joe güldü, ancak onu buraya Kowalski ailesinden bahsetmek için getirmemişti. "Dün geceki sorunu sormadın."

Keri kızardı. "Biraz meşguldüm."

"Belki de soruları sabahları sormamız gerekir."

Keri masaya eğildi ve fincanını aldı. "Yani bundan sonra geceleri meşgul mü olacağız?"

Konu tam olarak buydu, evet. Kamp alanından uzaklaşma isteği, akşamki olayın tuhaflığından kurtulmak istediği içindi. Keri'nin neler düşündüğünü de öğrenmek istiyordu. "Umut tükenmez, bebeğim."

Keri başını eğip dalınca, Joe umudunu kaybetmeye başladı. Fakat Keri onun gözlerine baktı. "Eğlence bitince Los Angeles'a dönüp yazımı yazacağım ve terfimi alacağım. Burası kesin. Ve bu küçük oyun da, lise yıllarından bir hatıra olarak kalacak."

"Sorum yok." *Şimdilik*. Bir hafta uzun zamandı.

"Peki, o halde. Bu sabah iki sorum olacak. Bana borcun var çünkü."

"Aslında burası benim sorum için uygun bir yer değil," dedi Joe. Keri kızardı. Tam bu sırada siparişleri geldi.

"Oh, Tanrım." Keri iştahla yiyeceklere bakıyordu.

"İşte planım bu. Karnını tıka basa doyurup, zor sorular sormana engel olacağım."

"Hayatını o kadar gizliyorsun ki, soracak soru bulamıyorum. Eminim dergi okurları yumurtana ketçap sıkıldığını öğrenmekten çok mutlu olacaklar."

"Sosisli sandviçi de mayonezli severim."

"Komik adamsın, Kowalski."

Joe için, bunun bir oyun olmadığını unutmak kolaydı. Keri, Los Angeles'a gittiğinde Tina Destanel'e onun hayatı hakkında bir yazı verecekti. Ve yazısı pek de Tina'nın istediği gibi olmayacaktı. Keri okuyucularına Joe'nun içki problemini anlatsa bile, bundan başka söylenecek bir şeyi olmayacaktı.

"Daha ilginç biri olmadığım için özür dilerim. Saatlerce masa başında oturuyorum, sonra da arkama yaslanıp rahatlıyorum. Ailemle zaman geçiriyorum. Ağırılık çalışıyorum. Hepsi bu kadar."

Keri, Lauren ve dava konusunu gündeme getirmek istedi. Joe onun, geçmişindeki bu skandaldan bahsetmeyi ne kadar istediğini biliyordu, fakat o yasaklamıştı.

Bunun üzerine Keri pastirmasını yedi, böylece keyfi yerine geldi. "Eve dönünce kıyafetlerime giremeyeceğim."

"Salatayla yaşanmaz ki, bebeğim."

Keri omuz silkip kahvesini içti. "Tamam, her şeyi bir soruyla halletmeye çalışalım. Yaklaşmakta olan film gösterimini düşünürsek, senaryoya ne kadar katkı oldu, çekimlere dâhil oldun mu ve filmde memnun musun?"

Joe gülerek fincanını kaldırdı. "Sonunda çalışılmış bir soru sorabildim. Buna cevap vereceğim. Çok az katkım oldu. Filmin son halini görmedim."

Keri çatalını bıraktı. "Yapına şunu!"

"Neyi? Soruna cevap verdim. Yoksa sorularına mı deseydim, çünkü üç tane birden sordun."

"Ne işime yarayacak bu?"

"Bir şeyler uydurursun."

"Yazar olan sensin. Biraz açamaz mısın?"

Joe bundan nefret ediyordu. Herkesin düşündüğü gibi derin, karanlık sırlarının ortaya çıkmasından korktuğu falan yoktu; o sadece, kendinden ve işinden bahsetmeyi sevmiyordu.

"Üç soru sordun, cevap verdim. Açmamı istiyorsan, ben de sana iki soru soracağım."

"Haksızlık ediyorsun. Cevap vermiş sayılmazsın." Simitini yedi, Joe bir süre sessiz kaldı. "İki soru karşılığında bir tane sorabilirsin, ama bana hâlâ bir soru borcun var."

"O zaman iyi bir tane sorayım."

Keri duyacak kimse var mı diye kontrol etmek için etrafına bakınca, Joe güldü. Bu kadar endişe ediyorsa, Joe gerçekten ayıp bir şey soracaktı. "Kimse bana senaryoyu göndermedi, ama senarist benim hayranıymış. Saygı gösterip taslakları gönderdi, nasıl olduğunu sordu. Kitabı epey sindirmişti, sonunda da iyi bir iş çıkardı."

Keri o kadar uğraşmasına rağmen tabağını bitirememişti. Kahvaltı boyunca filminden bahsettiler. Pek fazla anlatacak bir şey yoktu; Joe ona, yazdıklarının

büyük bir film haline gelmesi konusunda neler hissettirdiğini anlattı.

"Eksik olan bir şey var," dedi Joe, kahvesini içerken. "Kitabımı yazıyorum, insanlar da benim gözlerimden okuyorlar. Film ise başka bir şey. Bir yanım bundan ayrı tutmak istiyor. Öyle gömlek giymemeliydi, katil öyle görünmemeliydi, gibi."

"Ama filmi izleyeceksin, değil mi?"

"Çocuklara söz verdim, Mike ve Kevin'la birlikte gideceğiz. Sıradan bir korku filmi izler gibi davranmaya çalışacağım, ancak eminim başlar başlamaz her sahnede tedirgin olacağım."

Keri kahvesini bitirdi ve iç geçirerek arkasına yaslandı. "Doydum. Bu, yumurtana ketçap sıkıdığını öğrenmekten daha ilginçti. Film hakkındaki endişeli tavrın okuyucuları büyüleyecek."

"Tina'yı da mı?"

"Sanmam. O sadece dramayla ilgilenir."

"Skandallar."

"Evet. Sen skandalların adamı değilsin."

"Sadece doğru kadınla karşılaşsam." Joe göz kırpınca, Keri kızardı.

Joe hesabı ödeyip onun tuvaletten çıkmasını beklerken, Tina'nın röportajdan etkilenmeyeceğini söylediği andaki yüz ifadesini düşünüyordu.

İhtiyacı olan şeyi Keri'ye veremezdi. Hayatındaki

tek skandal Lauren'le olan davasıydı. Joe izin verse bile Keri bu konuda tek kelime bile yazamazdı. Keri kendi dünyasına döndüğünde kariyerini tehdit eden o kadınla nasıl baş edecekti? Burada ailesinin içini dışını öğrenmiş, Joe ona Kevin'in başından geçenleri bile anlatmıştı.

Keri'nin, güvenine ihanet etmeyeceğini umuyordu.

Kulübeye döndüklerinde Joe, Keri'yi yatağa attı. "Hâlâ günaydın öpücüğümü bekliyorum."

Keri başını çevirdi. "Duşa girmeden olmaz. Ağız kokusu, pastırma ve kahve. Mümkün değil."

"Aklıma bir soru geldi. Çok ciddi bir soru hem de."

Keri meraklandı, hafifçe gülümsedi. "Ciddi, öyle mi?"

"Hem de çok." Keri'yi öpemeyeceği için Joe, onun boynunu ve kulağını öptü. "Kaliforniya'ya gittikten sonra birlikte olduğun adamları benim yerime koydun mu?"

"Evet." Joe onun göğüs dekoltesini öpüyordu. "Bazen pilli aletlerle de seni hayal ettim."

"Bunu düşünmemem gerek, yoksa yürüyemeyeceğim."

"Ya sen? Birlikte olduğun kadınları benim yerime koydun mu?"

"Sadece sarışın olanları."

"Çok komik." Joe dilini onun boğazının altında gezdirirken, Keri iç geçirdi. "New Hampshire ve Kaliforniya birbirine çok uzak, telefonda seks yaparız artık."

Joe gülmeye çalışsa da tedirgin olduğunu belli ediyordu. Tatil bittikten sonra ilişkinin devam etmesine dair, şaka da olsa ilk kez bir imada bulunmuştu, bu yüzden Joe biraz umutlandı. Belki de onu buraya dönmeye ikna edene kadar uzak mesafe ilişkisi yaşarlardı.

Kapı çalınca cevap vermekten ve onun boynunu öpmekten vazgeçti. "Eninde sonunda peşimize düşeceklerini biliyordum."

Gelen Brian'dı. "Herkes sizi bekliyor, bugün ne yapılacağına karar verilecekmiş."

"Söyle onlara hemen geliyoruz."

Joe tuvalet çantasını aldı, o da henüz dişlerini fırçalamamıştı.

"Sinek ilacını gördün mü?" dedi Keri.

"Evet, komodinin..." Yoktu. "Masada sanıyordum."

"Ben de. Çantamda yedeğim de vardı. Ah, o sür-tük..."

Joe ona baktı. "Terry almıştır," dedi Keri. "Seninle seks yaparsam sinek ilacını saklayacağını söylemişti."

"Lütfen, bebeğim, Terry gizli gizli kapı dinlemez."

"Kevin'a prezervatifleri sallayan sendin!"

"Ne?"

"Odaklan, Joe."

Odaklanıyordu ama farklı bir şeye. "Sandalyelerin birinde kalmıştır."

"Hepsi mi? Yedeği bile mi?"

"Belki de sandalyede kalmamıştır."

"Biri biz kahvaltıdaiken gelip hepsini aldı."

"Benimkini de almış."

"Ona kitabında korkunç şeyler yapmanı istiyorum."

Joe güldü. "Kitaplarımda kimseye korkunç şeyler yapmamaya çalışıyorum. Sonra üzülüyorlar."

"Öyle mi? Carrie Danielson'dan ne haber?"

Fena yakalanmıştı. "Ama sen gitmiştin ve geri dönmeyecektin."

"Ama döndüm. Ve sinek ilacım yok."

Keri sinirlenince çok güzel oluyordu, fakat Joe bunu ona söyleyecek kadar aptal değildi. "Haydi, temizlenip onlara katılalım. Sinek ilacını geri alacağım."

"Hayır."

"Hayır, ne?" Keri bütün gün kulübede kalmaya ni-

yetliyse Joe hemen soyunacaktı. Onu da soyacaktı. Ağız kokusunu da boş vermişti.

"Oraya gitmem ben. Herkesin haberi vardır."

"Neyden?"

"Seks yaptığımızdan, Kowalski."

"Bakir olduğumu düşünmüyorlar zaten, bebeğim."

"Hayır, ikimizin seks yaptığını. Çünkü Kevin'a söyledin, o da herkese yetiştirdi. Annen düğün pastası yapıyordur herhalde."

Keri'yi gelinlikle ona doğru yürürken hayal edince Joe'nun içi sızladı. Sonra mezuniyet gecesinde giydiği o mavi elbiseyi hatırladı. Fermuarını nasıl da indirmişti.

Sonra liseli Keri gitmiş, geriye hayali kalmıştı. Joe bu düşüncelere nasıl geldiğini bilmiyordu.

Keri güldü. "Tanrım, düğün deyince donup kaldın. Amma adamsın, Kowalski."

Joe öyle düşünmesini tercih etti. Onunla evlenmeyi hayal ettiğini itiraf etmekten iyiydi. "Kimse bizim seks yapmamızı umursamaz."

"Sen onu sivrisineklere anlat."

"Lütfen ama. Bakalım ne yapıyorlar"

Keri başını iki yana salladı. "Ben gitmiyorum"

Joe omuz silkti. "Sen bilirsin. Ama soru hakkını kaybediyorsun."

“Seni pislik. Daha işime yarayacak bir şey vermedin bile!”

“Kuralları kabul etmiştin, Daniels! Etkinliklere katılmazsan soru soramazsın.”

“Peki. Ama dün gece hakkında imada bulunurlarsa bilgisayarının hafızasını silerim.”

“Artık böyle mi oluyor?”

Keri dışarı çıkınca, sivrisineklerin ne kadar kötü olabileceğini anladı. Herkes Mike ve Lisa’nın tentesinin atındaydı. Sivrisinekler gölgeyi seviyor olmalıydılar. Bir dakika içinde Keri kendini tokatlamaya başlamıştı.

“Neyin var senin?” dedi Leo.

“Sivrisineklerden nefret ediyorum.”

“Sinek ilacı sürsene şapşal.”

“Leo!” diye bağırdı, Mary. “Joe’nun kız arkadaşı-
na şapşal deme.”

Joe’nun kız arkadaşı. Mary’nin dediği şeye inanmıyordu, midesindeki sancıya da. Bundan ne kadar nefret ettiğini unutmıştı.

“Ne var bunda?” dedi Leo. “Sinek ilacının sinekleri kovduğunu bilmiyor mu? Bilmiyorsa şapşal demektir.”

“Joe’yle kahvaltıyla gittiğimizde sinek ilaçları gi-

zemli bir şekilde yok oldu,” dedi Keri, Terry’ye bakarak.

Mary hemen durumu anladı. “Theresa, sinek ilacını sen mi aldın?”

“Evet.”

“Neden?”

Keri, Joe’ya, *ben sana demedim mi*, der gibi baktı.

“Çünkü...” Terry annesine bakıp masum masum güldü. “Şaka yaptım anne.”

“Git getir hemen. Sinekler kızı canlı canlı yiyecekler.”

Gösteri bitince herkes o gün ne yapacaklarını konuşmaya başladı. Keri kahve makinesinde kalan son kahveyi aldı. Yeni kahve demlemeyi teklif etmek için dönünce de tanımadığı bir kadının, yanında bir oğlan çocuğuyla Lisa’ya doğru geldiğini fark etti.

“Merhaba, Bobby’nin annesi. Ben de Sean’ın annesiyim.” Güleştüler ve sohbet etmeye başladılar.

Keri onları duymuyordu bile. *Merhaba, Terry’nin annesi. Ben de Keri’nin annesiyim.* Aynı şey oluyordu. Mary ona Joe’nun kız arkadaşı dememiş miydi?

Keri, annesinin kendisine ait bir kimliği olmadığını ne zaman fark ettiğini hatırlamıyordu.

Keri’nin annesi. Ed’in karısı. Bayan Daniels. Babası ona *tatlım*. Keri ona *anne* derdi. Ona Janie diye hitap eden yoktu. Bayan Kowalski’yle arkadaşlıklar.

belki birbirlerine isimleriyle hitap etmiş olabilirlerdi.

Keri o zamanlar kulak kesilip onları dinlemişti. Bir kadının, "İşte bölüm birincisinin kız arkadaşı da bu." dediğini duymuştu.

"Evet," demişti bir başkası. "Ed'in kızı Joe'nun kızı olmuş artık."

Keri o zamanlarda nasıl sınıflandırıldığını düşün-
dü. *Ed'in kızı. Daniels'lerin kızı. Prenses.* Babası ona
böyle derdi. *Şeftali.* Annesi ona böyle derdi. *Joe'nun*
kızı. Bebek.

İşyerindeki sandalyesinde ise K. DANIELS yazı-
yordu.

"Keri," diye fısıldamıştı, o yazıyı görünce. Eteğini
ve saçlarını düzeltmişti. O, adını ışıklar altında ya da
bir eğlence sütununda görmek istiyordu. Joe veda ko-
nuşmasına başlamadan, Keri kararını vermişti. Her-
kes Keri Daniels adını bir yerde görecekti.

Artık bu amacına ulaşmaya çok az kalmıştı. Tek
yapması gereken, dikkatini toplamak ve Joseph
Kowalski'ye erişebilmektir.

Flaş patladı. "Gülümse!"

Ve ailesine.

An Dört

Terry sandalyede oturmuştu. Elindeki kitabı okurmuş gibi bile yapmıyordu. Oturduğu yerden dört numaralı kamp alanına bakıyordu. Stephanie babasına, çadırı sökmesi için yardım ediyordu.

Steph hafta sonunu, yatıp uyumak yerine babasıyla geçirmiş, Terry ise onlara katılmamıştı. Söyleyecek çok şeyi olsa da, doğru sözleri bulamadığı için onlardan uzak durmuştu. Evan zaten kızıyla zaman geçirecekti, fakat eskiden olsa Terry de onlara katılırdı.

Keyfi yerinde olan Keri, evvelki günkü sinek ilacı olayını gündeme getirmemişti. Ancak onunla konuşmamıştı da.

Terry, Joe'yla ilgili birkaç e-posta göndermek için karavanına giderken, Kevin ona seslenmişti. Ona Keri ve Joe'yu rahat bırakmasını söylemişti, Terry de böylece her şeyi anlamıştı.

O aptal kardeşi Keri'yle yatmıştı. Onu ilgilendir-

mezdi helki, ama Ken'nin gidişinden sonra Joe'yu hastanelere taşıyan ve kardeşinin yıkılışını izleyen o olmuştı. Terry aynı kızın Joe'ya yine aynı şekilde zarar vermesinden korkuyordu.

Sonra Steph'in kahkahasını duyunca dört numaralı kamp alanına doğru baktı. Kocasını topladığı çadırı beceriksizce çantasına tıkmaya çalışıyordu ve çadır doğru şekilde katlanmazsa o çantaya asla sığmazdı.

Evan toparlanınca yola çıkacaktı ve başladıkları yere geri döneceklerdi. Aslında hayır. Daha da kötü bir yerdeydiler, çünkü ikisi de evliliği sürdürmek istiyor ama nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı. Bu durum, evliliğin sona erdiğine inanmaktan daha da kötüydü.

Terry bir şey söylemeliydi. Herhangi bir şey. Onu bu şekilde göndermesi, tatil dönüşü iletişim kurmalarını zorlaştıracaktı. Terry fikrini değiştirmeden kalktı ve onun yanına gitti.

"Anne!" dedi Steph. "Bize yardım etmen gerek. Sığmıyor."

"Sığar. Sadece farklı şekilde katlamanız gerek." Aslında doğru şekilde diyecekti, ama vazgeçmişti. Evan'ın güldüğünü görünce, kendini düzelttiğinin onun da gözünden kaçmadığını anladı. Pek önemli bir şey olmasa da, en azından başlangıçtı.

On dakika geçtikten sonra çadır toplanmış, veda zamanı da gelmişti.

"Hey, Steph, marketten bana bir kola alır mısın? Yolda içerim."

Evan kızına para verip gönderince, Terry'yle yalnız kaldılar. Terry ellerini ceplerine soktu, kocasının kızından gizli olarak ne söyleyeceğini beklemeye başladı.

"Dönünce beni ararsın, yemek için randevulasınız."

Terry başını salladı. "Bundan kimseye bahsettiğiz daha iyi. Özellikle Stephanie'ye. Umulanmasını istemem."

"Sen bilirsin." Evan ona yaklaştı. Gözlerden uzaklardılar. "Benim de umutlarım var."

"Benim de," dedi Terry. İtiraf etmek istemiyordu, fakat dürüst olmak zorundaydı. Evan onu öpünce tüm bedeni titremeye başladı. Ona sarılmak, hiç bırakmamak istiyordu, ancak ellerini ceplerinden çıkarmadı. Ona daha fazlasını veremeyecek kadar kırgındı.

Evan geri çekildi. Steph koşu koşu yanlarına geldi. Terry başını çevirip gözyaşlarını silerken Evan kızının getirdiği kolayı alıp, onunla da vedalaştı.

"Görüşürüz, Terry," dedi ve kamyonetine bindi.

Terry ile Steph, Evan ana yola çıkana kadar arkasından baktılar. Terry kolunu kızının omzuna attı. Steph bu sefer çekilmedi.

"Herkes ATV'lere binecek," dedi Terry. "Sen de gitmek ister misin?"

"Markette Sandra Bullock'un bir filmini gördüm. Dondurma alıp onu da seyredebiliriz."

Terry ATV'yle gezmeyi daha çok istese de kızını kırmadı. "İyi fikir."

Joe, Keri'nin yanlış yatakta olmasından hiç memnun değildi. Alt ranzaya oturmuş, yazısını yazıyordu.

Joe da çalışıyordu. Büyük yatağa oturmuş, duvara yaslanmış, dizüstü bilgisayarını kucagina almıştı. ATV ile kırk mil kadar gitmişler, herkes dinlenirken o ve Keri yemeğe kadar çalışma bahanesiyle kulübe-ye geri dönmüşlerdi.

Büyük yatakta yan yana çalışacaklarını sanmıştı Joe, fakat Keri ranzayı tercih etmişti. Joe ona yakın olmak istediğini söylemek yerine, kitabının görün-mez kahramanları arasındaki kavga sahnesini yazma-ya çalışıyordu. Bu beklediğinden daha zordu.

Yarım saat sonra Keri not defterini komodine bırakıp gerindi. "Tamamen kayıt dışı, sadece arkadaş-lar arasında kalacak. Söylesene, Lauren Hicks neden seni dava etti?"

Bu da nereden çıkmıştı? Joe, ne kadar şaşırdığı belli olmasın diye, gözünü bilgisayardan ayırmadı. "Kadınların, eski sevgililer hakkında herhangi bir şey duymak istemediklerini sanırdım."

"Hayır. Yeni sevgililer, eskileri duymak istemez. Onunla bir imza gününde tanıştığınızı biliyorum.

Çıkmaya başladınız, davetlere katıldınız. Sonra o sana dava açtı ve sen çuvala para ödeyip münzevi oldun."

"Ben münzevi değilim."

Joe, Lauren'i düşünmek istemiyordu, onun hak-kında hiç konuşmamıştı. Sadece ailesi olanları bi-liyordu. Bu konuyu açmanın bir âlemi yoktu, fakat Terry'nin Keri'ye son yaptığı da, Lauren kadar kö-üydü.

"Medya münzevisisin o zaman. Bir kadına milyon dolarlık duygusal zarar verdiğine inanamıyorum. Gerçekten merak ediyorum."

Joe ona çenesini kapatmasını söylemek istiyordu. Bu onun küçük düştüğü bir durumdu ve bir ilişki kur-mak istediği kadınla paylaşacak değildi.

Ama Keri kim bilir aklından ne çılgın senaryolar geçiriyordu. Bu yüzden ona anlatmaya karar verdi.

"Evlilik teklifimi geri çektim," dedi.

"Nişanı bozdun diye Lauren Huckins'e milyonlar-ca dolar mı ödedin?"

"Aramızda kalacak ama?"

"Yemin ederim, Joe. Merakımdan soruyorum, iş için değil."

Joe iç geçirdi. "Teknik olarak nişanlı değildik, çünkü teklifimi o kabul etmeden önce geri çekmiş-tim. Ya da reddetmeden."

Keri şaşırdı. "Ne yani, ona şaka mı yaptın?"

"Hayır."

"Anlamıyorum."

"Çıkmaya başladığımızda Lauren isimle çok ilgileniyordu. New York ve Los Angeles'ta restoranları olan bir kadınla çok iyi arkadaştı, beni oralara sürükledi ve fotoğraflarımızı gazetelere çıkarttı. Havalı tiplerle görüşmeye başladık. Herkes beni de havalı bir tip sandı. Bir süre sonra, benim kız arkadaşım olarak anılmaktan rahatsız olduğunu söyledi, ben de ona evlenme teklif etmem gerektiğini düşündüm."

"Ne kadar romantik."

"O kısma daha gelmedim. Neyse, yüzük almaya gittim. Yüzüğü almam çok uzun sürdü, sonunda istediğimi buldum. Altın ve elmasla yapılmıştı. Görür görmez tam ona göre olduğunu düşündüm. Romantik bir ortam hazırladım ve ona yüzüğü verdim..."

"Diz çöktün mü?"

"Hayır. Neden öyle yaparlar bilmem."

"Çünkü romantiktir."

"Aptalca. Neyse, yüzük kutusunu açtı. Ben göz yaşları içinde boynuma atılmasını beklerken, o suratını buruşturdu. Beni azarlamaya başladı. Daha büyük, geleceğin *Bayan Kowalski*'sine yaraşır bir yüzük beklediğini, pazardan alınmışa benzeyen bu yüzüğü ünlü bir yazarın eşi olarak nasıl takacağını söyledi."

"Vay sürük!"

"Ben de yüzüğü geri aldım. Ona aradığı *Joseph Kowalski* olmadığımı söyledim. Çünkü sadece *Joe* idim ben."

"O da seni dava mı etti?"

"Kariyerimde etkisi olduğunu düşünüyordu."

"Ona para verdiğine inanamıyorum. Davayı kazanmamalıydı."

Buna Joe da inanamıyordu. "Ona ödeme yaparak, parayı sözleşmeli olarak ona bağlamış oldum. Mahkemeye gitseydik Lauren herkese olanları anlatır, benim ne kadar avanak biri olduğumu söylerdi."

"Senin korkunç bir şey yaptığını, ya da onu taciz ettiğini sananlar var, biliyor musun?"

"Bir para avcısının tuzağına düştüğümü değil de, öbür türlüünü düşünsünler, benim için daha iyi."

"Tam da bir erkeğin ağzına yakışacak laflar."

Belki öyleydi, fakat Keri kendini o kadar aptal hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Yakınlık duyduğu bir kadın tarafından kandırılmıştı. Evlenme teklif ettiği kadın tarafından. Şimdi bile aptallığına yanıyordu.

"Artık karanlık sırrımı öğrendin."

"Utanılacak bir şey yapmışsın gibi anlatıyorsun."

"Sen evlenmeye niyetlendin mi?" dedi Joe.

“Ben daha çok kariyer peşinde koşan bekâr arkadaşlarımla zaman geçiriyorum. Bir defasında niyetlenmişim, ancak o evliliği diline çok fazla dolayınca da vazgeçtim, işimi daha çok sevdiğime karar verdim.”

Joe yazdığı belgeyi kaydedip dizüstü bilgisayarını kapattı. “Bu konu çok sıkıcı. Herkes ne yapıyor diye, gidip bakalım.”

“Voleybol mu? Ciddi misin?”

“Sadece voleybol değil,” dedi Brian. “Geleneksel Kowalski Ölümüne Voleybol Turnuvası.”

Evet, ya, tabii... “Ben voleybol oynamayı bilmem ki...”

“Yalancı,” dedi Terry. “Hepimizin aynı liseye gittiğini unuttun mu? Voleybol oynadığını biliyorum.”

“Çok kötü oynarım.”

“İy oynarsın demedim zaten.”

“Artık oynamıyorum.”

“Joe amca oynayacağını söyledi!” dedi Bobby.

Keri kuralları hatırladı. Oynamazsa soru soramayacaktı. “Tamam, ama bir şartla, Terry’yle aynı takımında olmak istiyorum.”

“Takımlar öyle kurulmuyor,” dedi Brian.

“Kusura bakma, fakat halan çok kötü biri, ona rakip olmak istemem.”

“Artık kötülük etmiyorum,” diye güldü Terry.

“Bu yıl eşit sayıda takım kuramayacağız, on üç kişiyiz,” dedi Danny.

“Ben skor tutayım,” diye önerdi Keri.

“Bobby ile annemi tek kişi sayarız,” dedi Terry.

Sonunda Mary, Kevin, Mike, Lisa, Joey, Bobby ve Steph bir takımında, Leo, Danny, Brian, Terry, Joe ve Keri öbür takımında yerini aldı. Top çok ağır, şişme bir plaj topuydu. Ama insanın suratına çarpınca o kadar acıtmıyordu.

Mike hırsını toptan çıkarmaya karar verdiğinde, Keri yeterince hızlı kaçamadığını fark etti. Neyse ki top suratına çarpıp sekti ve Joe kurtarışını yaptı. Keri’ye bakıp iyi olduğunu anlayanca da oyun devam etti.

Ta ki Steph, Kevin’in omzuna çıkıp smaç vurana kadar.

“Bu kurallara aykırı,” dedi Keri.

“Geleneksel Kowalski Ölümüne Voleybol Turnuvasında kural yoktur,” dedi Joe. Joey filenin diğer tarafından bağırdı. “Mızıkçı!”

Keri de ona, “Hilebaz!” diye karşılık verdi. Hile yapan takım onu ıslıklarla protesto etti.

Brian'ı Joe'nun omzuna çıkararak karşılık vermek istediler, ancak Kevin'le Steph daha uzundu.

Hileci takım beş sayı öndeydi. Keri ne olduğunu anlayamadan Joe başını bacaklarının arasına sokup onu omzuna aldı.

"Tanrım! Yapma!" diye bağırdı Keri. Düşmekten korkuyordu. Bu havuzda deve güreşi yapmaya benzemiyordu, Joe uzun boyluydu ve zemin sertti.

"Bağırmanı bırak da oyna," diye bağırdı Leo.

Top geldiğinde Joe onu yana götürdü, ama Keri bunu beklediği için kaydı, düşmemek için Joe'nun saçına yapıştı.

"Ah! Kafa derimi yüzeceksin, bebeğim."

"Beni yere indir."

"Vur şu topa," diye bağırdı Leo.

Top tekrar geldiğinde Keri bu sefer hazır bekliyordu. Bir eliyle Joe'nun saçını tutup bir eliyle topa vurdu.

"Başardım," dedi.

Steph topu karşıladı, top Joe'nun suratına çarptı, çünkü kendini Keri'nin bacaklarından kurtaramamıştı.

"Ah!" diye bağırdı.

"Bu sefer olacak," dedi Keri.

On dakika sonra skor eşitlenmişti. Keri, Joe'nun dizlerinin titrediğini hissediyordu.

"Düşürmeden beni indirebilecek misin?"

"Tabii. Hey, baba, yardım et."

Leo, Keri'nin kalçasını kavrayınca, herkes gülüştü. Keri çimenlerin üstüne düştü ve Joe da onun üstüne yuvarlandı. Yorgunluktan bitap düşmüştü.

"Artık yirmi yaşında değilim ki."

"Kevin de değil."

"Belden aşağı vuracaksak, Steph de senden daha hafif."

Leo'nun gölgesi tepelerinde belirmişti. "Seneye sen Kevin'ın, Steph de Joe'nun sırtına biner, ödeşirsiniz." *Seneye mi?*

Keri'nin gülüşü donup kaldı.

Seneye falan olmayacaktı, seks yapmadan önce bile korktuğu şey buydu. Joe'nun ailesi çift olduklarını sanıyordu ve babası seneye de beraber olacaklarını düşünüyordu.

"Yemek zamanı," dedi Mary. Herkes onu onaylayıp, soğutuculara yöneldi.

"Bir şey ima etmek istemedi," dedi Joe.

Demek o da anlamıştı. "Seni uyarmıştım. Birlikte olduğumuzu sanıyorlar."

"Ne var bunda? Sanki daha önce hiç hayal kırık-

hıç yaşamadılar. Senin gidişini yaşadılar. Lauren'i yaşadılar. Bunu da atlattılar."

Keri'yi bu kadar da önemsiz göstermesine gerek yoktu. "Bu arada, seneye gelecek olursam sizinle asla voleybol oynamam."

"Seneye mi? Bu daha ilk gün, bebeğim. Boşuna Geleneksel Kowalski Ölümüne Voleybol Turnuvası demiyoruz."

"Senden nefret ediyorum."

Babasının çenesi açılınca, Joe bir bahaneyle Keri'yi kulübeye götürüp yemek sonrası tatlı keyfi yapmayı düşündü.

"Bir bebek daha yapacaktıysınız, öyle mi?" dedi Leo, gürleyen sesiyle.

"Olamaz," diye söylendi Danny.

Mike gerildi; Lisa, Leo'ya gülümsedi. "Bir kız to-runun olsa fena mı olur?"

"Zaten dört tane--"

Mike bir anda babasının sözünü kesti.

"Hayır." Kâğıt tabağını ateşe attı. "O konu kapandı, Lisa."

"Belki biz..."

"Yeter artık. Herkes delirdiğini biliyor, benimse

aklını başımda." Mike karavana doğru yönelince, Lisa da onun peşinden gitti.

"Bebek sahibi olmayı özledim, Mike. Çocuklar büyüdü artık ve..."

"Büyüdülerse ne olmuş? Neresi büyüdü bunların? Bize zaman mı kalıyor, birazcık özgür olmamız kötü bir şey mi?"

"Benimle kalacak bir sebebin yok."

Joe suratını buruşturdu. Lisa hamile kaldığı için Mike'in onunla evlenmiş olduğu bir sır değildi, ancak bunu yemekte konuşmak da gereksizdi.

"Şaka mı bu?" Mike'in sesi yükselmisti. Annesi kalkıp araya girmeye niyetlendi. "Hamile değilsin diye seni terk edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Benimle evlenmek istememiştin. Bunu herkes biliyor."

Kamp alanı birden hareketlendi. Terry çocukların dikkatini dağıtmak için dondurma getirdi. Leo ve Mary, Lisa ve Mike'in yanına gittiler. Keri ise uzaklaşmıştı. Görünmez olmak istiyordu. Zavallı Steph, sessiz sessiz ağlıyordu.

Mike yumruğunu öfkeyle karavana indirince Joey dondurmasını yere attı, koşarak oraya gitti ve Lisa'nın önüne geçti.

Joe, babasına kafa tutan çocuğa bakınca göğsü sıkıştı. Lisa tehlikede değildi. Mike asabi biri olabilirdi, ancak ailesine zarar vermeyi asla düşünmezdi.

Ama Joe'nun en büyük yeğeni Joey erkekliğe büyük bir adım atmıştı. Bu hayranlık uyandırdığı gibi, aynı zamanda da üzücü bir andı.

Mike dönüp toprak yolda yürümeye başlayınca kimse onu durdurmadı. On dakika sonra döneceğini ve özür dileyeceğini herkes biliyordu.

Ama Mike, bu sefer Joe'nun kamyonetini alıp kamptan çıktı. Bunu gören Joe da ne yapacağını bilemedi.

"Babam nereye gidiyor?" dedi Bobby. Dondurması erimişti ve tişörtüne akıyordu.

Lisa son derece sarsılmıştı, bu yüzden Terry ona, babasının huysuzluk ettiğini ve yalnız kalmak istediğini söyledi.

"Zamana ihtiyacı var."

Çocukları kollayamayacak kadar çok sarsılmış olan Lisa ağlıyordu. "Geri dönecek mi?"

Kimse bilmiyordu, ama yine de herkes *ever* dedi.

On Beş

Mike'ın gidişıyla voleybol iptal olunca, Keri de aile dışından biri olduğunu düşünerek kulübeye gidip kitabını aldı.

Joe'nun yatağına uzanıp, yastıkların ve örtünün içine gömüldü, kendini kitabına vermeye çalıştı. Ancak yapamadı. Tek bir sayfa bile anlayamadan birkaç bölüm okudu.

Kalkıp etrafı temizledi, sonra okumaya devam etti. Hâlâ aklını veremiyordu, o yüzden not defteriyle kalemını aldı. Kowalskiler aile sorunlarıyla uğraşırken o da işlerini halletmeyi düşündü. Joe'nun kurallarına sadık kalarak, Tina'yı memnun edecek bir yazı yazmak çok zordu. Ve Keri hâlâ, Joe'nun hayatının sarhoş geçirdiği ve Carrie Danielson'u yazdığı kısmını kullanıp kullanmamakta kararsızdı.

Yenilikçi sorular düşünmek zorlaşıyordu, çünkü Joe'ya sormak istedikleri, dergi okuyucularının merak ettiği şeyler değildi.

İç geçirerek sayfayı çevirdi, düşünmeden sorular yazmaya başladı. Sonra kendinden iğrendi ve arkasını yaslanıp gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında akşam oluyordu. Joe yatağın kenarında, kucagında bilgisayarıyla oturuyordu.

Keri kalkıp yüzünü ovuşturdu. Yıllardır ilk kez gündüz uyuyordu. Neden gündüz uykusunu sevmeyi de böylece hatırlamış oldu; aklı karışmış, sersemlemişti.

“Yeni sorun bu mu?” dedi Joe, Keri’ye not defterini göstererek.

Neden bana gitme demedin?

“Hayır, adam asmaca oynuyordum.”

“Asma tahtası nerede?”

“Aklımda. Hile yapması kolay oluyor.”

“İyi fikir. Ben de yapayım.” Joe onun kalemini alıp bir şey yazdı. “Ben kazandım.”

Joe kalkıp gazlı şöminenin başına gitti.

Çünkü mutlu bir zebra olmanı istedim. Neden seninle gelmemi istemedin?

“Mutlu zebra mı?”

“Aklımdaki asma tahtasına Z harfi koymam gerekiyordu.”

Keri kalemi aldı. *Aileni bırakmanı senden isteye-
mezdim, Joe.* “A, İ ve J. Ben kazandım.”

Joe iç geçirdi. “Ben uzun zaman önce kaybettim zaten.”

Seni sevmiştim.

Keri bunun altına, *Ben de seni,* yazdı. “Lisa nasıl?”

“Kocasının onu terk ettiğini düşünüyor.”

“Çocuklar?”

“Büyüklerin içi rahat etsin diye bir şey yokmuş gibi davranıyorlar.”

“Sence dönecek mi?”

“Kamyonetimi alıp gittiğine göre dönmek zorunda.”

“Çocukları pizza yemeye götürsek mi?”

“Bunu yapar mısın?”

Keri güldü. “Yaramaz olduklarını biliyorum. Ama çocukların gergin ortamları hissettiklerini okumuştum. Bu da onlarda travma yaratıyormuş.”

Joe gülümsedi. “Çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

Bu çok ani bir soru olmuştu. “Bilmiyorum. Sanırım bir noktadan sonra düşünmeyi bıraktım. Kariyer yaptığımda bir baba bulup yaşlılar koğuşunda doğurabilirim. Ya sen?”

“Sanırım hayır.”

“Neden? Aileye çok önem verirsin ve çok iyi bir baba olursun.”

“Bir süre içime kapandım. İçmek ve yazmaktan başka bir şey yapmadım. Lauren’dan sonra ise... Steph ve oğlanlar bana yetti. Onların başında olmak bana yetiyor.”

Joe’nun gözlerinde Keri’nin daha önce görmediği bir mutsuzluk vardı. Bu sadece kardeşine üzüldüğü için değildi.

“Büyüyorlar,” dedi. “Bugün Joey’le gurur duydum. Fakat benim oğlum olmadığı için üzüdüm ve Joey’in babası olduğu için Mike’dan nefret ettim.”

Keri ne diyeceğini bilemedi. Aralarındaki sessizlik uzadı.

Joe’nun devam etmeyeceğini anlayınca, “Pizzaya ne diyorsun?” dedi Keri.

“İyi olurdu, ama yemek hazır. Seni çağırmak için gelmiştim. Adam asmaca oyunu dikkatimi dağıttı. Ayrıca Mike kamyoneti götürdü. Senin arabaya sığamayız. Pizzacıya kadar da yürüyemeyiz.”

Keri defterini bırakıp eşofman üstünü giyip Joe’nun peşine düştü. Hava kararınca serinlik olmuştu, eşofman üstü onu sineklere karşı da koruyordu.

Bütün aile, Mike hariç, kamp ateşinin başındaydı. Keri ve Joe birbirlerini bunaltırlarken, Kowalskiler yemeklerini bitirmişti.

“Size birer tabak hazırladım,” dedi Mary. “Tatlı bitmeden çabucak yiyin.”

Kamp alanına giren aracın sesi duyulduğunda,

Keri parmaklarını yalıyordu. Gelen Joe’nun kamyoneti idi. Herkes o tarafa döndü, ortam yine gerildi.

Mike arabayı park etti, anahtarı Joe’ya attı. Arkadan kocaman bir hediye kutusu çıkarıp Lisa’nın yanına gitti. Ateşin üstüne basmasın diye Kevin ona yardım etti.

“Annemin karavanında saklıyordum. Doğum günü hediye,” dedi Mike.

“Ama doğum gününe daha iki ay var.”

“Biliyorum. Erken vermek istedim.”

Bobby babasına uzatmak istediği marshmelovu ateşe düşürdü. “Ben de erken alabilir miyim? Wii mi? Ben de alabilir miyim?”

“Hayır, Bobby. Wii değil. Açsana Lisa.”

Lisa heyecanlı paketi açarken Keri ona yaklaştı. Hediye açmaya bayılan Keri, ambalajı yırtmamak için kendini zor tutuyordu. Fazla da burnunu sokmaya çalıştı, çünkü bu özel bir andı.

Lisa ambalajı dikkatle açıp katlayarak kenara koydu, kutunun kapağını kaldırdı. İçinden ambalajlı bir kutu daha çıktı.

Üç kutu açtıktan sonra, herkes sıkılmaya başlamıştı. Bobby marshmelov kızartmaya dalmış, Kevin sandalyesinde uyukluyor, Lisa’nın da heyecanı azalıyordu.

“Daha eğlenceli olur sanmıştım,” dedi Mike.

İki kutu dana açtıktan sonra Lisa ambalajı yırtmaya başladı. Gömlek kutusu kadar bir kutuya gelince, biraz mola verme ihtiyacı hissetti.

O kutunun içinde, üstü altın yaldızlı, mavi bir zarf vardı. Keri başını uzatıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Seyahat acentesi mi?” Lisa zarfı açtı ve elini ağzına götürdü.

“İki haftalık Karayipler gezisi,” dedi Mike. Lisa’nın nutku tutulmuştu. “Sonunda balayına gidiyoruz.”

Lisa krem rengi bir sayfayı gösterip, “Ne demek bu?” dedi.

“Gemide, gün batımı düğün töreni rezervasyonu. Yeniden evlenmemiz gerektiğini düşündüm. Sadece ikimiz. Çocuklar olmadan. Üç yıldır bunun için para biriktiriyordum. Bobby’nin okula başlamasını bekliyordum. İki hafta çocuklara bakmak annem ve Terry için zor olmasın diye. Sen bir bebek daha isteyince, bu yüzden çok kızdım.”

“Yeniden evlenmek mi? Neden?”

“Çünkü istiyorum. Mecburiyetten ya da sen bunu bekliyorsun diye değil. Sadece istediğim için.”

Kimse çocuklarla ilgilenmediği için hepsinin elinde bir çubuk, deli gibi marşmelov kızartıyorlardı. Her yer yapış yapış olmuştu. Ama Keri’nin umurun-

da değildi. Mendil arıyordu. Terry ile Mary bütün mendilleri kapmıştı.

“Aslında bunu sana yalnızken vermek isterdim. Reddedersen utanmayayım diye. Fakat zamanı gelmişti.”

Lisa gözyaşlarını sildi. “Seni reddetmek mi? Ne diyorsun sen?”

“Seninle mecburiyetten evlendiğimi mi düşünüyorsun? Yoksa dört çocuklu bekâr bir anne olmak-tansa, benimle evli kalmanın daha iyi olacağını mı?”

“Ben... Hayır, seni hep sevdim, bunu bildiğini sanıyordum.”

“Benim de seni hep sevdiğimi bildiğini sanıyordum.”

Lisa zarfı göğsüne bastırdı. “Ay... Yeni bir elbise lazım şimdi.”

Erkekler güldüler, Mike gözlerini devirdi. “Para kaldı mı diye sorsana.”

Lisa kendini kocasının kollarına atınca çocuklar öğürme sesleri çıkardılar, herkes kendi işiyle meşgul olmaya başladı.

Keri hariç. Herkes Kevin’in kıcına yapışan marş-melova ve Bobby’nin saçındaki çikolataya gülerken. kimse onun sessizce kulübeye gittiğini fark etmedi. Kamp alanını erken terk ederek Joe’ya soracağı soru hakkını kaybedecek olsa bile, o an için umrunda değildi.

ışıkları açmadan ranzaya çıktı, örtüyü başına çekti. Kıskaçlık onu yiyip bitiriyordu. Ne çılgınca bir şeydi bu? Keri, ekonomik özgürlüğü olmayan, bütün işi çamaşır yıkamak ve çocukları okula götürmek ve dört haylaza annelik yapmak olan bir kadını kıskanacağını hiç düşünmezdi.

Şu anda Terry'yi bile kıskanıyordu. Kocasını onu terk etmişti belki, ama on üç yıl boyunca bir gece bile yalnız yatmamıştı. Mikrodalgada ısıttığı hazır yemekleri tıkmak zorunda kalmamıştı.

Keri tüm bunlara Joe ile sahip olabilirdi. Kendisi olabilmek için hepsini geri çevirmişti. Kariyer uğruna. Başarılıydı, saygı görüyordu, parası vardı ve amacına ulaşmıştı.

Hepsi Joe'nun suçuydu. Evlilik ve çocuk hakkında konuşması, Keri'nin biyolojik saatinin etrafındaki duvarı inceltmişti.

Gözlerini kapatması ağlamasına engel olamazdı. Tuttuğu yolu sorgulamaktan nefret ediyordu, ama bu elinde değildi. Belki de gelinliği ve çiçeğiyle kafası karmakarışık bir halde oturuyor olsaydı, yanlış tercih yapmış olduğunu düşünebilirdi.

Joe önce abajuru, sonra tavan lambasını yaktı. Kampın karanlığına alışan gözleri, ranzadaki kabarıklığı fark etmekte gecikmedi.

Keri kulübeye geldiğinde, Joe peşinden gelmek ve aile etkinliğine katılmadığı için ona sataşmak istemişti. Ancak Keri'nin duruşu ve bakışından, yalnız kalmak istediğini anlamıştı.

Onu suçlamıyordu. Ailesi insanı bazen çok yoruyordu. Joe bile bir iki kere onlardan uzaklaşmıştı.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı. Keri cevap vermedi, ama numara yapıyordu. Yüksek sesle horluyordu.

Oysa Keri horlamazdı. Sadece burnundan nefes alırdı.

Kahretsin. Joe gece olanları aklından geçirdi. Keri'nin ağlamasına sebep olacak bir şey bulamadı. Mike'ın Lisa'ya aldığı hediyeyle –Joe'nun ödemesine izin vermemişti– gerginlik de ortadan kalkmıştı üstelik. Terry aile sorunlarıyla uğraştığından Keri'ye hiç bulaşmıyordu.

Şortunu çıkardı, aptal gibi odanın ortasında dikildi. Yatağına yatıp uyuyamıyordu. Keri'nin yanına da gidemiyordu. Ağlamıyorsa bile, ranza ikisini kaldırmazdı.

“Tuvalete gidecek misin?” dedi. Keşke bunu soyunmadan önce sorsaydı.

“Hayır.”

“Peki.” Ne yapacağını bilemeyen Joe ışığı kapatıp yatağın kenarına oturdu. “Bu sabah çok hareketli geçti, bana soru sormayı unuttun.”

"Ne olmuş?"

"Tina'nın beceriksiz olduğunu düşünmesini istemeyiz."

"Umurumda değil."

"Hasta mısın?"

"Hayır."

Konuşma bir yere gitmeyince Joe yastığını düzeltip gerindi. Ondandır birkaç adım ötedeki bu ketum kadınla uğraşmak yerine, düşüncelere daldı. Kitabını kurguluyordu. Düşmanın cehennemden dönüşünü halletmişti, ama nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Kitabın teslimine iki aydan az zaman kalmıştı, bu konuya biraz daha eğilmesi gerekiyordu.

"Kahretsin!" Keri örtüyü fırlattı. "Sen hatırlatana kadar tuvaletim yoktu."

Joe güldü, "Seninle geleyim mi?" dedi.

"Evet, gel. Geçen gece ATV'nin telini kemirmeye çalışan bir rakun gördüm."

"Seni rakun çetesinden kurtarırsan yatağına gelecek misin?"

Keri hırsla eşofman üstünü aldı. "Biraz eğlendik diye orası benim yatağım olmadı, Kowalski."

Onun sinirli olduğunu anlayan Joe susmayı tercih etti. Daha fazla üstüne gitmemeliydi.

Kırkına gelip de kalabalık bir ailede yalnız olmak kolay değildi, Joe onun bu konuya sıkıldığına tahmin ediyordu. Onu anlıyordu. O da yalnız uyuyor, yalnız yemek yiyordu. Televizyonu yalnız seyrediyor, kitap okurken hoşlandığı bir bölümü kimseyle paylaşamıyordu.

Genellikle sorun yoktu, fakat Mike ve Lisa'nın gibi çocuklu aileleri görünce yalnızlık hissi içine işliyordu.

Keri'yi tuvaletin önünde bekledi, çıktığında yüzünü yıkamış olduğunu fark etti. Gözleri dolu doluydu, Joe bir şey söylemedi.

"Seks yapmasak da büyük yatakta yatabilir miyim?"

Seks yapmasalar da Keri büyük yatakta yatabilirdi, ancak Joe hiç uyuyamayacaktı. "Tabii, hakkımızı sonraya saklarız."

Keri hafifçe güldü, gözlerini devirdi. Pijamasını giyerken Joe arkasına dönünce, Keri de yatağa girip kıvrıldı.

Joe şortunu çıkardı, sonra fikrini değiştirip eşofmanını giydi. Böylece Keri aklına başka şeyler getirmeyecekti. Joe getiriyordu, ama bunları hayata geçirmeyecekti.

On beş dakika sonra uykuya dalan Keri vücudunu

ona yasladı. Joe onun başını öptü uykuya daldı. Seks olsun, olmasın, yalnız uyumamak güzeldi. O kadar güzeldi ki, tatil dönüşü tek başına nasıl uyuyacağını düşündü.

On Altı

Toparlanıp gitme gününden önce Kowalskiler, son kez uzun bir geziye çıkarlardı. Geziye geç başlarlar, karanlık basınca da dönerlerdi.

Sosisli sandviç gecesinin kalıntılarını mangaldan temizlediler, sonra büyüklerin üstüne bir hüznün çöktü. Kimse gerçek hayata, çalan telefonlara ve angarya işlere dönmek istemiyordu.

Joe mutluymuş gibi görünmeye çalışıyordu, fakat aslında o da çok üzgündü. Son birkaç günü kahkahalarla, sevişmelerle ve ailesiyle geçmişti; bu sona ermek üzereydi. Keri yarın Kaliforniya'ya dönüyordu.

Yürüyüş yapmakta olan Keri'ye baktı. Güneş arkasından göle vuruyordu. Joe telaşlandı. Hissettiği sıkışma bu sefer pantolonunda değildi. Kalbini hızlandıran, nefesini kesen bu sıkışma, göğsündeydi.

Keri'nin kalmasını istiyordu. Bu kadar basit. Onu buraya sürükleyip iki hafta geçireceğini; sonra da yavaşına bir öpücük kondurup göndereceğini sanmıştı.

Keri onu terk ettiğinde acısını gizlemeye çalışmıştı. Annesi odasına gelmiş, yatağına oturmuş, sırtını okşamıştı. Sonra nasıl olduysa, Joe kendini, onun kucağında ağlarken bulmuştu.

Annesi ona Keri'yi unutacağını, başka bir kadını seveceğini söyledi. Keri onun kaderi olsaydı asla ayrılmazlardı. Joe'nun kalbini kırıp, uzaklara gitmezdi.

Annesinin yirmi yıl önce kaderle ilgili söyledikleri gerçek olmuştu. işte yine birleşmişlerdi. Hayatında hiçbir şey, kamp ateşinin önünde onunla el ele oturmaktan, onunla konuşmaktan, onunla yatmaktan daha doğal gelmiyordu.

Günün birinde hayatını geçireceği kadınla tanışmak yerine, belki de tekrar Keri'yle karşılaşmak vardı kaderinde.

"İyi misin?" diye sordu babası.

"Evet."

"Eve dönünce annen beş dakikada bir seni arayacak, biliyorsun değil mi?"

Joe iç geçirdi. "Evet. Onu kırmamaya çalışırım. Ama içmeye başlamayacağım, meraklanma baba."

Joe'dan daha kısa olan babası kolunu onun omzuna atınca, Joe eğilmek zorunda kaldı; babasının ona sarılması hoşuna gitmişti. "Öyle sanıyorsun. Ancak şu an için o hâlâ burada. Yarın akşam yalnız kaldığında farklı hissedebilirsin."

Babasıyla tartışmanın anlamı yoktu. Yirmili yaşla-

rında öğrendiği bir şey varsa, insan ailesini onun üzdüğü gibi üzse, ailesi yine aynı şeyi yapacağından hep korkardı. Kevin'a vurduğu günden beri içmemiş olmasının bir önemi yoktu. Bir birayla başa döneceğinden korkuyorlardı.

"Canım içmek isterse seni ararım. Söz."

Babası onun omzuna vurdu. "Ya da onu kalması için ikna edersin."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Dönmek zorunda. Orada bir işi, hayatı var."

Bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Keri yarın gidecekti.

"Seni seviyorsa geri dönecektir."

Joe omuz silkti. Bu doğru olabilirdi. Ama ondan kalmasını isteseydi... İstememişti. Kalmasını istemediği için değil, o kadar afallamıştı ki, hiçbir şey söyleyememişti.

Bu durum Keri'nin de canını sıkıyordu. Mike'in karısıyla tartıştığı gece Keri defterine ne yazmıştı? *Neden kalmamı istemedin?*

Joe'nun bir şekilde bunu söyleme cesaretini bulması gerekiyordu. Ve zaman daralıyordu.

Akşam olurken Keri göz ucuyla, babasıyla konuşmakta olan Joe'ya bakıyordu. Görevini tamamlamış, sosları soğutucuya koymuş, göle kadar yürüyüp gelmiş, şimdi de Joe ve Leo'nun gruba katılmasını bekliyordu.

Yarın eve döneceğini düşünmek bile istemiyordu. Eve dönmek; Tina'yla yüzleşmek ve muhtemelen kariyerini kaybetmek demektir. Joe'ya hayranlıyla ilişkisini sormuştu. O konuda bir skandal olmamıştı. Okuyucularını aldattığını savunan, blog yazarları hakkındaki görüşlerini sormuştu. Bu konuda da bir skandal olmamıştı. Çarşamba gecesi ona, *hayatının en büyük skandalı nedir* diye sormuştu. Yoktu.

Dava konusundan öte, Keri alkol meselesinden bahsedemezdi. Joe evinin arka bahçesine cesetler gömmemişti, fakat Tina yine de iskelet istiyordu. Keri berbat durumdaydı ve Joe'yla geçireceği son geceyi mahvetmek istemiyordu.

Dikkatini Kevin'a verdi. Küçük mangalı Leo'nun motoruna bağlıyordu. Gazozunu bırakıp iki eliyle yapsa daha iyi olurdu belki, ama erkek işte.

Evliliğini ve işini kaybetmiş birine göre oldukça iyi durumda görünüyordu. Kowalskilerin asabiyetini bildiğinden, Keri onun da zor günler geçirdiğini tahmin etti.

Kevin, New Hampshire'ın başkentinde bir bar satın almıştı; hayatından memnun görünüyordu. Görünüşte. Ama onda, Keri'nin gazeteci damarını kabartan bir şeyler vardı. Makalesine konu edemeyeceğini bilse de.

"Sana anlattı, değil mi?"

Keri gözlerini kırıştırdı, ona dik dik bakmakta olduğunu fark etti. "Neyi?"

"Boşandığımı."

"Ha." Keri suçlu görünmemeye çalışıyordu. Sorusuna doğrudan cevap vermek istemedi. "Burnuna bakıyordum. Kırılmış, değil mi?"

"Evet." Kevin burnunu ovdu. "Joe yaptı."

"Biraz sert oynadınız herhalde."

"Onun gibi bir şey." Kevin hafifçe gülümsedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Biraz."

"İçtiği zamanlarda oldu değil mi?"

"İçtiğini de mi anlattı?"

"İçki sorunu olduğunu ve ailesinin onu artık sevmeye başladığında da bıraktığını söyledi."

"Evet. Bir gün babamın hava kompresörünü almak için ona gitmiştim. Sarhoştur ve arabasına binmeye çalışıyordu. Anahtarını elinden aldım."

"O da sana vurdu mu?"

"Epeyce bir küfür ettikten sonra. Saldırmasını beklemiyordum, daha önce böyle bir şey yapmamıştı."

"Elbette."

"Burnumu kırdı, iki gözüm mosmor oldu. Terry ona bazı belgeler imzalatmak için geldiğinde ikimiz de çimlere oturmuş ağlıyorduk."

"Çok acı."

“Kardeşimin kendini öldüresiye içmesi kadar acı değil.”

Keri, Joe’yu sarhoş hayal edemiyordu. Kevin olayın vehametini gayet iyi anlatmıştı. “O zaman mı içmeyi bıraktı?”

“Öyle. O günden beri tek damla bile içmedi. Burnum bunun için küçük bir bedel. Ayrıca, kızlar da peşinden koşmaya başladı.”

Kowalski yakışıklılığına bir de kötü çocuk bakışları eklenince, kadınlar sıraya girmişti mutlaka. “Senin boşanman...”

“İyi denemeydi, Louis Lane.”

“Beni suçlayamazsın. Konuyu sen açtın.”

“Toparlanın!” diye gürledi Leo. Keri, Joe’nun yanına geldiğini gördü. Biraz üzgün görünüyordu. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Joe. Ama Keri iyi olmadığını anlamıştı. Bir şey söyleyecek gibiydi, o sırada Steph koşarak geldi ve elindeki kaskı uzattı.

“Al! Benimki sandım ama çok büyükmüş.”

Harika. Steph’den daha ağır olduğu yetmezmiş gibi bir de koca kafalı olmuştı. Çocuk sadece on iki yaşındaydı, ancak yine de...

“Gidelim,” dedi Leo. Joe söyleyeceği şeyi ertelemek zorunda kaldı.

Keri ATV’sine giderken kaskını taktı, fakat Joe’nun kımıldamadığını gördü. Durmuş ona bakıyordu.

“İyi misin?”

“Harikayım.”

Keri onun yalan söylediğini biliyordu. ATV’yle onun peşine takıldığında, Joe’nun babasıyla neler konuştuğunu merak ediyordu.

Tahmin ettiği şey olmalıydı. Joe’nun üzüntüye kapılıp yeniden içmeye başlayacağından korkuyorlardı. Bir kez içerse, Kevin’in burnunu kırdığı günlere geri dönmelerinden endişe ediyorlardı.

Joe ve Keri bu konuyu konuşmuşlardı, Keri Kaliforniya’ya döndüğünde her şeyin yolunda olacağını söyleyen Joe’ya inanmıştı. Burada kalmayacağını en başından beri biliyordu.

Dik bir tepeyi inerlerken, dikkatini yola verdi, Joe’ya çarpmamak için fren yapmaya dikkat etmeliydi.

Joe Kaliforniya’ya taşınır mıydı?

Aklına gelen bu ani düşünce kafasını karıştırınca, neredeyse bir ağaca çarpıyordu.

Joe onun defterine yazmıştı. *Neden seninle gelmemi istemedin?* Yirmi yıldan sonra bile, bu Joe’nun göz önüne alabileceği bir şeydi. Joe’yu Los Angeles’ta hayal etmek kolay olmadı. Onun ait olduğu yer burasıydı.

Onu ailesiyle birlikte gözledikten sonra, onlardan ayrılamayacağını anlamıştı. Fakat uçuş puanları da bu yüzden vardı, değil mi?

Kampa geri döndüklerinde Joe motoru susturup, oturmaya devam etti. Henüz son kamp ateşine doğru gitmeyi istemiyordu. Keri'yle kulübede son kez kalmaya hazır değildi.

Herkes motorları toparlarken Keri yanına geldi, diz çöktü. "Neyin var senin?"

"Uyumaya daha iki saat var. Arkama atla da biraz dolaşalım."

"Tamam. Ama önce tuvalete gitmem gerek."

İki hafta boyunca Joe onu, ihtiyacını ormanda görmeye ikna edememişti. Şehirli bir kıza göre epey iyi idare etmişti aslında. Rakun korkusu dışında, toz toprakla ve sinek ilacıyla mücadele edişi gayet iyiydi.

"Yine mi gideceksiniz?" dedi Kevin.

"Evet, daha erken."

"Ona soracak mısın?"

Joe güldü. "Kevin, daha iki hafta oldu, biraz erken değil mi?"

Başını iki yana salladı. İki haftayı medeniyetten uzak geçirdiler diye bütün bir hayatı birlikte geçirecekler demek değildi. "Sence sormalı mıyım?"

"Bilemem. Ama istersen önce, seni o pislik patronuna satıp satmayacağını görmek için bekle."

"Öye bir şey yapmaz."

"Umut etmeye devam et. Geliyor. Zehirli sarmasıkların üstüne çıplak uzanmayın."

"Komiksin."

Keri onun arkasına oturdu, kaskını taktı.

Her şey sakindi, Keri gerilmiyordu. ellerini hafifçe Joe'nun beline koymuştu. Yola devam ettiler. Motorun ışığı karanlığı bölüyordu, uzaktaki evlerin ışıkları görünüyordu.

Joe yan yola saptı, manzaralı bir yere yöneldi. Keri burayı daha önce hiç görmemişti. Sessizlik ve karanlıkta, uzaktaki kasabanın yanıp sönen ışıklarına baktılar.

Kayanın ucuna kadar el ele yürüdüler, uzaklara daldılar.

Doğru an gelmiş miydi? Kaliforniya'yı bırakıp buraya dönmesini istemek için doğru an bu muydu? Sormak zorundaydı, yoksa hiçbir zaman rahat etmeyecekti.

Ama Keri iç geçirerek ona yaslanınca, Joe da kolunu onun omzuna doladı; Keri başını onun çenesine yaslayınca, bu anı konuşarak bozmak istemedi.

"Sonsuza kadar burada kalabilirim," dedi Keri.

"Keşke öyle olsa. Ama kalamayız. Ortalık sakinleşmeden önce kampa dönmemiz gerek."

Keri ona sarıldı ve iyice sokuldu. Sözler Joe'nun dilinin ucuna kadar geldi. *Bana dönecek misin?*

Ama gözlerini göğe dikti, sustu. Bir yıldız kaysa da dilek tutsa diye bekledi.

Ne kadar orada kaldılar, bilemedi. Bir ara Keri titreyerek iç geçirdi. Yarını mı düşünüyordu? Joe'yu bırakıp gitmek onun için de acı verici olacak mıydı?

Sonunda ondan uzaklaşıp ATV'ye binmek zorunda kaldı. Keri son bir kez etrafına bakındı, fakat kaskını takıp Joe'nun arkasına oturmak yerine onun karşısına oturup, kucağına yerleşti.

"Böyle gitmemiz çok zor olur," dedi Joe, gülerек. Yalnızlardı. Hava karanlıktı. Keri gülümseyince karanlıkta dişleri parladı.

"Eski mezarlığın arkasında park etmiştik, hatırladın mı?"

"Nasıl unuturum?" Joe'nun gövdesi, onun göğüsleri okşadı, göğüs uçlarını sıkıştırdı. "Biraz korkutucuydu. Ayağın kornaya değince ödüm patlamıştı."

"Tanrım, ne çirkin bir arabaydı."

"Çirkin, kahverengi bir araba. Annenlerin bodrumundaki kahverengi kanepe. Yatağındaki kahverengi örtü."

"Annenlerdeki kahverengi halı."

Keri tişörtünü çıkardı, sutyeniyle kaldı. Joe onun göğüs uçlarını öpmeye başladı. ATV'nin üstündeki bu çabaları yüzünden pantolonunun önü kabarmıştı. Keri kucağında oturduğu için kimildayamıyordu.

Şikâyeti yoktu aslında. Pantolonunun fermuarını açarken, onun öbür göğsünü öpmeye başladı.

"Keşke etek giyseydim," dedi Keri. Joe inleyerek elini onun pantolonuna soktu.

Göğsünü sertçe emmeye başladı. Keri ellerini onun saçlarına geçirdi, heyecanla nefes alıp veriyordu. Elleri onun omuzlarına düştü. Joe eliyle onu orgazma ulaştırırken, Keri tırmaklarını onun omzuna geçirdi.

Biraz sakinleştikten sonra, Keri pantolonunu sıyırmaya çalıştı, fakat yapamayacağını anladı.

"Çizmelerimi çıkarmam çok uzun sürecek."

Joe'nun bir fikri vardı. İki haftadır bu pozisyonun hayalini kuruyordu ve artık hayalleri gerçek olmak üzereydi.

"Diz çök, bebeğim. Arkanı dön. Oturağa tutun."

Keri söylediğini yapınca, o da arkasına yerleşti. Marşpiyede ayağa kalktı. Her şey istediği gibiydi. Prezervatifini çıkardı, Keri'nin pantolonunu indirdi, sonra prezervatifi taktı. Elini onun kalçasına koydu. Keri kendini arkaya bıraktı, hızla kendini itti ve sert bir girişle de Joe ona sahip oldu.

Artık fantezi zamanıydı. Ellerini onun kalçasına

koymuş, içine girip çıkıyordu. Daha sert. Daha hızlı. Keri Tanrım, evet, diye çığlıklar atmaya başladı.

Keri'nin orgazm olduğunu anlayınca, Joe birkaç kere daha gidip geldi ve kendini bıraktı, onun üstüne yığıldı.

"Aman Tanrım," dedi Keri, nefes nefese.

Joe da aynı şeyi düşünüyordu. Ama nefes nefese kaldığından konuşamıyordu. Başını salladı.

Keri onun altında birden irkildi. "Sanırım kıcımlı sivrisinek ısırıldı."

Joe istemese de yana çekildi, Keri pantolonunu çekti. O anda, bu son derece seksi senaryoyu hayal ederken, bir şeyi atladığını fark etti. Prezervatifi ne yapacaktı? Kowalskiler ATV gezilerinde asla çöp atmazlardı. Prezervatifi cebine sokamazdı. Gömmeyi düşündü, fakat bu da saçma olacaktı.

Sonunda motorun küçük bagajındaki kutuya atma-ya karar verdi. Bu arada Keri toparlanmış ve kaskını takmıştı.

Joe hayal kırıklığına uğradı. Geri dönmeden önce onu defalarca öpmek istiyordu. Keri ATV'ye bindi, Joe onun önüne oturdu. Motoru çalıştırdı, yola koyuldular.

Keri kolunu onun beline doladı, başını sırtına yasladı. O da gülümsedi. Taşlı yollardan geri dönmek pek kolay olmasa da aracı düzgün kullanabilmek için elinden geleni yaptı.

On Yedi

Joe güneş doğmadan uyandı. Düzgün uyuyamamıştı sürekli uyanıp durmuştu.

Keri bugün gidiyordu. Güneş doğacak, kahvaltı edecekler, Keri havalı valizini kiralık arabasına koyacak ve gidecekti.

Onu uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktı. Eşofmanını giyip odanın ortasında durdu. Ne yapacağını düşündü. İşği yaksa Keri rahatsız olacaktı. Dizüstü bilgisayarını açsa yanıp sönen imlece bakıp kalacaktı.

En iyisi yatağa dönüp tavana bakmaktı. Ama önce dışarı çıkıp bir ağacın dibine tuvaletini yapmayı düşündü.

Kapıya yaklaşıncı verandadan gelen bir ses duydu. Yavaşça perdeyi çekip baktı. Bir rakun, onun dışarıda unuttuğu çantasını karıştırıyordu.

Hafif bir gıcırty duyup arkasına döndü. Keri'nin kalkıp ona doğru geldiğini gördü. Çıplaklığı aklını başından alsa da, ona sus işareti yapmayı ihmal etmedi.

Keri dışarıdaki rakunu görünce gözleri büyüdü. Bir süre sonra rakunun canı sıkıldı, korkuluğa asılmış çamaşırlarla ilgilenmeye başladı. Özellikle de Keri'nin pareosuyla. Rakun kumaşı yüzüne sürdü, çekip buruşturdu, top yaptı. Eline aldığı pareoyla uzaklaşıp gitti.

"Pareomu çaldı!" dedi Keri. "Rakunların tehlikeli olduğunu söylemişim."

"Gidip alayım mı?" Keri'nin hayır demesini ümit ediyordu. Çıplak vaziyette rakunun peşinden koşarken kamptakilerden birine rastlayacak olursa yıllarca dillerinden düşmeyecekti.

"Boş ver," dedi Keri. "Ama zevkli rakunmuş. Dolce&Gabbana'ydı o pareo."

"Herkes onu çok kıskanacak." Joe onu tutup kendine çekti. "Kahvenin hazır olmasına daha bir saat var."

"Uyandım artık. Yatağa gitmenin anlamı yok."

"Ben aynı fikirde değilim." Joe onu öpmeye başladı.

Güneş doğdu. İkiisi de örtünün altında birbirlerine sokulmuşlardı. Joe onun gözyaşlarını çıplak göğsünden hissedince içi sızladı.

Her şey toplanmıştı. Keri kulübeye bakındı, unuttuğu bir şey olmadığından emin oldu. Arabaya binmemek için bahane arıyordu. Fakat her şeyini toplamıştı, valizi kapıdaydı.

"Akşama kadar kalmayacağına göre, bana bir soru daha sorman gerek. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Keri de öyle hissediyordu. Son birkaç gündür, eski hayatını tamamen unutmuş gibiydi. "İhtiyacım olanı aldım. Senin şartlarına uyacak bir sorum kalmadı."

"O zaman ben sorayım."

"Evet, son sorun. İyi bir şey sor." Keri kendini gelecek soruya hazırladı. Halka açık bir yerde mastürbasyon yaptın mı, gibi saçma bir soruya.

Ama Joe gülmüyordu. "İstesem, benimle kalır mıydın?"

Keri'nin nefesi kesildi. "Ben... Ne?"

"Buraya dönüp bize bir şans vermeni istiyorum. İkinci bir şans."

"Benim evim Kaliforniya," dedi Keri. bir anlık refleksle.

Joe iç geçirdi. "İşin orada olabilir ama burada bir evin var. Seni seven insanlar var."

Joe gibi mi? Joe sözlerle ifade etmeden onu sevdiğini itiraf etmeye çalışıyorsa, Keri buna izin vermeyecekti. Hem o üç kelimelik korkunç şeyi söylemesi neyi değiştirdi?

"Boston'da da bir sürü gazete ve dergi var."

"Sen de bilgisayarın olduğu sürece her yerde çalışabilirsin. Bir geleceğimiz olduğuna inanıyorsan, neden sen gelmiyorsun?"

"Ailemden uzaklaşamam. Seni seviyorum. İşte söyledim. Seni seviyorum, ama Kaliforniya'ya taşınamam."

Seni seviyorum, ama... Keri iç geçirdi. "Ben de seni seviyor olabilirim, ancak yıllarca uğraştığım kariyerimi çöpe atamam."

Keri, kendisinin mantıklı bir yetişkin gibi konuşmuş olmasına şaşırılmıştı, çünkü içi hâlâ ergendi ve ağlamak üzereydi. Giden hep o olmasına rağmen, asla ağlamayacağına söz vermişti.

"En azından bu sefer kalmanı istedim."

"Ben de benimle gelmeni istedim." Keri gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

"Keri, bir geleceğimiz olduğunu düşünmüyorum. Birlikte bir geleceğimiz olduğuna eminim. Seninle evlenmeyi ve çocuklarımızın olmasını istiyorum. Sen Boston'da gazetecilik yaparken ben evde kitap yazıp çocuklara bakmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında seninle uyanmak istiyorum."

Keri ağlamaya başladı. Bayan Kowalski olmak, anne olmak, birinin bir şeyi olmak, yirmi yıl önceki gibi kötü gelmiyordu. Fakat *Keri Daniels* olmaktan vazgeçmeye hazır mıydı?

Bu kadar kafa karıştıran bir seçenekle hiç karşılaşmamıştı. Joe'yu ilk terk edişinde ise doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordu. Doğru şeyi yapmadıysa eğer, aynı hatayı ikinci kez yapması aptallık olmayacak mıydı? Aslında Kaliforniya'da da mutlu sayılırdı, ta ki Kowalski ailesinin ortasına düşene dek. O halde bu ne kadar yanlış olabilirdi?

Şakakları zonklamaya başladı, Keri yüzünü elleriyle kapattı. Belki gözyaşlarını gizlemek, belki de Joe'nun yavru köpek bakışlarından kurtulmak için.

"Ben valizini arabaya koyayım," dedi Joe. Artık seçim yapma anı geride kalmıştı. "Gözyaşlarını sil de aileyle vedalaş. Bizim toplanmamız daha birkaç saat sürer."

Kowalskilerle vedalaşmak acı vericiydi, ağlamak için çok çaba gösterdi. Kucaklaşma ve öpücükler onu çok zorlamıştı, ama en çok Bobby'nin onun gidişini anlayamaması onu üzmüştü.

"Haftaya doğum günüm var. Seni de davet ediyorum."

"Biliyorum tatlım. Ancak ben Kaliforniya'da oturuyorum. Yani ülkenin ta öbür ucunda."

"Ama biz arkadaşız! Arkadaşlar doğum gününe gelirler!"

Keri'nin gözleri doldu. Lisa elini Bobby'nin omzuna koydu. "Keri'ye davetiye göndeririz, işi olmazsa gelir. Bakacağız."

Bakacağız. Keri gençliğinde annesinin söylediği bu sözü unutmıştu. Çocuğun istediği bir şeye tam olarak hayır demeden ve onu kırmadan geri çevirmek için söylenen bir söz.

Keri, Terry'ye bir kartını verdi, onun içtenlikle sarılışı karşısında şaşırdı. Eski arkadaşına sarıldı, gözünden bir iki damla yaş aktı.

"Aslında sana çok kızardım, onun kadar üzgün olmasaydın."

Keri başını salladı, boğazı düğümlendi. Sonra gülümsemeye çalışarak herkese el salladı.

Emniyet kemerini ancak üçüncü denemede takabildi. Arabayı anayola çıkarması ise bir mucizeydi, çünkü gözyaşlarından hiçbir şey göremiyordu.

Kendi kendine, düzeleceğini söyledi. Şık dairesine kavuşup spaya gidecek ve terfisini alırsa acısı dinecekti.

Bunu umuyordu.

Annesi değil de bir başkası ona bakmaya gelseydi, Joe kendini daha iyi hissedebilirdi. Kulübenin kapısı açıldığında sandalyeye çökmüş, boşluğa bakıyordu. Sonra annesinin lavanta ve sinek ilacı kokusunu duydu, omzuna sarılan kollarını hissetti.

Annesi onun başını öptü. "Joseph."

"Ondan kalmasını istedim," dedi Joe, sesi titreyerek.

"Ne dedi?"

"Onunla gitmemi istedi."

"O halde neden hâlâ buradasın?"

Annesi onun binlerce kilometre uzağa gidebileceğini mi düşünüyordu? Keri'siz bir hayatın acı verici olacağını biliyordu, ama ailesi olmadan da yaşayamazdı.

Bunu annesine anlatmak istese de, boğazı düğümlendi, tek yapabildiği gözünden süzülen yaşları silmek oldu.

Annesi çenesini onun omzuna koydu. "Çok üzgünüm, tatlım."

Joe başını salladı, annesi onun omuzlarını sıkıp çekildi. "Kardeşlerine sensiz toplanmalarını söyleyeceğim."

"Hayır." Joe hafifçe öksürdü, hırsıyla yüzünü sildi. "Beş dakika sonra gelirim."

"Biz hallederiz. Joseph. Sen ne zaman istersen toplanabilirsin."

"Biliyorum. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

Annesi sandalyenin etrafından dolanıp onun yüzüne baktı. Gözleri yumuşak, sıcaktı, fakat dudaklarında sert bir ifade vardı. Joe kaç yaşında olursa olsun, bu ifadeyi tanıyordu. Annesinin sözünü dinlemezse tahta kaşığı kafasına yiyecekti.

"Bizim eve gel. Bir süre eski odanda kalırsın."

Öyle bir şey olursa kesin içmeye başladılar. "Gerek yok, anne. Burada oturup surat asmak yerine hayatına devam etmek istiyorum."

Annesi onu yanağından öptü. "Peki. Kardeşlerine beş dakikaya kadar geleceğini söylerim."

Joe sonunda toparlandı, ATV'lerin römorklara yüklenmesine yardım etti. Herkes normal davranıyordu. Kowalskilerin normal bir toplanma günü gibiydi.

ATV'leri bağladılar, kask ve eldivenleri kutularına koydular. Devasa mangalı taşırken fitik olacaklardı neredeyse. Brian'ın ayakkabısının sol tekini yirmi dakika boyunca aradılar. Kadınlar karavanları toplanırken erkekler de tenteleri söktüler.

Sonunda Kowalski ailesi toparlandı. Artık, Joe'nun en mutlu iki haftasını geçirdiği bu yeri terk etmenin zamanı gelmişti.

On Sekiz

Keri *Spotlight Magazine* 'e çıkan asansöre bindi, aynada kendine baktı. Çok kötü görünüyordu. Güzellik malzemeleri bir işe yaramamıştı. Bütün gece yatakta dönüp duran ve hiç uyuyamayan, sabaha kadar ağlayan bir kadın ancak böyle görünebilirdi zaten. Bu doğanın kanunuydu.

Joseph Kowalski yazısını Tina'ya göndereli sadece on beş dakika olmuş ve üst kattan çağırılmıştı. Bu kariyeri için iyiye işaret olamazdı. Asansör durdu, kapı açıldı.

Keri derin bir nefes aldı, asansörden çıkıp sağa döndü ve cehennemin kapısına doğru yöneldi. Topukları mermer zemine sabit bir tempoyla vuruyordu. Tina'nın yardımcısı ona bakmayınca biraz yavaşladı.

“İçeri girin, Bayan Daniels. Sizi bekliyor.”

İşte oradaydı. Lüks deri koltuğuna kurulmuştu ve her yanından gerginlik fışkırıyordu. Keri kapıyı kapattı. Şiş gözleri konusunda yapacağı bir şey yoktu, ama midesi bulanmıyormuş gibi yapabiliirdi.

Tina elindeki yazıyı kaldırdı. "Adamla iki hafta geçirdin ve getire getire bu saçmalığı mı getirdin?"

"Bana Joseph Kowalski'yle özel bir röportaj yapmamı söyledin, ben de yaptım."

Tina sayfaları ona doğru atınca hepsi yere saçıldı. Bunları sadece Keri'nin suratına atmak için yazıcıdan çıkarttıysa, Tina gerçekten sinirlenmiş olmalıydı. "Sosisli sandviçi mayonezli sevmesi kimin umurun-da?"

"Herkes bunu iğrenç bulur. Alkolü bırakıp yazmaya çalıştığı bölümü okudun mı?"

Tina arkasına yaslandı. "FBI'in arıyor ilanları bile daha kişiseldir. Onun kiminle yattığını, cüzdanında kimin resmini taşıdığını bilmek istiyorum. Kanunları çiğnemiş mi, şort mu, yoksa külot mu giyiyor?"

İlk iki sorusunun cevabı *Keri* idi. Kanunları değil, sadece kalbini çiğnemişti ve şort giyiyordu.

"Hukuk bölümünde haftada bir bestediğimiz köpekbalıkları var ya? Onlara işte bu yüzden para veriyoruz." Tina doğruldu, delici bakışlarla ona baktı. Git o yumuşak sandalyene otur ve son iki haftayı yeniden düşün. Sonra bana işe yarar bir şeyler getir. Bu işi yapacak cesaretin yoksa Daniels, bu binadan defol git."

İki dakika geçtikten sonra, Keri ofisinin kapısını hırsla çarpmak istedi, ama kapı haliya takılmıştı. Dönüp kapatmaya üşendi.

Tina onun bu işi yapacak cesareti olmadığını mı düşünüyordu? Bu saçmaktı. Bilgisayarını açtı. Kowalski ailesinin dramalarını hatırlamak için gözlerini kapatmasına bile gerek yoktu. Terry'nin evlilik sorunları, Steph'in gözyaşları. Mike'in karavana geçirdiği yumruk. Danny'nin yazma hevesi. Joe'nun Lauren'le ilişkisi. Kevin ise şiddet, seks ve politika-nın altın madeniydi. Tüm ailenin en iyi ve en kötü yanlarını görmüştü.

Gözyaşlarını silen Keri yeni bir sayfa açıp yazmaya başladı.

Joe'nun canı bir bira istiyordu. Sadece bir tane.

Bir bira için bir kasa alacak, birini içip diğerlerini ziyan edecekti. Saatin sesi onu rahatsız ediyordu.

Kendi kendine, onu aramak için 34 saat bekleyeceğine söylemişti. Önce 24 saat demiş, sonra işinin ortasında onu aramak durumunda kalacağını hatırlamıştı. On iki saat daha eklerse çok geç olacaktı, bu yüzden 34 saatte karar kılmıştı.

O zaman mantıklı gelmişse de şimdi aptalca geliyordu. Burada saat öğleden sonra ikiye, evde tam bir gün geçirmişti ve kim bilir kaç saattir pencereden dışarı bakıyor, canı bir bira istiyordu.

Gece hiç uyumamıştı. Keri'yi aramıştı. Onun sıcaklığını özlemişti. Ruh hali tıpkı tatilden önce do-lapta unuttuğu ekşimiş süt gibiydi.

Soğuk, köpüklü bir bira keyfini yerine getirebilirdi. Sadece bir tane.

Telefon çalınca arayanın kim olduğuna bakmadan ahizeyi kaldırdı, çünkü o değilse açmayacaktı ve bira istemeye devam edecekti. "Alo?"

"Joseph, benim, annen." Sanki söylemesine gerek varmış gibi. Bu gezegende ona *Joseph* diye hitap eden tek kadın annesiydi.

"Çalışıyorsan sonra da arayabilirim."

"Canım bira istiyor, anne."

Bir an sessizlik oldu, sonra annesi hemen toparlandı. "İçtin mi?"

"Hayır. Ama içmeyi düşünüyorum."

"İçmeyeceksin. Market ihtiyaçlarımızın listesini yapıp alışverişe git, sonra da bize gel. Babana çöp öğütücüyü tamir ederken yardım etmen gerek."

"Ne oldu?"

"En küçük torunumun marifeti."

Joe eline kalemi aldı. "Neler lazım anne?"

İki saat sonra annesinin yeni bir çöp öğütücüsü vardı ve hâlâ Keri'yi arama zamanı gelmemişti. En azından canı bira içmek istemiyordu.

"Bunu sonra uzatırız," dedi babası. "Kim bilir annen şimdi ne iş yaptıracak bize."

"Ben Kevin'a gideyim diyorum."

"Kardeşinin bir barı var. Annen oraya gittiğini öğrenirse bize huzur verir mi sanıyorsun?"

"Ben hep gidiyorum zaten."

"Bugün olmaz."

Joe iç geçirdi. "O zaman eve gidip Keri'yi arayayım."

"Cep telefonun var ya. Oradan ara. İyi gitmezse burada bir şeyler yaparız." Babası telefon etsin diye onu yalnız bıraktı.

Keri'nin telesekreteri çıktı. "Selam, bebeğim. Benim, Joe. Eve sağ salım döndün mü diye merak ettim. Beni ara, olur mu?"

Joe, babasına traktörü tamir ederken yardım etti, garajı temizledi, sonunda telefon beklemekten yorulup eski odasında uykuya daldı.

Terry içeri girdiğinde Evan restoranın arka tarafındaki bir masada onu bekliyordu. Tatilden doneli üç gün olmuştu. Terry, Evan'ın bakışlarını üzerinde hissedince kendini çok özel hissetti. Masaya doğru gidince Evan ayağa kalktı, ona pembe bir gül verdi. Terry gülse mi, ağlasa mı, bilemedi. Bu çok hoştu elbette, ancak bir randevu ve romantik bir davranış evliliklerini kurtarmaya yetmezdi. Onlar günlük sorunların içinde boğuluyorlardı.

Evan onun sandalyesini çekerken Terry zor da olsa gülümsedi. Modası geçmiş hareketlerdi bunlar, ama en azından çaba gösteriyordu. "Teşekkür ederim."

"Steph arkadaşında mı kalacak?"

"Görmek istedikleri bir film vardı, onu gündüzden bıraktım."

Evan mahcup mahcup gülümsedi. "Kusura bakma, Çocuktan bahsetmeyecektik."

"Olmadığımız insanlar gibi davranmamızın bir anlamı yok." Terry menüü açtı, kalorili yiyeceklerle bakmamaya çalıştı. Stres ve yalnızlıktan aldığı kilo-ları vermeye çalışıyordu. "Rol yapmadan bir saat bir-likte olamayacaksak, burada bulunmanın bir manası yok."

"Bence kızımızdan ya da işimizden bahsetmemek, olmadığımız biri gibi davrandığımız anlamına gelmi-yor. Kimseyi düşünmeden, baş başa bir gece geçir-meliyiz."

"Ne konuşacağız o halde? Steph ve iş konuşmaya-caksak, ne konuşacağız?"

"Kotunu cebindeki mendille yıkarsan, mendil ça-maşır makinesinden çıkmaz, ama kurutucudan çıkar, biliyor muydun?"

Terry güldü. "Sen bilmiyor muydun?"

"Hayatımda hiç çamaşır yıkamadım."

Artık yıkmak zorunda olmasının suçunu kendi-sinde araması gerektiğini söylemek kolay olurdu, fakat daha içkiler bile gelmeden ortamı bozmak iyi olmayacaktı. "Her seferinde cepleri kontrol etmeyi unutuyor insan."

Evan birden masaya eğildi. "Eve dönmek istiy-o-rum, Theresa."

Terry sonunda rahat bir nefes almış olsa da, Evan için bu, o kadar kolay olmayacaktı.

O Terry'yi üzmişti. Hem de çok. Arabasını ye-niden garaja park etmeden önce bir bedel ödemesi gerekiyordu.

"Çamaşır yıkamaktan kurtulmak için epey etkili bir yöntem." Terry sesinde umut uyandıracak bir ifa-de olmamasına özen gösterdi.

"Öyle değil..." Garson gelince sustu.

Terry, kahve ve tavuk ısmarladı. Önüne nasıl bir yemek geleceği umurunda değildi. Önemli olan onun birden dönmeye karar vermiş olması ve Terry'nin onu kabul edip etmeyeceği idi. Kabul etmek istiyor-du. Ama Evan fikrini yine değiştirip onu yine terk ederse, buna dayanamazdı. Kızı için güçlü olmak da bir yere kadardı.

Garson kahvelerini koyarken ikisi de konuşmadı. Terry sakinleşmeye çalıştı. kocasının vaatlerine karşı kalbini soğuk tutmaya hazırlandı. Steph'i düşündü. Ayrılıp birleşen, sonra yeniden ayrılan bir ailesi ol-masının ne kadar kötü olacağını. Kendi ergenliğini hatırladı. Steph'in duygusal travma yaşamasını iste-miyordu.

"Çamaşır yıkamaktan o kadar nefret etseydim, ça-maşırhanede yıkatırdım. İnanmayabilirsiniz, fakat ken-di başıma halledemeyeceğim bir şey yok."

“Çamaşır yıkamaktan şikâyet ederken birden eve dönmek istediğini söylüyorsun, ne düşünmeliyim?”

“Öyle demek istememiştin.” Evan kızardı. “Bu işlerde iyi değilsindir. Randevulaşmak falan.”

Belki de bu yüzden ikisi de on küsur yıldır bir yere çıkmıyordu. “Görüşüğün biri oldu mu?”

“Hayır.” Sesinin tonundan ve yüz ifadesinden, onun gerçeği söylediğine inandı. “Başkasını istemiyorum.”

Ama Terry’yi de istememişti. Bunu açıkça söylemişti. “Değişen bir şey yok, Evan. Her şey aynı. Seni mutsuz edip evi terk etmene sebep olan şeyler, yine mutsuz etmeye devam edecek ve yine evi terk etmene sebep olacak. Kendimi ve kızımızı böyle bir şeyin içine atamam.”

“Her şey değişti. Artık numara yapmak yok. Bundan sonraki hayatımızı birlikte geçireceksek, istediğimiz için olmalı, çünkü ikimizde de çekip gidecek cesaret yok.”

“İkimiz de istiyorsak ve yine de yürütemezsek ne olacak?”

“Beni seviyor musun?” Soru çok ani gelmişti, Terry reflekle başını salladı, ama aslında onun eline bu kuzu vermek istemezdi. “O zaman yürütebiliriz.”

“Üç ay önce de seni seviyordum ve bu yeterli olmadı.” Sadece hazır olduğuna karar vermek kadar basit olmadığını neden anlamak istemiyordu? “Şimdi ise yeterli olacak, öyle mi?”

“Öyle değil, ancak şimdi sorunlarımızla yüzleştik. Çözmeyi deneyebiliriz. Zaman alacak olsa da, evliliğimiz buna değer.”

Evan içten görünüyordu, fakat son yaptığı şeyle Terry’yi kaybetmişti. O sabah hiç haber vermeden çekip gitmişti. Şimdi geri dönüp sorunları çözmek mi istiyordu?

Terry cevap vermeyince Evan kahvesini içti, çata-lyıyla oynadı. Tereyağlı ekmeğini yedi. Sessizlik huzursuz bir hâl alıyordu, ama Terry bu sessizliği bozacak doğru sözleri bulamıyordu.

“Sence de öyle değil mi?” dedi Evan.

“Bilmiyorum.” O da tereyağlı ekmeğini aldı. “Neden bana evi terk edecek kadar perşan halde olduğun söylemedin?”

“Çünkü sen çok kontrolcüsün, bir şey senin için tamamsa, bitmiştir. Bunu aniden yapmam gerekiyor, yara bandını çeker gibi, yoksa her şeyi kafamda yarattığımı söyleyip duracaktın.”

Terry ekmeğini bırakıp parmaklarını gözlerine bastırdı, ağlamamaya çalıştı. Yorgundu. Üzgündü, kafası karışık, sinirliydi, kırgındı ve artık dayanamıyordu. “Korkuyorum, Evan. Çok kırdım ve hâlâ kırgınım.”

“Bana inanmadığını biliyorum, ama ben de kırgınım. Sensiz yaşamak da oldukça üzücü.”

İşte mesele de buydu. Gidişi Terry’yi çok üzmüştü

ve yeniden gitme ihtimali onu üzmeğe devam ediyordu. Bir yandan da hayatını bu adam olmadan geçirme düşüncesi boğazını sıkıyor, mantığını alıp götürüyordu.

“Bu gece olmaz,” dedi. “Hazır değilim.”

“En azından deneyecek misin?”

Terry başını sallayınca Evan onun elini tuttu. “Konuşmak için çok zamana ihtiyacımız var. Eve dönme- ne de alışmaya çalışacağım. Tekrar arkadaş olabilir miyiz, bakacağız.”

“Seni seviyorum, Terry.”

Terry, gözyaşları içinde onun parmaklarını sıktı. “Ben de seni,” diye cevap verdi.

İşsizliğinin ilk üç gününde Keri dört yeni iş teklifi almıştı. Hepsî de gururunu okşamıştı, özellikle de *Spotlight* dergisinin rakibinden gelen teklif. Fakat Joe’dan gelen mesajlar, kafasını karıştırmıştı. Bu yüzden dondurma yemeye vermişti kendini.

Telefona cevap veremezdi. Ona, geri döndüğü ilk gün istifa ettiği bir iş yüzünden kalbini kırdığını söyleyemezdi. *Artık bir işim de olmadığına göre, bir de- neme yapabiliriz*, de diyemiyordu.

Daha çok dondurmaya ihtiyacı vardı.

Yoga matının üstünde oturup üç gün boyunca dondurulmuş besinleri tüketmek, geride ona iki şey bırakmıştı: Gözyaşı ve düşünceler.

Çikolata dolu düşünceleri, hayatının ne kadar boş- tan bir durumda olduğuyla ilgiliydi.

Asıl problem, Joe’yla geçirdiği iki haftanın oldukça güzel olduğu ve *Spotlight Magazine*’de çalışmaya başladığından beri gerçek bir tatil yapmış olmasıyla ilgiliydi. Ayaklarını zonklatan yüksek topuklu ayakkabılar giymek, baştan aşağı her şeyini tam yapmak, kusursuz bir görüntü vermek. Akıllı telefon. Dizüstü bilgisayar. Kulağında kulaklık.

New Hampshire’da ise marshmelov kızartması, voleybol, ölümüne top atışı vardı.

Bir daha voleybol oynayamayacağını düşününce içi sızladı. Ya da saçına erimiş marshmelov yapışma- yacağını. Joe’yu bir daha göremeyeceğini.

Yine ağlamaya başladı, hicrınklar arasında dondurma kutusunun dibini getirdi.

Bu şekilde devam edemezdi. Dolapta bir şey kalmamıştı. Ağlamayı bırakmazsa vücudu susuz kalıp ölecekti. Nerede mutlu olacağına karar vermeliydi.

Buna karar vermesinin tek bir yolu vardı.

En Dokuz

Joe, Keri'nin telesekreter mesajını kim bilir kaçınıc
kez dinledikten sonra başka bir numara çevirdi.

“Ben Joseph Kowalski. Tina Deschanel ile görüş
mek istiyorum.”

Onu fazla bekletmediler.

“Bay Kowalski! Bu ne sürpriz!”

“Muhabiriniz aramalarımı cevap vermiyor, Bayan
Deschanel.”

Bir sessizlik oldu. “Keri Daniels artık bizimle ça
lışmıyor, Bay Kowalski. Size ben yardımcı olabili
rim.”

“Güzel. Birincisi, neden artık orada çalışmıyor?”

“Bu tür şeyleri...”

“Hey, Bob... *People* dergisindeki adamın telefonu
sende mi?” Joe karşısındaki saksıyla konuşuyordu.

Telefonun diğer ucundaki kadının dişlerini gıcır

datığını duydu. "Merak ediyorsanız, Keri Daniels'in sizinle yaptığı röportajda dergi okurlarımızın ilgisini çekecek bir detay yoktu. Ona tekrar yazmasını söyledim, o da istifa etti."

"Ondan, benim ve ailemin güvenine ihanet etmesini istediniz ve o etmedi."

"Özetle, öyle."

"Ne zaman?"

"Uçaktan indiği günün ertesi sabahı ofise geldi, iki saat sonra da gitti."

Joe sandalyeye çöktü. Duyduklarına inanamıyordu. Ondan ayrıldığının ertesi günü istifa etmişti, ama telefonlarına cevap vermiyordu. Onu mu suçluyordu?

"Bay Kowalski, size birkaç soru..."

Joe telefonu kadının suratına kapattı. Sonra pişman oldu. Kabalık etmiş olması bir yana, ona Keri'nin nerede olduğunu sorabilirdi.

Bir hafta olmuştu. Her şeyden çok istediğini iddia ettiği işinden ayrılalı bir hafta olmuş ve Joe ondan bir telefon alamamıştı. Bir mesaj bile alamamıştı.

Bu da ona, Keri Daniels'in ne düşündüğünü anlatıyordu.

Düşünmeye başladı. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra akşam yemeğinde Kaliforniya'da olabiliirdi. Asıl sorun, onu nasıl bulacağıydı.

"Hey."

Joe az kalsın sandalyeden düşecekti. "Selam, Kevin. Geldiğini duymadım."

"Kapıyı çaldım, ancak çalışırken kapıyı açmazsın. Ya da çalışır gibi yaparken."

"Keri Kaliforniya'ya döndüğünün ertesi günü istifa etmiş."

Kevin kanepenin koluna tünedi. Joe ona bunu yapmamasını söylerdi hep. "Nasıl öğrendin?"

"Dergiyi aradım."

"Kadınlar hakkında benim kadar tecrüben olmadığını biliyorum, ama bir kadın bir hafta boyunca seni aramıyorsa, seninle ilgilenmiyor demektir."

"Benimle ilgileniyor." Joe onun nerede olduğunu, neden telefona cevap vermediğini bilmiyordu, fakat kendisiyle ilgilendiğinden emindi. "Çekil. Hava alanını arayacağım."

"Yapma."

"Los Angeles'a taşınmayı düşünüyorum." İşte söylemişti.

"Seninle konuşmak istemeyen bir kadın için mi? İyi düşün."

"Bir haftadır bunu düşünüyorum. Bir sürü uçuş puanım var. Beni görmeye devam edeceksiniz."

"Asıl sorun o seni görmek istiyor mu? Bundan kimseye bahsettin mi?"

"Hayır. Şimdi hava alanını aramam gerek. Çanta

hazırlayacağımı ve oraya vardığımda onu nasıl bulacağımı düşüneneceğim. Sen bizimkilere beni kontrol ettiğini, hâlâ ayık olduğumu söyleyebilirsin.”

“Seni kontrol etmeye gelmemiştim.”

Joe homurdandı. Bir haftadır türlü bahanelerle gelip onu kontrol ediyorlardı. Sanki işi sıraya bindirmişler, bir de bahaneler listesi yapmışlardı. “Her neyse. Baksana, Keri’yi sistemde araştırarak bir polis arkadaşın var mı? Ev adresini bulabilir miyiz?”

Kevin iç geçirdi. “Beni babam gönderdi. Kamp alanından telefon etmişler. Oradaymış.”

“Kim oradaymış?” Joe gergindi, kardeşinin bir an önce gitmesini istiyordu, seyahat hazırlıklarına başlayacaktı. Oraya gidip Keri’yle konuşacak, her şey yolunda giderse geri dönüp evi satışa çıkaracaktı.

“Keri.”

“Keri neredeymiş? Kampta mı?”

“Evet, birkaç gündür oradaymış. Kulübede kalmıyormuş.”

Joe duyduklarına bir anlam veremiyordu. Neden New Hampshire’a dönmüşü? “Neden?”

“Bilmiyoruz. Çok üzgünmüş, bu yüzden babamı aramışlar, bilmemiz gerektiğini düşünmüşler.”

“Neden beni aramadı?” Kevin omuz silkti.

“Son birkaç gündür telefonu çekmiyor olabilir. Ondan önce de ne yapacağına karar vermek için yalnız kalmak istemiş olabilir. Ya da...”

“Ya da ne? İşini kaybettiği için beni suçladığını düşünüyorsun, değil mi?”

“İstifa etti demiştin.”

“İstifa etmiş, çünkü Tina onun aile sırlarımızı açıklamasını istemiş. İstifa ya da kovulma. fark etmez, ben ona doğru düzgün bir röportaj vermediğim için hem terfi edemedi. hem de işinden oldu.”

“Elinde çok malzeme vardı. Sadece kullanması gerekirdi, dergide basıldıktan sonra avukatlarla Tina uğraşacaktı.”

Kevin haklıydı. Keri sadece gönül eğlendirmiş ve onu bir daha görmek istemiyor olsaydı, aile sırlarının ortaya dökülmesini de umursamazdı.

“Bak, yapabileceğin bir şey yok.” dedi Kevin.

“Ben oraya gidiyorum.” Keri’nin aklından neler geçtiğini öğrenmenin tek yolu, bunu ona sormaktı

“Seninle konuşmak istediğine dair bir işaret vermediğini hatırlatmak isterim.”

“Benimle konuşacak. Buraya gelmesinin bir sebebi var ve ben o sebebi öğreneceğim.”

Evan arka kapıdan girip anahtarını sehpaya atarken, Terry derin bir nefes aldı. Sehpa yerinde değildi artık, anahtar yere düştü ve bulaşık makinesinin önüne geldi. Evan bunu fark etmedi. Gözünü Terry’den alamıyordu.

Terry onun ne gördüğünü biliyordu. Üzgün bakışlı, fazla kilolu, hafifçe gülümseyen orta yaşlı bir kadın. Tarihte yapılmış en çirkin mobilyanın üstüne tünemişti. Masa, kalın ahşaptan yapılmıştı, kocaman ayakları vardı. Üstü yapay mermer kaplıydı. Doğrusu, tıpkı Joe'nun arabası gibi kocaman, kahverengi ve çirkindi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey," dedi Evan.

"Güzelliğini bilemem, ama çok sağlam. Her şeyi kaldırabilir. Üstü çamaşır suyuyla silinebilir. Dezenfekte etmek için."

Tanrım, aptalca konuşuyordu. Planı çekici olmaksızın, ama bunu beceremiyordu.

"Seni kastediyorum."

Belki de gecelik yüzündendi. Mağazayı altüst etmiş, diz üstündeki bu siyah saten için dünyanın parasını vermişti. fakat göğüsleri sarktığı ve bacakları açıkta kaldığı için kendini seksi hissetmiyordu.

Evan ise onun ne giydiğiyle pek ilgileniyor sayılmazdı.

Ayakkabılarını çıkar: Terry ağzını açıysa da sesini çıkarmadı. Ayakkabıyla girmişti. Ne vardı bunda? Yağmur yağıyordu ve kapının önü taş döşeliydi, ama...

Evan ellerini onun dizlerine koyup bacaklarını araladı.

Farklı kokuyordu. Onun Evan'ı gibi değildi. Ter-

ry'nin kullandığı deterjan ve şampuanı kullanmıyordu.

Evan onun askısını indirdi, eğilip boynunu, omuzlarını öptü. Terry ürperdi. Onun saçlarını çekip kulağına fısıldadı. "Ayakkabılarımı çıkarmadım. için içini yiyor, değil mi?"

Terry bir kahkaha attı.

"Yüzünü görmeden kahkahayı duymuştum," dedi Evan. "Seninle zaman geçirmek istedim. Seni daha çok güldürmek."

"Flört ettiğimiz zamanlarda bana yaptığın esprileri unutmadım daha."

"Başkası olsa çoktan beni terk ederdi, ama sen gülmeyi seviyordun, ben de seni güldürmeyi." Evan onun saçlarını okşadı. "Ne çok gülerdik. Ne zaman gülmeyi bıraktık? Neden bıraktık?"

Karısının incecek gecelik içindeki hali aklını başından almasaydı, anlamlı cümleler kurabilecekti, onun bacaklarının arasında duruyor olmasını önemsemeyecek, evliliklerini analiz edecekti. "Be hâlâ gülüyorum."

"Komedi filmlerine. Hayata değil."

Terry onu sertçe itti. "Seni arayıp çağırdığım için kusura bakma o zaman."

Evan onun elini tutup dudaklarına götürdü, parmağını hafifçe emdi. Terry'nin gözlerine bakınca ense sine doğru tırmanan bir sıcaklık hissetti.

"Ben artık gülmüyorum," dedi Evan.

"Çünkü ne derdin olduğunu konuşmuyoruz."

"Benim değil, bizim bir derdimiz var." Evan onu kalçalarından tutup kendine çekti, pantolonunun önündeki kabarıklık Terry'ye değince bacaklarını onun beline doladı.

"Odaklanmakta güçlük çekiyorum sadece."

"Ben seni odaklarım şimdi," dedi Evan. Onun göğüslerini okşamaya başladı.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Fermuarımı açıp seni burada, masanın üstünde, ayağımda ayakkabılarımla becereceğim." Evan elini pantolonuna attı. "Bundan sonra, eve ayakkabıyla her girişimde bu günü ve sana yaptıklarımı hatırlayacaksın. Yerdeki ayak izleri ise umurunda olmayacak."

Terry heyecandan nefes nefese kalmıştı. "Bilemiyorum. Yerlerin temizliğine çok önem veririm."

"Boş ver temizliği." Terry fermuarın açılışını duydu. "Şu anda pis olmak istiyorum."

Yirmi dakika sonra, Evan oturma odasından halı kaplı merdivenlere kadar her yeri inek dışkısına da bulasa, Terry'nin umurunda değildi. Çirkin masa pek konforlu sayılmazdı, ancak artık en sevdiği yer olmuştu.

Bir ara kendilerini yerde buldular. Evan'ın pantolonu dizlerindeydi. Ama ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Neyse ki Terry mutfakta geceliklerle gezmek konusunda paranoyak davranıp perdeleri çekmişti.

Evan yana kayıp onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Bu masayı çok sevdim."

"Ben de." Sert zeminde yatmanın orta yaşlı kemiklerine iyi gelmeyeceği umurunda değildi.

"Buna uygun sehpa da var mıdır acaba?"

Terry güldü. "Daha büyük bir kanepeler alabiliriz."

"Deri olabilir."

"Steph üç saat daha gelmeyecek."

Belki seksin muhteşem olması, belki de hayatının bu olduğunu kabul etmesiydi ve Terry pes etti.

"Giyinip gidelim ve senin eşyalarını toplayalım. Buraya getirelim."

Evan ona sarıldı. "İyi fikir."

"Seni seviyorum."

"Ben de. Giyineceksen acele et. Neyse ki ayakkabılarım ayağımda."

Keri kulübeye doğru giderken Joe'nun kamyonetini görünce şaşırmadı, heyecandan kalbi sıkıştı.

Olduğu yerde kaldı, neden buraya geldiğini tahmin etmeye çalıştı. Kamp sahibinin Kowalskileri aradığını biliyordu, ama Joe'nun gelmesini beklemiyordu. Giderken onun kalbini kırmıştı, telefonlarına cevap vermemişti. Cep telefonu çekmediğinden beri kim bilir kaç kere aramıştı.

"Bütün gün orada mı duracaksın?"

Keri onu görmemişti, Joe gölgeliğin altında otuyordu. Dirsekleri dizlerinde, elleri bacaklarının arasında, çok rahat görünüyordu. Keri kulübeye doğru devam etti.

“Biri beni ele vermiş,” dedi, rahat görünmeye çalışarak.

“Senin için endişe etmişler.”

Joe kulübenin kapısının önünde durdu. “Ne yapacaklarını bilemedikleri için babamı aramışlar. Üzgünmüşsün.”

Keri içeri girdi. “Daha mutlu günlerim olmuştu.”

Geçen hafta, ondan önceki hafta, ikisi aynı kulübede kalırken, mesela... Bazen hepsi bir rüyaymış gibi geliyordu. Şu anki hayatından o kadar farklıydı ve güzel bir rüyaydı ki...

Joe onun yanına oturdu. “Ne oldu, bebeğim?”

“Sanırım Tina haklıydı. Artık bu işi yapacak cesaretim yok.”

“Cesaretinden söz etmişken, üzdüğün insanlar için bütün hayatını adadığın kariyerinden vazgeçmen çılgınca bir hareket.”

“Evet, artık işsizim.”

“Neden beni aramadın? Gelip sana destek olurum.”

“Ne yapacağımı bilemedim. Fakat çok mutlu olmuştum ve bu yüzden gelip burada düşünmek iste-

dim. Burada seninle olmaktan mı, yoksa koşuşturmadan, e-postalardan, toplantılardan uzaklaşmak mı bana iyi geldi, emin değildim.”

Joe kollarını sandalyenin arkasına dolayıp, çenesini yasladı. “Birkaç gündür buradaymışsın.”

“Evet. Telefon, e-posta, toplantı yok.”

“Ve?”

Keri iç geçirdi. “Sanırım sensin.”

Joe güldü. “Bulaşıcı bir hastalıklım gibi söylemen gerekmez. Burada benimle mutlu olman iyi bir şey.”

“Çünkü benimle olmak için bir şey feda etmek zorunda değilsin.”

“Haklısın. Sevdığım insanla hayatımı geçirmek için işimi değiştirmek zorunda değilim.”

“Bunu yapma, Joe. Basit bir şey değil bu. Ben yıllarımı...”

“Özür dilerim. Haklısın.” Joe kalktı, odada dolanmaya başladı. “Ama benim durumumu da küçümseme. Beni bir kez terk ettin ve yıkıldım. Kalmamı istemek ne kadar zordu, biliyor musun? Sonra bir kez daha terk ettin. Ama yine de buradayım, gururumu ayaklar altına aldım.”

“Ama Joe...”

“Buraya gelmeden önce o lanet telefonu açsaydın, sana gelmeye hazır olduğumu söyleyecektim. Yılda

birkaç kez uçakla gelip gitmek değil. O kadar çaresiz kaldım ki, Tina'yı aradım. Gitti mi?"

Keri ne diyeceğini bilemedi. Joe ailesini bırakıp ülkenin bir ucuna taşınmaya hazırdı. Peki ya onun istediği bu muydu?

"Benimle gelir miydin?" Keri inanamıyordu. "Los Angeles'ta beni işe alacak en az yarım düzine dergi var."

Joe gerildi ve başını salladı. "Gerekirse evet."

"Eve döndükten sonra neden perişan olduğumu anlamam birkaç günümü aldı. Kısmen seni özlemek-tendi, kısmen de eski halime dönemediğim içindi. Olmak istediğim kişi olduğumu sanıyordum, ama buradayken aslında neysem, o oldum."

"Kafam karıştı."

"Benim de."

"Hayır, bizi kastediyorum. Biz diye bir şey var mı? Kaliforniya'ya dönecek misin? Eski halin siyah file çorapları da içeriyor mu?"

"Evet döneceğim ve hayır, çok rahatsızdım, o yüzden çıkardım."

Joe güldü. "Yavaş yavaş, yuvarlayarak mı çıkar-dın?"

"Odaklan, Joe."

"Odaklanıyorum, bebeğim. Gerçekten."

Keri gözlerini onun gamzelerinden kaçırdı, yoksa

o da onun düşündüklerini düşünmeye başlayacaklı. "Geleceğimize odaklan."

"Geleceğimizde siyah file çorap var mı?"

"Böyle gidersek ancak destekli çorap olacak geleceğimizde."

Joe yumruk yaptığı elini cebinden çıkardı, abartı-yla gözlerini devirip diz çöktü.

Keri telaşla küçük bir çığlık attı. Gelecek için bü-yük bir adımıydı bu. "Bu kadar hızlı olmanı beklemi-yordum."

"Romantik olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama..."

Joe elini açtı, kocaman bir yüzük ortaya çıktı. "Keri Daniels, hayatını benimle geçirir misin?"

Keri rahatlayarak gülmeye başladı. "Buraya Ford Granada'yla gelmedin, değil mi?"

"Ebay'den bir tane alacaktım da başka birine kap-tırdım."

"Şaka yapıyorsun."

"Evet. Soruma cevap vermedin."

"Daha sonra dolabına bir not bırakacaktım."

Joe sızlanmaya başladı. "Beni öldürüyorsun, be-beğim."

"Evet, Kowalski. Hayatımı seninle geçiririm. Yani arka koltukta sevişip aptal aksiyon filmleri mi seyre-deceğiz?"

"Evet."

"Güzel. Babam da golfü bıraktı zaten, güvende-
yiz."

"Hayatımız birlikte geçirmek demek, senin için en
uygun yüzüğü bulup adam gibi teklif edene kadar gü-
nah içinde yaşayacağız demek."

"Keri Kowalski?"

"Terry artık bir *Porter* olduğuna göre, çok da ko-
mik olmaz."

"Bana Evan'la durumu hakkında bir e-posta gön-
dermiş. Çok sevindim. Bobby de Wii'sinin 60 tane
fotoğrafını yollamış. En yüksek skorlarını gönderdi-
ği altı mesaj daha aldım sonra."

"E-posta mı?"

"Evet. Hile yaptım. Charlie bilgisayarını kullan-
mama izin verdi. Danny'yle de öyküleri hakkında
yazıştık."

"Sen yeğenlerimle çoktan anlaşmışsın."

"Steph'i unutma. O da fotoğraflarını gönderdi."

"Başka sırtın var mı?"

"New York'a taşınan bir meslektaşım la görüştüm.
Evdn editörlük yapabileceğim bir iş ayarladı. Para-
sı fazla değil, ama kariyer peşinde koştuktan iyidir.
Boston'a gidip gelmek istemiyorum." Keri'nin kararı
artık belli olmuştu.

"Eminim Kowalski şirketi sana da iş bulur. Yatak-
ta iyiyse, patron ikramiye bile verir."

"Kowalski şirketi umurumda değil Ben seni isti-
yorum. Sadece Joe'yu."

Joe onu kollarına aldı. "Seninle evlenmeyi sabır-
sızlıkla bekliyorum."

"Gizlice evlenelim derdim, fakat annen ve tahta
kaşığı beni korkutuyor."

"Ayrıca ben de *Spotlight* dergisi hariç bütün dergi-
lere düğün fotoğraflarımızı dağıtma zevkinden mah-
rum kalırım."

"Daniels ve Kowalski'nin Kaçınılmaz Düğünü."

"İkimiz de yazar olduğumuza göre, kendi evlilik
yeminlerimizi yazalım."

"Sen korku romanları yazıyorsun, olmaz." Keri
ona sarıldı, hayatını geçireceği adama baktı. "Sadece
beni hep seveceğine söz ver."

"Bu mutlu sonla bitecek bir roman," dedi Joe. Ke-
ri'yi öptü.

Keri Daniels-Kowalski, diye geçirdi içinden, Keri.
Joe'nun karısı. Bunun için güzel bir yüzük gereki-
yordu.

Son